

Městský soud v Praze

Spr 3835/2011

Rozhodnutí

Městský soud v Praze rozhodl o žádosti Jana Šinágla, předsedy SODALES SOLONIS o.s., Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, doručovací adresa: DS: snkabbm o poskytnutí informace

t a k t o :

Žádost ze dne 13.10.2011 o poskytnutí informace – rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 4 T 4/98 - se podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o d m í t á , pokud jde o poskytnutí textu rozhodnutí v částech, které uvádějí informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob a osobní údaje, zejména příjmení obžalovaných a svědků.

O d ů v o d n ě n í

K žádosti ze dne 13.10.2011 zasílá Městský soud v Praze žadateli požadované rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 4 T 4/98, a to po částečné anonymizaci provedené v souladu s ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

V požadovaném textu Městský soud v Praze anonymizoval některé údaje, jejichž zveřejnění považuje ve smyslu ust. § 8a zákona č. 106/1999Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rozporné s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Postupoval při tom rovněž v souladu s instrukcí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24.7.2009 č.j. 13/2008- SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně jejího ust. § 6, odst. 5 a odst. 6. Citovaná směrnice není obecně závazným právním předpisem, avšak Městský soud v Praze, stejně jako všechny soudy v ČR, je povinen se jí jako rezortním předpisem řídit a dodržovat její ustanovení.

Požadované rozhodnutí je z roku 2001, z tohoto důvodu je má Městský soud v Praze k dispozici pouze v listinné podobě. Vzhledem k jeho rozsahu (53 stran oboustranného tisku)

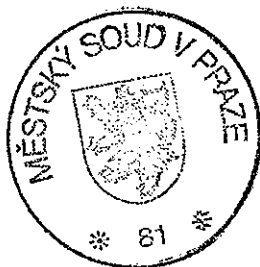
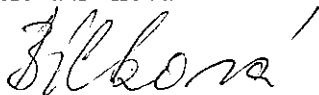
je nelze žadateli doručit prostřednictvím elektronické pošty na jím uvedenou adresu pro doručování pošty. Proto je požadované rozhodnutí žadateli zasíláno na žadatelem uvedenou poštovní adresu.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat k Ministerstvu spravedlnosti ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze, a to do 15 dnů od doručení rozhodnutí.

V Praze dne 9.11.2011

JUDr. Libor V á v r a, v.r.
místopředseda Městského soudu v Praze

Za správnost vyhotovení:
Helena Bílková

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dnem 28. 1. 2002
dne 4. 3. 2002
Ve věci: s usnesením
KS Praha, 6 Td 105701.

ČESKÁ REPUBLIKA

4T 4/98

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze v hlavním líčení konaném dne 6. dubna 2001 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Hubáčkové a přísedících JUDr. Zdeňky Hnátkové a Mgr. Marie Krycnerové, rozhodl t a k t o :

Obžalovaní

1) Martin M [REDACTED],

nar. [REDACTED] v Praze, bytem [REDACTED] pracující na základě živnostenského listu jako poradce leteckých společností,

2) ing. Jiří S [REDACTED],

nar. [REDACTED] v Praze, trvale bytem [REDACTED] pracovník realitní kanceláře Pod Baštami 4, Praha-6,

3) ing. Mgr. Karel Č [REDACTED],

nar. [REDACTED] v Praze, bytem [REDACTED] pracovník Českorakouské pojišťovny Praha 10,

4) ing. Roman F [REDACTED]

nar. [REDACTED] v Praze, bytem [REDACTED] ekonom společnosti CZ Navar International, s.r.o.; se sídlem Praha 10,

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

zprošťují obžaloby,

kteřá je vinila, že

I. pod bodem 1) obžaloby

obž. Martin M. ing. Jiří S. ing. mgr. Karel Č. ing. Roman F.
v časovém rozmezí měsíce srpna do listopadu 1992 v Praze 1, Na Perštýně č. 1 v České spořitelně, a.s. obžalovaní ing. Karel Č. a ing. Roman F. jako zaměstnanci úseku zahraničních devizových obchodů v ČS, a.s. uzavřeli úvěrové obchody s obž. Martinem M. a ing. Jiřím S. majitelem a zaměstnancem firmy Terrex, s.r.o. tak, že poskytli této firmě devizový úvěr ve výši 6 900 000,- USD smlouvou č. 2/92 ze dne 10.8.1992 na nákup kamionových souprav Volvo-Briab, když součástí úvěrové smlouvy byla smlouva zástavní na veškeré nakoupené kamionové soupravy ve prospěch ČS, a.s. a současně obžalovaní zástupci firmy Terrex, s.r.o. měli zpracovat fiktivní podklady a dohodli poskytnutí úvěru ve výši 2 817 950,- USD pro firmu Trans VKG, s.r.o. na nákup 15 ks kamionových souprav Volvo-Briab od společnosti Terrex, s.r.o., úvěr byl poskytnut smlouvou č. 4/92 dne 5.10.1992, jejíž součástí byla opět smlouva zástavní, kterou ve prospěch ČS, a.s. bylo ručeno kamiony, které již byly předmětem zástavní smlouvy firmy Terrex, s.r.o. a všem obžalovaným mělo být známo, že část úvěru poskytnutého firmě Terrex, s.r.o. nebude do výše 2 817 950,- USD, v přepočtu 73 661 213,- Kč řádně zajištěna,

t e d y : obž. Martin M. a Jiří S.

měli navést jiného ke spáchání trestného činu, kterým jinému způsobí škodu tím, že poruší povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného a způsobí takovým činem značnou škodu,

obž. ing. Roman F. a ing. Mgr. Karel Č.

měli jinému způsobit škodu tím, že měli porušit povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek jako osoby, které mají zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného a měli způsobit takovým činem značnou škodu,

II. pod bodem 2) obžaloby

obž. Martin M. ing. Mgr. Karel Č. a ing. Roman F.
v téže době na téže místě obžalovaný Martin M. s obžalovanými ing. mgr. Karlem Č. a ing. Romanem F., pracovníky úseku zahraničních devizových obchodů ČS, a.s. projednal poskytnutí dalšího úvěru ve výši 4 750 000,- USD pro firmu CK Marinamar, s.r.o. se sídlem Praha 1, Štěpánská 37 na nákup dopravního letadla Boeing 727-230, ačkoliv všichni obžalovaní věděli, že společnost CK Marinamar leteckou dopravu provozovat nemůže, nebude a poskytnuté úvěrové prostředky ČS, a.s. použije bezprostředně k nákupu předmětného letadla Terrex, s.r.o., čímž měli způsobit poškození ČS, a.s. a škodu ve výši 4 750 000,- USD, v přepočtu 126 376 600,- Kč,

t e d y : obž. Martin M.

ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného měl obohatit tím, že měl uvést někoho v omyl a měl tak způsobit na cizím majetku škodu velkého rozsahu,

ing. obž. Roman F. a ing. mgr. Karel Č.

jinému měli způsobit škodu tím, že porušili podle zákona jim uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek a měli tak způsobit takovým činem značnou škodu,

III. pod bodem 4) obžaloby

obž. Martin M.

dne 19.8.1993 v Praze 1, v Hyberské ul. č. 1 v Agrobance Praha, a.s. jako jednatel společnosti Air Terrex, s.r.o. měl vylákat úvěr ve výši 80 000 000,- Kč pod záminkou údajného zřízení letecké linky Praha-Brno-Bratislava, přičemž jako zajištění tohoto úvěru

nabídl dopravní letadlo Boeing 727-230 im. OK-JGY, které bylo pořízeno z úvěrových prostředků ČS, a.s. a celními orgány ČR bylo propuštěno pouze do celního záznamního oběhu, tedy bez souhlasu celnice s ním nebylo možno disponovat, neboť na něm vázlo celní zástavní právo, obžalovaný měl zamlčet, že případně poskytnutý úvěr musí jeho firmy bezprostředně použít k úhradě naléhavých pohledávek, klamný dojem o finanční situaci jeho firmy měl vyvolat i zkreslenými údaji ohledně vlastnictví nabízené zástavy a dispozice se zástavou, čímž měl způsobit poškození organizaci Agrobance Praha, a.s. škodu ve výši 80 000 000,- Kč,

t e d y : ke škodě cizího majetku měl sebe nebo jiného obohatit tím, že měl uvést jiného v omyl a měl tak způsobit na cizím majetku škodu velkého rozsahu,

IV. pod bodem 6) obžaloby

obž. Jiří S. [redacted]

dne 7.12.1992 v Praze 1, Rytířské ul. č. 29 v pobočce ČS, a.s. měl převzít za společnost Terrex, s.r.o. od jednatele firmy Trans VGT, s.r.o. Vlastimila T. [redacted] šek č. 15-08921 na částku 1 000 000,- Kč za zprostředkování úvěru, tento si nechal proplatit, přičemž obnos 1 000 000,- Kč do pokladny společnosti Terrex, s.r.o. neodevzdal a měl ho užít pro svoji potřebu,

t e d y : měl si присвоjit věc, která mu byla svěřena a způsobit tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu,

a tím měli spáchat

obž. Martin M. [redacted]

ad I. pod bodem 1) obžaloby návod dle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. k tr. činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák.,
ad II. pod bodem 2) obžaloby tr. čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák.,
ad III. pod bodem 4) obžaloby tr. čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák.,

obž. ing. Jiří S. [redacted]

ad I. pod bodem 1) obžaloby návod dle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. k tr. činu porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zák.,
ad IV. pod bodem 6) obžaloby tr. čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák.,

obž. ing. Roman F. [redacted] a ing. mgr. Karel Č. [redacted]

ad I. pod bodem 1) obžaloby a
ad II. pod bodem 2) obžaloby trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.,

O d ů v o d n ě n í

Městský soud v Praze po provedeném rozsáhlém důkazním řízení a zhodnocení všech důkazů jak z přípravného řízení, tak z řízení před soudem dospěl k níže uvedeným skutkovým zjištěním a závěrům.

Je však třeba předeslat, že Městský soud v Praze rozhodoval o jednání pachatelů, ke kterému došlo v r. 1992 a 1993 a nemohl tyto časové odstupy opominout. Je rovněž třeba říci, že v inkriminované době neplatilo ještě ustanovení § 250b tr. zák., tedy ustanovení o úvěrovém podvodu. Podmínky naší ekonomiky byly značně odlišné od r. 2000 a 2001, kdy

probíhalo řízení před soudem a dále pak rovněž, pokud jde o bankovníctví, zažívalo v tomto období počáteční rozkvět v poskytování devizových i korunových úvěrů.

Soud tedy při hodnocení veškerých skutečností zvážil i všechny tyto objektivní okolnosti vytvořené ekonomickým klimatem tehdejšího Československa.

Úvodem je ještě třeba vyhodnotit vývoj celé situace, kdy obžaloba byla původně podána Městskému soudu v Praze dne 26. února 1998 ve stejném rozsahu, jak o ní v závěru rozhodl Městský soud v Praze. Teprve na základě vyslovení podjatosti příslušného soudce byla věc přidělena senátu 2T.

Poprvé bylo nařízeno hlavní líčení na dny 30.9.-2.10.1998 a 12.10.-15.10.1998.

Vzhledem k lázeňskému léčení ing. Karla Čížka však hlavní líčení bylo odročeno na říjen 1998. V důsledku dalšího onemocnění obžalovaných i předsedkyně senátu poté bylo hlavní líčení nařízeno až na leden 1999.

Vzhledem k tomu, že bylo zjištěno, že znalecký posudek v dané tr. věci vypracoval znalec ing. Jiří Křišťan, který v době vypracování znaleckého posudku již nebyl znalcem, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že by bylo vhodné, aby obžaloba byla Městským státním zastupitelstvím vzata zpět, což se však neuskutečnilo.

Dne 30.3.1999 tedy bylo nařízeno hlavní líčení, při kterém nebyla připuštěna účast poškozených, a to Vlastimila Tošenovského, České spořitelny, a.s. a Agrobanky centrála Praha a při tomto hlavním líčení bylo rozhodnuto tak, že podle § 221/1 tr. ř. byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření.

Soud tento postup zdůvodnil především tím, že usnesením vyšetřovatele ČVS:00V-295/96-Ji ze dne 9.9.1996 byl v dané trestní věci přibrán znalec z oboru ekonomiky ing. Jiří Křišťan, nar. 28.8.1942-zapsaný v Ústředním seznamu znalců Ministerstva spravedlnosti ČR, aby vyhotovil posudek z oboru ekonomika – účetnictví a téhož dne byl znalec řádně poučen. Následně 20.8.1997 byl k celé věci vyslechnut a ještě před tím dne 11.6.1997 vypracoval znalecký posudek o úvěrování obchodních transakcí a účtování Terrex,a.s., Air Terrex, CK Marinamar a Trans VKG, obchodní společnosti s.r.o. v trestní věci tehdy obviněných Martina Michala a ing. Jiřího Sehutze. Tento posudek byl opatřen znaleckou doložkou (viz č.l. 69 tr. spisu) ze dne 23.5.1997 a byl zapsán pod č. 167/1996-K do znaleckého deníku a následně doplněn dodatkem ze dne 23.5.1997. Veškeré tyto skutečnosti jsou patrné ze spisu. Nově však bylo zjištěno ve zprávě Ministerstva spravedlnosti ČR, která byla zaslána Městskému soudu v Praze na základě jeho žádosti ze dne 27.11.1998, že rozhodnutím Ministra spravedlnosti ČR, č.j. 161/95-OOD ze dne 17.4.1996 byl ing. Jiří Křišťan odvolán z funkce znalce.

Proti tomuto usnesení o vrácení věci podalo Městské státní zastupitelství v Praze stížnost s tím, že to pro posudek ing. Křišťana nemá pro skutková zjištění a právní závěry, z nichž obžaloba vycházela, význam.

Usnesením Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 To 46/96 ze dne 25.6.1999 Vrchní soud v Praze vyhověl stížnosti městského státního zástupce a usnesení Městského soudu v Praze shora uvedené zrušil a Městskému soudu v Praze uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl s tím, že je třeba, aby soud sám zvážil, zda bude nezbytné přibrat znalce v dané věci.

Městský soud v Praze měl však za to, že bez znaleckého posudku z oboru ekonomika – úvěrování klientů, poskytování zástav a účetnictví se v dané trestní věci nemůže obejít.

Městský soud v Praze měl tedy jednoznačnou snahu zadat znalecký posudek, který se jeví dle názoru soudu jedním ze stěžejních důkazů v dané trestní věci, ústavu, avšak k tomuto nakonec nedošlo a Vrchní soud v Praze usnesením 6 To 19/2000 uložil Městskému soudu v Praze, aby ve věci znovu jednal a rozhodl s tím, že v daném případě nebyly splněny podmínky na přibrání ústavu, dospěl k závěru, že bude postačující, aby posudek podle požadavku Městského soudu zpracoval znalec z oboru ekonomiky, odvětví úvěrování a účetnictví. Tímto způsobem tedy docházelo k průtahům v trestním řízení.

Následně však přibraný znalec doc. ing. Josef Luňák žádal soud o poskytnutí dostatečné doby k vypracování znaleckého posudku na základě tak rozsáhlého materiálu, který měl k dispozici.

Soud vyčkal vypracování tohoto znaleckého posudku a teprve potom nařídil v dané věci hlavní líčení. Přes tyto počáteční odůvodněné průtahy se podařilo nařídít hlavní líčení až dne 15.1.2001, kdy následně od tohoto dne probíhalo 12 soudních dnů do vynesení rozsudku.

Jednání bylo značně komplikované jednak velkým časovým odstupem, dále poté velmi nesnadnou dostižitelností svědků a dále i absencí důležitých listinných důkazů, které byly vyžadovány postupně v průběhu důkazního řízení podle toho jak nezbytnost obstarání tohoto důkazů vyvstala v průběhu soudního řízení.

Je nezbytné ještě uvést, že dne 6.4.2001 před vyhlášením rozsudku bylo vyhlášeno usnesení ve smyslu ustanovení § 223/1 tr. ř. z důvodů uvedených v § 11/1a) tr. ř. v souvislosti se článkem I písm. a Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3.2.1998, které bylo vydáno ve Sbírce zákonů pod č. 56/1993 Sb. a trestní stíhání obžalovaného Martina M. a, nar. bylo zastaveno, a to pod bodem 3) obžaloby pro trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176/1 tr. zák. a pod bodem 5) obžaloby, kdy jednání bylo původně kvalifikováno jako trestný čin poškozování cizích práv podle § 209/1 tr. zák. a jde tedy o skutky uvedené pod bodem 3) a 5) obžaloby a toto usnesení nabylo téhož dne právní moci.

Za této situace Městský soud v Praze rozhodoval pouze o skutcích uvedených původně pod bodem 1), pod bodem 2) a pod bodem 4) a 6) obžaloby.

Pokud jde o skutek uvedený pod bodem I. rozsudečného výroku, dříve 1) obžaloby: je třeba uvést, že obžaloba zde obžalované Martina M. ing. Jiřího S. ing. Mgr. Karla Č. a ing. Romana F. vinila proto, že v časovém rozmezí měsíce srpna do listopadu 1992 v Praze 1, Na Perštýně č 1 v České spořitelně, a.s. obžalovaní ing. Karel Č. a ing. Roman F. jako zaměstnanci úseku zahraničních devizových obchodů v ČS, a.s. uzavřeli úvěrové obchody s obž. Martinem M. a ing. Jiřím S., majitelem a zaměstnancem firmy Terrex, s.r.o. tak, že poskytli této firmě devizový úvěr ve výši 6 900 000,- USD smlouvou č. 2/92 ze dne 10.8.1992 na nákup kamionových souprav Volvo-Briab, když součástí úvěrové smlouvy byla smlouva zástavní na veškeré nakoupené kamionové soupravy ve prospěch ČS, a.s. a současně obžalovaní zástupci firmy Terrex, s.r.o. zpracovali fiktivní podklady a dohodli poskytnutí úvěru ve výši 2 817 950,- USD pro firmu Trans VKG, s.r.o. na nákup 15 ks kamionových souprav Volvo Briab od společnosti Terrex, s.r.o., úvěr byl poskytnut smlouvou č. 4/92 dne 5.10.1992, jejíž součástí byla opět smlouva zástavní, kterou ve prospěch ČS, a.s. bylo ručeno kamiony, které již byly předmětem zástavní smlouvy firmy Terrex, s.r.o. a všem obviněným bylo známo, že část úvěru poskytnutého firmě Terrex, s.r.o. nebude do výše 2 817 950,- USD, v přepočtu 73 661 213,- Kč řádně zajištěna.

Tímto jednáním uvedeným pod bodem 1) obžaloby a rovněž pod bodem I. rozsudečného výroku se měl dopustit obž. Martin M. jako návodce dle § 10/1b) tr. zák. trestného činu dle § 255/1, 2 tr. zák., obž. Jiří S. byl viněn pro tutéž právní kvalifikaci a obž. ing. Roman F. a ing. Karel Č. tr. činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255/1, 2 b) tr. zák.

Z obžaloby se dle názoru soudu jednoznačně nepoddává, zda obžaloba směřuje vůči jednání obž. M. a S. v obou případech uzavření úvěrových smluv či pouze v případě druhého uzavření úvěru pro firmu Trans VKG, avšak jednání obžalovaných ing. mgr. Karla Č. a ing. Romana F. dle obsahu obžaloby představuje jednání těchto osob v obou případech poskytování devizového úvěru.

Pokud jde o skutečnost shora zmíněnou, ve vztahu k obž. M. a S., je třeba uvést, že veškeré dokazování bylo směřováno k oběma těmto devizovým úvěrům jim v tomto smyslu poskytnutým, a to v průběhu přípravného řízení.

Na citované právní kvalifikaci setrval státní zástupce i při závěrečném návrhu ve vztahu ke všem obžalovaným.

Obžaloba tedy v podstatě viní obž. M. a S., že ve smyslu ustanovení § 10/1b) k § 255/1, 2a), b) tr. zák. (ve znění platném do 31.12.1997) měli zpracovat fiktivní podklady a dohodnout s obž. Č. a F. poskytnutí úvěru ve výši 2 817 950,- USD pro společnost VKG, s.r.o. na nákup kamionových souprav, za které bylo ručeno 15 kamiony, které již byly České spořitelně zastaveny, a to jako záruka za úvěr poskytnutý krátce před tím společností Terrex, s.r.o. ve výši 6 900 000,- USD tak, že první úvěr uzavřený na základě smlouvy č. 2/92 dne 10.8.1992 neměl být dle tvrzení obžaloby do výše hodnoty těchto 15 kamionů zajištěn.

Trestným je tedy podle obžaloby ne to, že byl obž. M. a S. pro společnost Terrex poskytnut úvěr ve výši 6 900 000,- USD na základě úvěrové smlouvy č. 2/92 ale ta skutečnost, že došlo k dalšímu poskytnutí úvěru ve výši 2 817 950,- USD pro firmu Trans VKG, s.r.o. na základě smlouvy č. 4/92 a v případě 15 kamionů došlo k jejich zastavení vlastně dvakrát, což měli úmyslně zavinit M. a S.

Obž. M. a S. měli obž. F. a Č. k tomuto jednání navést a ti pak měli způsobit porušením povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek jako osoby, které mají zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, způsobit značnou škodu.

Lapidárně řečeno, trestná činnost obž. M. a S. měla spočívat v tom, že měli navádět Č. a F. jako pracovníky České spořitelny k tomu, aby jim poskytli úvěr v rozporu s tehdy platnými předpisy a aby nesprávným a nezákonným způsobem opatrovali majetek, který jim byl spořitelnou svěřen.

Dokazování v přípravném řízení, jak již bylo uvedeno, se však soustředilo rozsáhle jak na úvěr a úvěrovou smlouvu č. 2/92, tak i na úvěrovou smlouvu č. 4/92, ačkoli tento úvěr byl vyčerpán bezhotovostními převody do zahraničí na základě předpokládaných faktur a byl zajištěn jednak směnkami Terrex, s.r.o. a jednak zástavním právem na zakoupené a dovezené kamionové soupravy Volvo-Briab.

Je možno uvést, že obžalovaní od prvopočátku trestnou činnost popírají v tom smyslu, že uvádějí, že se nedopustili porušení právních povinností a zákona.

Pokud jde o obž. Martina M. ten ke skutku uvedenému pod bodem I. v přípravném řízení řekl, že na úvodním projektu nákupu celkem 51 ks kamionů Volvo a návěsů Briab se pracovalo nejméně jeden rok dopředu, a to celá firma, nikoli on jako jedinec, ale celé oddělení leasingové a obchodní. Obžalovaný vypovídal, že se nejednalo o ojedinělé jednání ve spořitelně, ale že se spojili s obž. Č. a F. a ti potom žádali o předkládání dalších materiálů a zpráv. Na základě dlouhodobě připravovaných podkladů byla následně podána žádost o poskytnutí úvěru v podstatě v době, kdy již podklady byly připraveny. Smlouva byla podepsána dne 10.8.1992 na částku 6 900 000,- USD pro firmu Terrex, spol. s r.o. a částka byla určena na nákup kamionových souprav Volvo-Briab. Obž. M. uvedl, že již v průběhu tohoto jednání sháněli klienty, kterým by poté předmětné kamiony pronajali. Uvedl, že byl informován obž. S., že má k dispozici klienta ze severní Moravy, který by měl zájem o 15 kusů kamionových souprav z počtu 51 kusů. Obžalovaný si již nebyl jist, zda se jednalo o pana G. nebo T., ale tito jednali s leasingovým oddělením firmy. Obžalovaný se hájí tím, že kdyby byla tato vozidla prodána moravské firmě, měla by z toho firma Terrex profit. Obžalovaný v prvotní výpovědi uváděl, že byl informován S., že spořitelna souhlasí s prodejem uvedených kamionových souprav a že vypracuje smlouvu a že on ji má poté podepsat ve spořitelně. Za firmu Trans se zúčastnil podpisu G. a T. za firmu Terrex obž. M. a S.

Obž. M. ve Švédsku při dodávání kamionů nebyl, došlo zde k určitému skluzu v dodávkách. Prodávání vozidel nespadlo do jeho kompetence a uváděl, že ve Švédsku byli technici a S. Vozidla ze Švédska byla do ČR dovezena po vlastní ose řidiči k tomu účelu tam vypravenými. Proclení bylo provedeno na jednotnou celní deklaraci. Návěsy Briab byly dle tvrzení obžalovaného proclívány zvlášť. Obžalovaný uvedl, že on se nepodílel na zapisování zástav do technických průkazů, osobně neměl s vyřizováním technických záležitostí nic společného. Obžalovaný ještě dodal, že zjistili, že peníze na účtu nejsou, tedy že Trans VKG peníze za 15 kamionových souprav na účet Terrexu nepřevodl. Česká spořitelna předmětnou částku na nákup 15 ks kamionů odeslala výrobci do Švédska a Schulz pro ni jel a nakonec je uložil na účet firmy Terrexu. Obžalovaný v podstatě uváděl, že se domníval, že Česká spořitelna s tímto postupem souhlasila. Obž. M. po celou dobu setrval na tom, že celou tuto věc projednával s obž. Čížkem, a na základě dohody s ním požádal o mimořádnou splátku na úvěr a vše mělo proběhnout tak, že Česká spořitelna si měla uvedenou částku z účtu rovnou odečíst, takto byly uzavřeny i kupní smlouvy na 15 ks kamionů. Zisk, který měl z prodeje kamionů být, měl být jako mimořádná splátka. Obžalovaný ještě uvedl, že S. za ním ještě přišel a předal mu 300 000,- Kč s tím, že se jedná o jeho provizi z obchodu s firmou Trans VKG a obžalovaný však trval na tom, aby částka byla složena do pokladny. S. sám také předmětnou částku, kterou si původně ponechal, vrátil s tím, že 60 000,- Kč utratil a proto na ně vystavil směnku.

U hlavního líčení obž. M. uvedl, že v inkriminované době již s kamiony tohoto typu firma Terrex, s.r.o. měla zkušenost. Zdůraznil, že dlouhodobě jednali s pracovníky spořitelny než podali žádost o úvěr. Podotkl, že na přípravě celého úvěru se podílelo mnohem více zaměstnanců, především svědek Hašek jako generální ředitel Terrexu. V inkriminované době již kamiony Scania byly pronajímány a byl přesně propočítán zisk tak, aby se firmou Terrex investice do nákupu Terrexu vrátila. Obžalovaný uvedl, že nevěděl nic o tom, že by Č. a F. měli nějakým způsobem omezenou pravomoc ve výši poskytování úvěru. Nevěděl o tom, zda předkládali požadavky na úvěr někomu k posouzení v době, kdy v bance ještě nebyla oficiální žádost. Také setrval na své původní výpovědi z přípravného řízení, kdy uváděl, že na celém obchodu bylo přirozeně zainteresováno mnohem více pracovníků, nikoli jen on. Uvedl, že je do doby konání hlavního líčení přesvědčen o tom, že kdyby klient (Trans) zaplatil, vše by fungovalo tak, jak on byl o tom přesvědčen. Obžalovaný zdůraznil ještě více než v přípravném

řízení, že pro T. nikdy nic nevyjednával a také nic nesepisoval. Následně jednal pouze s Gajdošem a uvedl, že ta kupní cena u firmy Terrex vlastně nikdy neskončila, protože Tošenovský zaplatil kupní cenu přímo do Švédska, kamiony byly Terrexu odebrány, avšak Tošenovský tvrdil spořitelně, že jsou odebírány přímo od výrobce. Obžalovaný trval na tom, že on jednal především s G. Trval na tom, že on nevěděl o tom, že těch 15 kamionů bylo vlastně zastaveno dvakrát. Vracel se také k tomu, že úvěr přestali spořitelně splácet tehdy, když jim sami klienti neplatili a dostali se tedy do druhotné platební neschopnosti. Setrval na tom, že on pro T. nikdy nic nevyjednával.

U hlavního líčení obž. M. dále uvedl, že za Terrex smlouvy podepisoval buď on nebo ředitel H. Uvedl, že prokuristu firma neměla. Opětovně trval na tom, že o zastavení 15 kamionů dvakrát se dozvěděl až z trestního spisu. Uvedl rovněž, že on celou situaci chápal tak, že Terrexu vyhověla spořitelna, nikoli obžalovaní Č. a F. Tvrdil, že žádné peníze za toto Č. a F. od Terrexu nedostali. Opětovně zdůraznil, že veškeré podklady k žádosti ze dne 7.8.1992 připravovali jeho zaměstnanci. Následně, když jednal s G., tak se dozvěděl, že tento z firmy vystoupil a že se má obrátit na T. a tak se dozvěděl další souvislosti. Obž. Martin M. se hájil tím, že úvěr 6,9 milionů USD byl Terrexu poskytnut řádně a o úvěru 2,8 milionů USD pro T. on nic nevěděl. Obžalovaný se vyjádřil i ke znaleckému posudku ing. Luňáka, CSc. (který bude následně vyhodnocen) a uvedl, že znalec vzal v úvahu pouze dokumentaci založenou ve spise a nezabýval se dalšími dostupnými doklady. Obž. M. M. uváděl, že předmětu podnikání, tedy autodopravě rozuměl, neboť je absolventem dopravní průmyslovky. Obžalovaný se hájil rovněž tím, že měl již zkušenost se Scaniemi, a proto vycházeli z těchto zkušeností při uzavírání další leasingové smlouvy na Volva-Briab. Uváděl rovněž, že při výpočtu návratnosti úvěru vycházeli i z průměrné životnosti kamionu takového typu, která představuje 10-14 let, a proto zvolili dražší švédské vozy pro jejich kvalitu a ekonomiku provozu. Obžalovaný uvedl, že v polovině r. 1992 Terrex, s.r.o. měl k dispozici zhruba 50 vozů Scania a asi 25 návěsů nějaké Liazky a Tatry v rozsahu 5-6 kusů a zájem o další kamiony byl dán zájmem klientů, kdy údajně měli zájemce zhruba o 300 kamionů. V této době nebyl trh s tímto sortimentem zahlcen. Obžalovaný uvedl, že si původně nemysleli, že budou 15 kamionů prodávat jednorázově. Systém byl takový, že buď auto pronajali a zákazník si sám šháněl práci, nebo mu sami práci nabídli, ale nejvíce je zajímala pravidelnost splátky od klienta. Všechno fungovalo dobře do zániku federace. Následně došlo k částečnému propadu, protože hodně aut původně bylo pronajímáno na Slovensku.

Z obsahu výpovědi obž. Martina M. ke skutku I. rozsudečného výroku je tedy třeba uzavřít, že tento v podstatě setrval na tvrzení, že o první úvěr ve výši 6,9 milionů USD bylo řádně požádáno na základě řádně předložených dokladů a pokud jde o transakci mezi Tošenovským, podílel se na ní především obž. S. Popřel zcela, že on by měl jakýkoli úmysl či snahu k takovému postupu, aby záměrně pronajal za svou osobu 15 kamionů s návěsy dvakrát a uvedl tím v omyl Českou spořitelnu.

Pokud jde o výpověď obž. ing. Jiřího S., tento v přípravném řízení ke skutku označenému pod bodem I. rozsudečného výroku uvedl, že obž. M. zná již dlouho, pracovali spolu v jednom podniku a následně se sešli v r. 1991 a M. mu nabídl místo ve firmě Terrex, s.r.o. Cílem této firmy byla kamionová doprava. Firma disponovala ponejprv kamiony zn. Scania. V době od února 1992 do května 1992 byl hospitalizován v Nové Vsi pod Pleší. Ačkoli byl ještě nemocen a byl v pracovní neschopnosti, do firmy docházel, ačkoli již v r. 1992 měl s obž. M., jak sám uvedl, určité rozpory. V té době firma nakládala se shora uvedenými kamiony typu Scania. Obžalovaný Jiří S. tvrdí, že pokud jde o kontrakt s tahači Volvo, byl do tohoto zainteresován pouze pro znalost anglického jazyka. Jednalo se o kontrakt na nákup 50 kusů tahačů Volvo, který Terrex uzavíral s firmou Volvo

prostřednictvím firmy Pema Praha. Co se týče financování tohoto kontraktu, uvedl obžalovaný S., že obž. M. jednal s více finančními ústavy a nakonec získal úvěr od České spořitelny a uvedl, že on sám byl přítomen pouze některým jednáním. Obž. uváděl, že jednání se spořitelnou zastoupenou Č. a F. vedl M. Výši úvěru a ceny jednotlivých kamionů si při svém prvotním výslechu již obžalovaný nepamatoval. Vozy Volvo a návěsy Briab tvořily dohromady soupravy. Úvěr byl poskytnut na úvěrový účet a byl čerpán na základě předkládaných faktur. K odebrání kamionových souprav docházelo průběžně. Probíhalo to na několik etap a soupravy byly přebírány přímo ve Švédsku. Obžalovaný uváděl, že neví, jak docházelo k zajištění vyznačení zástavních práv u jednotlivých kamionů a návěsů. To on dle jeho výpovědi nedělal a tím se zabývali technici firmy. Obž. S. v přípravném řízení uvedl, že v době dodávky kamionů dostal ještě před jejich konkrétním dodáním pokyn od obž. M., aby kontaktoval firmu, jejíž jméno se měnilo, tedy nejprve se jmenovala Gapedo, poté Trans VKG, ale současně řekl, že už si předmětný příkaz nepamatuje a že telefonoval s panem G. Jednalo se o koupi 15 kusů kamionových souprav. Společníci firmy poté přijeli i do Terrexu, kde s nimi jednaly za Terrex různé osoby. Podstata domluvy měla být v tom, že Terrex přenechá z uvedené kvóty 51 automobilů s tahači 15 této společnosti. Uvedený nákup měl být financován úvěrem od České spořitelny. Obž. S. uvedl, že M. však ve financování tohoto nákupu nehrál žádnou roli. Také Schulz-popřel, že by jednal v tomto smyslu s Č. a F. a o jednání M. v tomto smyslu nevěděl. Zda byla uzavřena kupní smlouva mezi těmito dvěma organizacemi si již obžalovaný nepamatoval. Zároveň bylo stanoveno, že přesná cena bude stanovena až po dodání kamionů vzhledem ke kolísavému kurzu koruny. Obžalovaný uvedl, že ve spořitelně se hovořilo o tom, že Terrex v rámci předkupní smlouvy, která již byla uzavřena, přepouští 15 ks kamionů firmě Trans s tím, že tato firma na nákup pospíchá. Obžalovaný si pamatoval, že spořitelnou po firmě Trans byly vyžadovány účetní a finanční doklady o její dosavadní činnosti a v případě, že tyto ještě nebyly k dispozici, tak ověření auditorskou firmou. Obžalovaný trval na tom, že přímo u podpisu úvěrové smlouvy ve spořitelně nebyl. Obžalovaný uvedl, že technické záležitosti s převody vozidel ze Švédska do České republiky včetně cla vyřizovali technici, pracovníci Terrexu. Když se měl obž. Schulz vyjádřit k faktuře č. 608/92 na částku 2 817 950,- USD ze dne 12.10.1992 uvedl, že se jednalo o přefakturaci na firmu Trans, které firma Terrex prodala 15 ks kamionových souprav. Obžalovaný uvedl, že s T. se jednalo o provizi za poskytnutou záruku a o vyúčtování kurzovního rozdílu dodaných souprav. Co se týče vyúčtování rozdílu kurzů, tak se jednalo o částku 6-7 milionů Kč a provize byla něco přes 1 milion Kč. Obžalovaný trval na tom, že při podpisu smlouvy mezi Terrexem a Transem bylo dohodnuto, že dojde k vyrovnání, ale toto nebylo zaneseno v kupní smlouvě. K dotazu, proč je uveden na kupní smlouvě jeho podpis uváděl, že se domníval, že je veden jako prokurista u firmy. Z těchto důvodů smlouvu podepsal. Obžalovaný doznal, že provize byla ze strany T. hrazena v hotovosti a měla činit milion korun. Obžalovaný nejprve popřel, že by nějak s touto částkou nakládal. Následně uvedl, že co se týče 15 kamionových souprav, tak bylo dohodnuto při jejich prodeji, že Terrex následně dokoupí další soupravy, které zastaví České spořitelně, aby byl úvěr krytý. Obžalovaný se zcela přesně nevyjádřil k otázce vyšetřovatele, zda pracovníci spořitelny obž. Č. a F. věděli při těchto jednáních, že poskytnutí finančních prostředků v případě druhého úvěru je poskytnutí prostředků na automobily, které byly již zastaveny České spořitelně. Uváděl, že se jednalo pouze na ústní bázi, když se měl vyjádřit ke smlouvě uzavřené mezi Trans VKG a Terrexem uvedl, že došlo k chybě, protože Briab vystavil fakturu na celou částku. Proto potom byl vystaven dobropis, který vystavil Briab a obžalovaný měl za to, že byl na částku, která tvořila rozdíl mezi cenou tahačů a návěsů. Briab uvedený dobropis proplatil, a to část hotově a část převodem. Obžalovaný dodal, že částku milion Kč jako provizi předal v hotovosti M. a ten mu nejprve dal 60 000,- Kč za to, že pracoval ve firmě v době pracovní neschopnosti a poté, když se rozešli, ho donutil podepsat směnku na předmětnou částku jako dluh vůči firmě Terrex. Popřel, že by nějakou částku (300 000,- Kč) nabízel M.

U hlavního líčení obž. S. v podstatě setrval na své výpovědi z přípravného řízení a uvedl, že od počátku pracoval v Terrexu, s.r.o. jako ředitel odboru, ale více méně řídil sám sebe, neboť odbor nebyl rozsáhlý. Zpočátku způsob podnikání s vozidly vypadal velmi dobře. K druhotné platební neschopnosti došlo až následně, kdy zákazníci klientům Terrexu neplatili, a proto neplatili ani klienti Terrexu. Záměr rozšířit kamionovou dopravu vznikl dle výpovědi obžalovaného v lednu 1992. Obžalovaný se sám označil v celé záležitosti za kontaktní osobu ať již ve styku s Č. a F., tak i ve styku se zahraničním partnerem. Rovněž navštěvoval spořitelnu, většinou s ředitelem H.. Tvrdil, že o úvěru pro Trans VKG, s.r.o. věděl, ale na jeho sjednávání se nijak nepodílel. Jednal však se svědkem G.. Dále uvedl, že obž. Č. a F. požadovali různé věci, které mu připadaly až ne příliš podstatné, aby měli veškeré podklady k rozhodnutí. Uvedl, že se však nejednalo o nadměrnou vstřícnost ze strany pracovníků spořitelny. Pokud byly na účet Trans VKG poskytnuty peníze, o kterých hovořil obž. M. označoval je za to, že se jednalo o kurzové vyrovnání vzhledem k propadu švédské koruny na podzim 1992 vůči americkému dolaru. Trans to vyrovnání požadoval a obž. S. uvedl, že to osobně prodiskutoval s H., neboť M. nebyl přítomen. U hlavního líčení pak uvedl, že pokud ví, tak úvěr ve výši 2,8 milionů USD vyřizoval si Trans sám a on že s tím neměl nic společného.

Ke skutku I. rozsudečného výroku lze tedy shrnout výpověď S. tak, že se na činnosti Terrexu podílel, nebyl dle svého tvrzení pověřen konkrétními úkoly a pokud jde o předmětnou provizi, byla sjednána mimo smlouvu, avšak legálně a pokud jde o dvakrát zastavených 15 kamionů, měly být tyto nahrazeny novou objednávkou kamionů, aby byl úvěr zcela zástavou pokryt.

Rozpor mezi výpovědi obž. M. a obž. S. se tak nepodařilo ani těmito výpověďmi před soudem jednoznačně odstranit, kdy obž. M. trval na tom, že úvěr pro Trans VKG, s.r.o. nevyjednával a obž. S. tvrdil, že tak jednal z pokynu obž. M.

Oba obžalovaní však společně uváděli, že na jednání se účastnily i jiné osoby, zejména gen. ředitel H. a ekonom J. a jejich odpovědnost v tomto smyslu dle jejich tvrzení tedy nebyla jedinečná. Obžalovaní tedy popírali svými výpověďmi jakýkoli podvodný úmysl s tím, že v podstatě transakce s Transem VKG měla sloužit k tomu, aby byly získány prostředky ke krytí úvěru a aby celá operace nákupu předmětných automobilů byla pro Terrex, s.r.o. rentabilní, avšak nevěděli o tom, že došlo dvakrát k zastavení těchto automobilů ve prospěch ČS, a.s.

Pokud jde o poskytnutí provize, bude k tomuto blíže uvedeno u skutku č. IV, pro který byl původně obžalován ing. Jiří S. sám (pod bodem 6 obžaloby).

Pokud jde o výpověď obž. Mgr. ing. Karla Č. v přípravném řízení, tento ke skutku I. rozsudečného výroku uvedl, že pracoval v České spořitelně, a.s. a byl pověřen vypracováním metodiky devizových úvěrů České spořitelny, neboť se jednalo o nový produkt tohoto finančního ústavu. Domníval se, že počátkem r. 1992 se začalo s vytvářením metodiky v České spořitelně k této problematice po obdržení licence od ČNB k poskytování devizových úvěrů.

Obž. uvádí, že zpočátku na úseku poskytování devizových úvěrů (devizový odbor) pracoval pouze on, dále ing. F. a ing. V. a ing. R. a dále ředitel JUDr. Miroslav H., který byl ředitelem tohoto úseku.

Pokud jde o obž. M., ten se přišel do spořitelny informovat na možnost poskytnutí devizového úvěru a na jeho podmínky. Jednal opakovaně s ing. Č. i ing.

F. a jednalo se mu o poskytnutí finančních prostředků na tzv. rozjetí provozu kamionových souprav a dalších aktivit s tímto spojených.

Obž. Č. potvrdil, že společně s M. docházely do spořitelny další osoby, a to nejen ing. S. - M. měl k dispozici podnikatelský záměr, kde byla uvedena částka 6 900 000,- USD pro firmu Terrex, spol. s r.o. K této částce dospěl M. společně se S. na základě předběžné objednávky předmětných automobilů u firmy Volvo a Briab ve Švédsku. Obž. ing. Karel Č. od počátku uváděl, že jednotlivé doklady dodávali M. se S. postupně. Úvěrový spis byl veden u něho, úvěrový výbor v této době ještě nebyl zřízen. Obžalovaný byl v té době dle svého tvrzení oprávněn k poskytnutí úvěru do sedmi milionů USD. Celou věc projednával s obž. ing. F., který byl zástupcem ředitele na předmětném úseku a v té době jako mezičlánek na tomto úseku fungoval i ing. V. Obžalovaný od počátku doznával, že předmětnou problematiku tohoto úvěru s ředitelem ing. H. neprobíral. H. byl často mimo pracoviště. Po shromáždění všech podkladů došlo dne 10.8.1992 k podpisu úvěrové smlouvy mezi Českou spořitelnou, a.s. a společností Terrex, spol. s r.o. na poskytnutí úvěru ve výši 6 900 000,- USD, neboť předmětná firma se jevila velká a silná vzhledem k poměrům v té době. Předmětnou úvěrovou smlouvu za spořitelnu podepsal obž. Č. a F. Za společnost Terrex smlouvu podepsal obž. M. a obž. Č. se domníval, že u podpisu byl i obž. S. a pracovník firmy J. a ještě další osoba, jejíž jméno si již nepamatuje. Již od srpna 1992 se ve spořitelně zpracovávaly podklady pro statistické uvedené devizové pozice České spořitelny, kde byly zaevidovány všechny případy poskytnutí úvěru, tedy i tento.

Obž. Č. se vyslovil i k vlastnímu čerpání úvěru, kdy toto probíhalo na základě 4-5 faktur. Peníze odešly bezhotovostní formou na účet společnosti ve Švédsku. Obžalovaný si vzpomínal, že část prostřednictvím americké a část prostřednictvím německé banky, tedy prostřednictvím korespondenčních bank. Dle výpovědi obž. ing. Karla Č. došlo téměř k vyčerpání celého úvěru. Obž. uváděl, že úvěr byl jištěn jednak předmětem úvěru, vinkulací pojištění a dále směnkami společnosti Terrex a následně podpisem zástavní smlouvy ze strany společnosti Terrex, s.r.o., kterou podepsal obž. M. a za Českou spořitelnu obž. Č. společně s F. a jednalo se o zástavní smlouvu na celý předmět úvěru (tedy automobily s tahači).

Ze strany společnosti Terrex byly postupně dle tvrzení obžalovaného dle přesunu aut dodávány technické průkazy kamionových souprav, do kterých se vyznačovalo zástavní právo spořitelny. Svědek si pamatoval, že tyto technické průkazy nebyly předloženy najednou. Obžalovaný uvedl, že při předkládání technických průkazů nepředpokládali, že by mohlo dojít k předložení technických průkazů jiných automobilů a kontrola v tomto smyslu probíhala pouze namátkově. Následně byl vypracován seznam těchto vozidel, neboť vozidla dodavatelem byla poskytována firmě Terrex postupně. Obžalovaný uváděl, že bylo problematické sehnat všechny technické průkazy, neboť vozidla jezdila po celém světě, což odůvodňoval M., S. i H. Pokud jde o splácení úvěru, byl stanoven splátkový kalendář a firma Terrex jej dodržovala do tří čtvrtin r. 1993. Do této doby se splácely pouze úroky a v této době mělo dojít ke splácení jistiny. Od doby, kdy měla být splácena jistina, došlo k problémům a následně od září 1993 neplatila firma ani úroky. Obžalovaný trval na tom, že co se týče splátek jistiny, tak tato nebyla nikdy splácena.

Obž. Č. uvedl, že obž. M. zdůvodňoval nesplácení úvěru dočasnými finančními problémy, které vyplývaly z pohledávek firmy Terrex a jejími klienty. Obžalovaný ing. Mgr. Karel Č. vypověděl, že krátce po poskytnutí tohoto pravého úvěru se do České spořitelny dostavili zástupci firmy Terrex S., M. a zřejmě i J. a předpokládá že i někdo další a obrátili se na spořitelnu s tím, že znají slušnou firmu s dobrým podnikatelským

záměrem a zda by bylo možné pro tuto firmu poskytnout rovněž úvěr. Jednalo se o firmu Trans VKG, spol. s r.o., která v té době měla tři společníky a měla podnikat na úseku zahraniční spediční činnosti.

Spořitelně byl předložen i podnikatelský záměr této firmy, návrh na zápis do obchodního rejstříku v Ostravě, doklady k ekonomice firmy a platební kalendář a s poukazem na budoucí vytiženost kamionových souprav. Firma požadovala poskytnutí úvěru ve výši 2 817 000,- USD. Společníci firmy byli srozuměni s tím, že musí v časově určené lhůtě donést registraci společnosti u Obchodního soudu, průkaz zástavy a vinkulaci pojištění. Co se týče vlastního poskytnutí úvěru, tak proběhla celkem dvě jednání a při druhém došlo k podpisu úvěrové smlouvy. Uvádí, že se domnívá, že v materiálu byla nějaká předběžná smlouva na 15 kusů kamionových souprav za částku 2 817 000,- Kč, ale blíže si již na věc nepamatoval.

Úvěr byl poskytnut na základě smlouvy dne 7.10.1992. Pokud jde o jeho čerpání, uvádí obžalovaný, že zde musela být faktura a proplacení proběhlo na účet příslušné korespondenční banky.

I zde existoval úvěrový spis. V zimě 1992 byla firma Trans VKG vyzvána k předložení potvrzení o zapsání do obchodního rejstříku u Okresního soudu v Ostravě. Následně byli informováni svědkem T. [redacted] že si celou pohledávku převede na sebe. Posléze došlo k podpisu nové úvěrové smlouvy, která vycházela z původní smlouvy pana G. [redacted]. Obžalovaný uvedl, že v inkriminované době žádost o zápis do obchodního rejstříku byla dostatečným dokladem vzhledem k délce čekací doby na realizaci tohoto úkonu. V průběhu těchto akcí pracoval společně s ing. F. [redacted]. Obžalovaný zcela popřel, že by věděl o tom, že uvedených 15 kamionových souprav již bylo zakoupeno z prostředků ČS. společností Terrex, spol. s r.o., která aniž by zanesla zástavní právo k těmto kamionům a měla souhlas s jejich prodejem, tyto prodala společnosti Trans VKG, které na tyto opětovně poskytla finanční prostředky Česká spořitelna, tudíž že uvedených 15 kusů kamionových souprav bylo zapláceno dvakrát. Terrex předložil vinkulaci pojištění na všech 51 kusů kamionových souprav Volvo-Briab a nikoho nenapadlo, že by se jednalo pouze o 36 kusů souprav a obžalovaný se domníval, že pojištění prováděla Česká kooperativa. Popřel zcela, že by dostal nějakou odměnu nebo provizi ať již on nebo Fejt. Obžalovaný se vyslovil i k tomu, že Terrex v prosinci 1992 chtěl splatit mimořádnou splátku. Nakonec však k tomuto nedošlo. Popřel, že by měl jednat o předmětných 15-ti kamionových soupravách se S. [redacted]. Zdůraznil opětovně, že firma Terrex, s.r.o. v té době byla velmi známou auditovanou firmou, např. ze strany mezinárodní firmy Price Waterhouse a že měl v tuto firmu důvěru.

U hlavního líčení obž. ing. Mgr. Č. [redacted] na této výpovědi v podstatě pokud jde o skutek č. I. setrval.

Obžalovaný upřesnil, že dostal v ČS, a.s. za úkol zpracovat metodiku devizových úvěrů po obchodu ing. H. [redacted]. jednání s obžalovaným M. [redacted] i S. [redacted] popsal zcela stejně, pouze doplnil, že činnost před uzavřením smlouvy č. 2/92 byla rozsáhlejší. S předmětnou agendou do té doby neměl velké zkušenosti, úvěry a obchody byly řízeny prostřednictvím ČSOB. Tyto úvěry však byly poprvé poskytnuty na základě úplné licence, kterou měla Česká spořitelna k úvěrovým devizovým obchodům. Žádost ze dne 7.8.1992 o poskytnutí úvěru byla již podána v momentě, kdy příprava byla úplná a byly upřesněny veškeré detaily. Datum uzavření smlouvy od doby žádosti o poskytnutí úvěru je tedy formální. Obžalovaný uvedl, že z pohledu výsledků firmy, které předložili, byl reálný splátkový kalendář a popřel zcela, že by ho M. [redacted] nebo S. [redacted] přemlouvali k poskytnutí úvěru a že by mu nabízeli nějaké finanční prostředky v případě, že jim bude vyhověno. Nepopřel však, že chodili často do spořitelny a že celé záležitosti věnoval velkou pozornost.

Obžalovaný odůvodnil nesprávné a nepřesné zapisování zástav u jednotlivých vozů do technických průkazů zejména tím, že tyto vozy byly dováženy postupně a že měl za to, že všechny tyto vozy jsou dovezeny ze Švédska. Uvedl, že se neformálně dohodli s Terrexem, navíc že jim zastaví i Scanie, když docházelo k prodlevám v dodávání vozů ze Švédska a tak došlo k některým zápisům do technických průkazů i u automobilů zn. Scania. Obžalovaný měl za to, že i tímto postupem bylo poskytnutí úvěru řádně zajištěno. Dále bylo jistěno vinkulací pojištění u Kooperativy ve prospěch ČS, a.s. Uvedl, že do spořitelny chodilo více osob z Terrexu a kromě obžalovaných to byl J. [redacted] a H. [redacted], ale i jiné osoby, které on nezná jménem. V třetím čtvrtletí 1993 firma požádala o odklad splátek. Prvotní příčinou byly nezaplacené pohledávky od jiných firem ve prospěch Terrexu.

Obžalovaný se hájil tím, že ani vnitřní ani vnější audity u spořitelny následně prováděné nikdy nezjistily, že 15 kamionů bylo vlastně dvakrát proúvěrovaných. To se zjistilo až koncem roku 1995, když se začalo jednat o tom, jak budou pohledávky umořovány předmětnými zástavami. Trvá na tom, že on o tom vůbec nevěděl a nemá s tím nic společného. Nevěděl tedy, že Terrex má k dispozici vlastně pouze 36 kamionů místo původně úvěrovaných 51 kamionů a že se jedná v případě patnácti kamionů o jedny a tytéž. Vysvětloval rovněž postavení Trans VKG tím, že v inkriminované době stačilo k ověření právní subjektivity firmy potvrzení, že firma podala žádost o zápis do obchodního rejstříku.

Obžalovaný uvedl, že pracoval na úseku úvěrových obchodů již před rokem 1989, kdy však se jednalo o úvěry převážně kontokorentního charakteru a tento typ úvěrování byl spíše výjimkou. Rovněž tak pokud jde o instituci zástavního práva uváděl, že se takřka do r. 1989 nepoužívala, teprve v r. 1994 vznikl v České spořitelně, a.s. odbor rizikových úvěrů, který se celou problematikou daných úvěrových smluv začal zabírat. Tento odbor stahoval z poboček ztrátové pohledávky a teprve rozhodoval o uplatnění či nikoli zástavního práva podle charakteru jistění. Obžalovaný uvedl, že sami s F. [redacted] iniciativně použili i jistění pomocí směnky a že udělali všechno, co mohli společně s obž. F. [redacted] a provedli tak dvojí jistění předmětného úvěru. Tendence byla poskytnout hodně úvěrů a úvěrovat firmy, a to i ty, které začínaly od počátku a vzhledem k tomu neměly tedy žádnou právní minulost, na rozdíl od firmy Terrex, s.r.o., která již určitou dobu fungovala a fungovala řádně.

Celkově lze tedy uzavřít pokud jde o výpověď obž. ing. Mgr. Č. [redacted], že tento má za to, že vynaložil veškeré úsilí k tomu, aby úvěrové smlouvy byly poskytnuty řádně a na základě řádně vyžádaných a zkontrolovaných dokladů a jediné pochybení mohlo eventuálně nastat v postupném vykazování zástav do technických průkazů a tímto způsobem nezjištění situace, že 15 kamionů je zastaveno dvakrát a to vzhledem k tomu, že vozy byly dodávány postupně. Sám se však hájí tím, že i nad rámec obvyklých zvyklostí dbal o podložení úvěru směnkami a dále pak tím, že poskytnutí úvěru bylo běžně známé, bylo vykazováno v ročence České spořitelny, jak bude dále uvedeno. Bylo tedy známo vedení a poukazuje stále na tendenci té doby úvěrovat organizace aby se mohly rozvíjet.

Důležité je, že tento svědek poukazuje na to, že ani S. [redacted] ani M. [redacted] na něho žádným způsobem nepůsobili ani v tom smyslu, že by mu nabízeli určitou provizi či podobně v souvislosti s poskytnutím druhého úvěru.

V souvislosti s těmito výpověďmi je ještě třeba vyhodnotit výpověď obž. ing. Romana F. [redacted]

Tento obžalovaný v přípravném řízení uváděl, že ve spořitelně pracoval od r. 1990 a od r. 1991 byl ve funkci vedoucího odboru devizových obchodů na centrále v Praze. Přímým nadřízeným byl M. H. a on sám byl jeho zástupcem.

Pokud jde o obž. Č. — byl tento pověřen ke spolupráci při realizaci úvěrů, protože byl jediným pracovníkem, který měl zkušenosti v této oblasti. Obžalovaný uvedl, že Č. byl v r. 1992 jediným, kdo projednával a vyřizoval za Českou spořitelnu devizové úvěry. Teprve v r. 1993 vznikalo samostatné oddělení. V tomto smyslu spolupracoval ing. Č. s obž. ing. F. Odbor měl oprávnění poskytnout úvěr až do výše 7 milionů USD. Od klientů se požadovalo, aby doložili svou ekonomickou situaci, podnikatelský záměr, materiály týkající se předmětu úvěru a dále žádost od klienta, kde měl být udělán návrh na čerpání úvěru, jeho splácení, popř. jeho zajištění a další. V předmětné době v r. 1992 neexistovaly žádné úvěrové komise nebo úvěrové výbory a schvalování probíhalo v rámci úseků a účastnili se ho pracovníci, kteří tu konkrétní záležitost řešili.

Obžalovaný si pamatoval, že za Terrex se na Českou spořitelnu obrátily asi tři osoby, mezi nimi byl M. a S. Úvěr pro ně projednával on společně s F. Po prošetření všech náležitostí dospěli k závěru, že se jedná o solidní firmu a rozhodli se úvěr poskytnout. Firma měla v té době ekonomické výsledky a byla prezentována i v tisku jako dobrá rozvíjející se firma a obž. M. byl v té době prezentován jako mladý úspěšný podnikatel dynamicky se rozvíjející firmy. Pamatoval si, že došlo k podpisu úvěrové smlouvy s tím, že společně s obž. M. se tohoto účastnilo ještě několik dalších osob z firmy Terrex. Zástavou se staly kamiony, které byly postupně dováženy a úvěr byl vyčerpán téměř celý. Zástavní právo vyznačoval on společně s Č. do technických průkazů. Problém se splácením úvěru nastal až ve 3. či 4. čtvrtletí 1993. Žádná mimořádná splátka na úvěr se nerealizovala, i když firma o tuto žádala.

Obžalovaný si již nebyl s to přesně vzpomenout, zda následně přišel M. či S. nebo oba s tím, že existuje firma, která by měla zájem získání financí rovněž na nákup kamionových souprav a přinesli k tomu již materiály. Jednalo by se o úvěr na nákup kamionových souprav – 10 normálních a 5 chladírenských a úvěr měl představovat částku 2 800 000,- USD pro firmu Trans VKG, společnost s ručením omezeným z Krnova. V přípravné fázi jednali se zástupcem firmy panem G. Obžalovaný uvedl, že při podpisu smlouvy se účastnilo více osob z předmětné firmy. Ačkoli z prvopočátku jednali s G. v průběhu zápisu do obchodního rejstříku byla firma zapsána na pana Tošenovského. Toto pak vyzývali, aby přijel do Prahy. Obžalovaný vypověděl, že byla zrušena složka firmy Trans VKG a byla zavedena složka firmy Trans VGT (poznámka předsedkyně senátu: T představuje jméno T. Tato firma závazky převzala. Obžalovaný uvedl, že mu v žádném případě nebylo známo, že 15 kamionů pochází již z kvóty proúvěrovaných 51 kamionů poskytnutých Terrexu V podstatě to nebylo zjištěno ani při vyznačování zástav do technických průkazů, které byly spořitelně předkládány průběžně.

Obž. ing. Roman F. na této své výpovědi v podstatě setrval i u hlavního líčení.

Obžalovaný zdůraznil, že Česká spořitelna se měnila teprve na přelomu r. 1990-1991 v univerzální banku a teprve tehdy nastal rozvoj jejich služeb i na úseku devizových obchodů.

Hranice úvěrů byly stanoveny na 5, 7, 20 a 50 milionů amerických dolarů.

Konkrétně typ úvěru do 7 milionů USD na jeden případ platila jak pro obž. Č., jeho, tak i pro M. H. Obžalovaný uvedl, že kdyby docházelo k řádnému splácení úvěru

2/92, tak by nikdy nedošlo k vytykání postupu obžalovanému Č. [redacted] pro neoprávněné poskytnutí úvěru.

Dále zdůraznil, že v té době neexistovaly úvěrové výbory a úvěrové komise.

Obžalovaný F. [redacted] je stále přesvědčen o tom, že veškeré podklady poskytnuté Terrexem byly dostatečné. Obžalovaný rovněž uvedl, že celková příprava úvěrové smlouvy byla více méně kolektivní práce a že měli společně s obž. Č. [redacted] za to, že úvěr je jištěn i smévkami. Uvedl, že konzultovali celou věc se svými spolupracovníky, např. v jaké měně úvěr poskytnout a oficiální žádost Terrexu ze dne 7.8.1992 byla již jenom výsledkem dlouhodobé přípravy.

Obž. F. [redacted] uvedl, že nejednal v tomto směru pouze s M. [redacted] a S. [redacted], ale i s H. [redacted] a J. [redacted] a dalšími osobami z Terrexu, jejichž jména si již vzhledem k odstupu času nevybavuje. Solventnost a Solidnost Terrexu posuzovali podle historie firmy, personálního vybavení, zkušeností a kamionová doprava se v té době rozvíjela a trh se rodil a spořitelna poskytovala úvěry i na jinou kamionovou dopravu. Na rozdíl od ostatních tehdy vznikajících firem firma Terrex již měla určitou historii, personální vybavení, zkušenosti, ostatní firmy v té době začínaly úplně od počátku, neměly za sebou žádnou historii a proto se v daném případě jevílo poskytnutí úvěru a jeho návratnost zcela reálnou.

Obžalovaný uvedl, že věřil že úvěr bude mít úspěch, a to i v r. 1993. Obžalovaný tvrdil, že byl stále přesvědčen o poskytnutí úvěru na 51 kamionů a domníval se, že 15 kamionů pro Trans bude poskytnuto přímo od výrobce. Ve své výpovědi se neodchýlil od výpovědi v přípravném řízení i pokud se jedná o vztah G. [redacted] a T. [redacted].

Hlášení o stavu a vývoji poskytnutých úvěrů dostávali na vědomí všichni členové představenstva, kterých bylo v té době sedm ve formě měsíčních informací. Jednalo se o tzv. „stav a vývoj devizové pozice a aktivity České spořitelny.“

Ve spořitelně se prováděly audity od r. 1991. Prováděla je např. firma VDO nebo Price Watterhaus a zvláště byla sledována devizová problematika. Obžalovaný se domníval, že bylo možno i za situace, kdy úvěr (a má tím na mysli úvěr poskytnutý Terrexu ve výši 6,9 milionů Kč) nebyl splácen, bylo možno tento restrukturalizovat a uplatnit eventuálně i zástavy.

Obžalovaný poukázal na charakter předmětného úvěru, že se vlastně finanční prostředky poskytovaly na auta, která měla být teprve postupně odebírána a tak odůvodnil možnost, že došlo k dvojímu jištění 15 kamionů, neboť v době poskytnutí úvěru předmětné automobily fyzicky ještě jako kusy neexistovaly a dodavatel automobilů musel nejdříve dostat finanční prostředky, aby mohl zboží poskytnout. Obžalovaný si již přesně nevzpomínal, ale měl za to, že k dispozici jako dodatečné jištění byly nějaké Scanie.

Celkově lze tedy uzavřít, že pokud je o výpověď obž. Čížka, má za to, že první i druhý úvěr byly uzavřeny řádně a že došlo k pochybení pokud jde o dvojnásobné zastavení kamionů jen z toho důvodu, že se zapisovaly do technických průkazů zástavy postupně vzhledem k tomu, že vozidla byla dodávána postupně a takto mohlo tedy k pochybení dojít.

Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že obžalovaní věnovali pozornost především uzavření první úvěrové smlouvy č. 2/92 a druhá úvěrová smlouva č. 4/92 ze dne 5.10.1992 na tuto více méně navazuje.

I přípravné řízení bylo směřováno především k prvnímu úvěru č. 2/92, z něhož více méně vznikla i myšlenka úvěru druhého, poskytnutého firmě Trans VKG a následně převzatého firmou Trans VGT.

Obžaloba uvádí obž. M. a obž. S. v podstatě z toho, že při rozvíjení činnosti firmy Terrex, s.r.o., kdy získali finanční prostředky na leasing od Agrobanky Praha a řádně nebylo vykázáno zástavní právo u vozidel Scania a návěsů Briab, mohla být zneužita část těchto technických průkazů způsobem popsáním ve skutku č. I. proto, že mohly být použity i k zastavení vozidel tak, jak je uvedeno v tomto skutku.

Obžaloba uváděla, že na základě úvěrové smlouvy 4/92 ze dne 5.10.1992 byl společnosti Trans VKG, s.r.o. poskytnut úvěr přesto, že byl určen na nákup 15 ks kamionů pocházejících z dodávky 51 kusů kamionových souprav Volvo-Briab, na jejichž nákup ČS, a.s. firmě Terrex, s.r.o. poskytla úvěr ve výši 6 900 000,- USD smlouvou č. 2/92 ze dne 10.8.1992.

Přesto se však přípravné řízení zaměřilo převážně na poskytnutí tohoto prvního úvěru Českou státní spořitelnou, který se však nestal předmětem obžaloby.

Obžaloba se snažila dovodit, že při podpisu zástavní smlouvy s Českou spořitelnou, a.s. za společnost Terrex, s.r.o. dne 21.12.1992 Martin M. jako jednatel společnosti Terrex, s.r.o. věděl, že společnost Terrex, s.r.o. vlastní již pouze 36 kamionových souprav Volvo-Briab, neboť 15 kusů souprav bylo na základě kupní smlouvy mezi Terrex, s.r.o. a Trans VKG, s.r.o. prodáno uvedené společnosti, která vozidla i s návěsy ve dvou etapách v průběhu měsíců listopadu a prosince 1992 převzala ve Švédsku ve výrobním závodě a tyto soupravy nebyly nikdy do majetku společnosti Terrex, s.r.o. zaneseny.

Devizový úvěr, který tedy Česká spořitelna, a.s. poskytla společnosti Trans VKG, s.r.o., později Trans VGT, s.r.o., byl vyčerpán bezhotovostním převodem částkou 2 817 950,- USD na účet společnosti Briab ve Švédsku, a to na základě provedené přefakturace ze společnosti Terrex, s.r.o. na společnost Trans VKG, s.r.o., kterou provedl ing. S. dne 12.10.1992. Uvedená finanční částka byla poté na základě pokynu obž. M. a S. částečně převedena zpět na účet společnosti Terrex, s.r.o. vedený u ČS, a.s. Praha 1, Rytířská 29 a částka 3 500 000,- švédských korun dne 28.10.1992 byla převzata ze Švédska osobně obž. S. a ten ji přivezl zpět do České republiky a není zaevidována v účetní dokumentaci společnosti Terrex.

Obžaloba dále vycházela z toho, že počátkem r. 1993, když Česká spořitelna, a.s. trvala na vyznačení zástavního práva do technických průkazů k vozidlům Volvo a návěsům Briab, bylo spořitelně ze strany společnosti Terrex, s.r.o. předloženo pouze 36 kusů technických průkazů k vozidlům Volvo a 36 kusů technických průkazů k návěsům Briab, které v této době společnost Terrex, s.r.o. vlastnila a jako zbytek jí byly předloženy technické průkazy vozidel Scania a návěsů Briab, které společnost Terrex, s.r.o. měla již k dispozici na základě leasingové smlouvy od společnosti CLI, které však nebyly vlastnictvím Terrexu, s.r.o. a na tyto byl určen zpětný vývoz do 31.5.1994. Obžaloba tedy dovozovala, že tímto jednáním obž. M. a S. došlo ke zmaření uspokojení věřitele ČS, a.s. tím, že došlo ke zcizení majetku společnosti Terrex, s.r.o., a to prodejem 15 kusů kamionových souprav Volvo-Briab společnosti Trans VKG, s.r.o., čímž byla České spořitelně, a.s. způsobena škoda ve výši 2 817 950,- USD (což představuje částku v té době 73 661 213,- korun).

Soud, jak výše uvedeno, však ke shodným závěrům nedospěl. V tomto smyslu vyslechl svědky pracovníky České spořitelny, svědky pracovníky tehdejšího Terrexu, s.r.o., svědky společníky firmy VKG a následně VGT, s.r.o., opatřil nový znalecký posudek a provedl důkaz

listinnými důkazy, které ještě sám doplnil vyžádáním úvěrových smluv č. 2/92 a 4/92 od České spořitelny, a.s., a po provedení těchto důkazů nedospěl k jednoznačnému závěru o trestní odpovědnosti shora uvedených obžalovaných, kteří byli původně obžalováni viněni, a to obž. Martin M. že se dopustil návodu k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 10/1b) tr. zák. k § 255/1, 2a), b) tr. zák., obž. ing. Jiří S. z téhož trestného jednání a obž. F. a obž. Č. z trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255/1, 2 b) tr. zák. a k tomu je ještě třeba dodat, že v souvislosti s tím bylo provedeno také rozsáhlé šetření týkající se opatření listinných důkazů České spořitelny a výsledku odpovědných osob České spořitelny k této problematice.

Přítom jednání obž. F. a Č. mělo pokračující charakter ještě ke skutku uvedenému původně v obžalobě pod bodem 2), rovněž tak v rozsudečném výroku pod bodem II.

Svědék Vladimír H. pracoval ve firmě Terrex, s.r.o. od června 1992 do října 1994 ve funkci generálního ředitele. Potvrdil, že hlavní náplní práce této firmy bylo shánění práce pro vozidla Scania a Volvo a později provádění spedice. Uvedl, že s M. byl opakovaně na jednání ve spořitelně, ale tvrdil, že už si na to nepamatuje a že se na vypracovávání podnikatelského záměru nepodílel. Uvedl, že ví o smlouvě a jednání s G. a T., popřel však svoji účast na vyjednávání jejich firmou a uvedl, že do firmy Terrex přišla pouze faktura na 36 tahačů a automobilů Volvo a Briab a 15 kusů souprav platil Krnov. Uvedl, že S. převedl na firmu Trans do Krnova 6 900 000,- Kč a M. poté jemu zrušil podpisové právo k disponování s účtem, došlo k rozepři a S. se již do firmy nevrátil. Nevěděl nic o tom, že by do účetnictví firmy byla zanesena částka 1 milion korun, kterou S. obdržel od firmy Trans. Svědek pak uvedl, že finanční situace firmy se zhoršila až v r. 1993 v souvislosti s provozováním letadel.

U hlavního líčení svědek uváděl, že si již na nic nepamatuje a že se domnívá, že všechny vozy prošly přes leasingové oddělení firmy. Popřel však zcela, že by věděl o tom, že 15 kamionů převedených firmě do Krnova bylo spořitelně zastaveno dvakrát.

Uvedl, že byl přesvědčen o tom, že celý nákup 51 kamionů ze Švédska a 15 kamionů Transu byl v pořádku. Uvedl, že neví, kdo vymyslel to „přepuštění“ 15 kusů kamionů pro Trans.

Svědék se k celé nedovedl blíže vyjádřit.

Jeho podíl na vedení společnosti a účasti na těchto transakcích je však vzhledem k jeho postavení ve firmě nesporný.

Pokud jde o výpověď ing. Jaromíra J. ten v přípravném řízení uvedl, že v létě r. 1992 nastoupil do Terrexu, s.r.o. jako finanční ředitel a zabýval se tedy ekonomickou stránkou společnosti. Finanční situace v Terrexu byla slušná. V době jeho nástupu byl vyjednáván úvěr od České spořitelny, a to obž. M. a S. na nákup tahačů Volvo a návěsů Briab. Na úvěr 6 900 000,- Kč, který k tomuto účelu Terrex získal, byl zřízen samostatný účet, na který chodily faktury podle toho, jak prostřednictvím výrobce byla vozidla Volvo, tak i návěsy Briab dodávány. Uvedl, že dodávky těchto vozidel se uskutečnily vícekrát. Potvrdil, že jednotlivé kamionové soupravy byly pronajaty zájemcům s následnou možností odprodeje a asi 15-16 kusů, jak vypověděl, bylo prodáno nějaké firmě Trans VGT. Svědek uvedl, že tyto kamiony byly prodány po dodání na fakturu. Obchod dle jeho tvrzení vyřizoval S. s M. Svědek uvedl, že ví, že došlo k nějakým nesrovnalostem, pokud jde o platby od firmy Trans a že Schulz přivezl ze Švédska nějaké miliony švédských korun, které

byly potom složeny v České spořitelně na účet, ale vše by mělo dle jeho tvrzení být zaneseno v účetnictví firmy.

Svědék uvedl, že ví, že částka 7 milionů Kč byla převedena S██████ na firmu Trans a že z toho byl velký poprask, neboť to S██████ učinil bez vědomí H██████ a M██████ Schulz. Údajně tuto věc odůvodňoval tím, že se jedná o snížení ceny kamionů. Svědek rovněž uvedl, že si pamatuje, že S██████ skládal nějaké peníze na účet firmy, byly to statisíce, ale přesnou částku neví a uvedl, že Schulz podepsal směnku na 60 000,- Kč s tím, že tato jako nezaplacená by byla potom převáděna dále. Svědek potvrdil, že se prováděly účetní závěrky, sám ve firmě skončil 30.4.1995 a u hlavního líčení tento svědek svou výpověď potvrdil a snažil se utvrzovat soud o tom, že on sám se žádných finančních jednání nezúčastnil, což při jeho postavení ve firmě je poněkud podivné.

Svědék rovněž potvrdil, že auta ze Švédska přicházela postupně, nevěděl ani, zda všechna vozidla byla zastavena spořitelně a zda úvěr byl ještě jiným způsobem zajištěn a nevedl žádný přehled o vyznačování zástav do technických průkazů u přicházejících vozidel. Potvrdil výpověď obž. M██████ v tom smyslu, že základním zájmem Terrexu bylo, aby po získání předmětných vozidel byla tato ihned pronajata. Svědek uzavřel k tomuto skutku, že příčinou krachu Terrexu byla druhotná platební neschopnost klientů Terrexu. Trval na tom, že obchod mezi Trans VKG prováděli pouze M██████ a S██████. Uvedl však, že se na něm podílel i B██████ (č.l. 365 spisu).

Dále byla vyslechnuta i svědkyně Jarmila R██████ pokladní Terrexu, s.r.o., ta však trvala na tom, že si k celé záležitosti již nic nepamatuje vzhledem k velkému obratu peněz ve firmě a časovému odstupu.

U hlavního líčení si nevzpomněla na to, že by S██████ skládal ve firmě nějaké peníze či vystavoval v její prospěch nějakou směnku.

Svědék František Š██████ pracoval v r. 1991 ve firmě jako samostatný vedoucí leasingů kamionů.

Tento svědek uvedl, že s jednáním nákupu kamionů ze Švédska byl pověřen právě Jiří Schulz. Když on nastoupil do firmy, byly již Scanie nakoupeny a pro velký zájem klientů bylo rozhodnuto koupit ještě auta Volvo-Briab. Svědek uvedl, že u předmětných automobilů prováděl pouze technickou specifikaci a vyřizoval technickou část kontraktů s dodavatelem. Uvedl, že některá auta byla dodána do Terrexu přímo, avšak některá klient odvezl přímo od výrobce ze Švédska.

Obdobnou pozici ve firmě měl i PhDr. Ferdinand R██████. Tento měl na starosti technický stav a údržbu vozidel. Svědek uvedl, že v druhé polovině r. 1992 obdržel od leasingového oddělení seznam celkem asi 50 kusů tahačů Volvo a 50 kusů návěsů Briab s výrobními čísly a on potom společně s ještě jedním pracovníkem odjeli do Švédska. Uvedl, že společně s nimi přijeli do Švédska i pracovníci jiných firem, které si následně auta pronajímaly a ti v několika případech tato vozidla odvezli přímo.

Svědék potvrdil, že při přebírání vozidel 15 kusů kamionových souprav nebylo označeno logem firmy Terrex a tyto kamiony si odvezli řidiči z dopravní firmy v Krnově. U 15 kusů, které si odvezli řidiči z Krnova, bylo svědkovi sděleno obž. S██████, že Terrex není majitelem.

Svědék potvrdil, že někdy před velikonocí 1993 se na něho obrátil M. a žádal, aby do velkých technických průkazů bylo zapsáno zástavní právo České spořitelny. Tuto práci za něj z osobních důvodů vykonal pracovník firmy B. Poté byly technické průkazy postupně nošeny do České spořitelny panu Č., který do nich dával razítko České spořitelny a podpis. Svědek u hlavního líčení uvedl, že nemůže tvrdit, zda se podařilo zapsat všechny zástavy do velkých technických průkazů, protože v tom byl chaos. Nájemci třeba nechtěli velké technické průkazy půjčovat, anebo ani nemohli kvůli vyřizování výjezdu do zahraničí apod. Svědek uváděl, že vedl evidenční karty jednotlivých vozidel s výjimkou těch patnácti a měl tak celkový přehled o vozidlech, nikoli však o zástavách a jejich evidenci.

Ke způsobu vedení účetnictví v Terrexu, s.r.o. byl vyslechnut likvidátor společnosti Terrex, s.r.o. a následně Air Terrexu, s.r.o. ing. Jan Lajtl, CSc.

Tento byl jmenován likvidátorem od 31.1.1995. V přípravném řízení předložil tento svědek orgánům činným v trestním řízení seznamy uložených písemností u firmy Interaudit Impuls, s.r.o., odkud policie potřebné doklady čerpala.

Z výpovědí svědků pracovníků firmy Terrex, s.r.o. lze tak uzavřít pouze tu skutečnost, že na obou úvěrových obchodech se podílelo více pracovníků, nikoli pouze obž. M. a S. – zejména pak svědek H. a J. – že tendence byla taková pronajmout vozidla co největšímu množství klientů. Z výpovědí se pak poddává, že všeobecně bylo známo, že 15 kamionů bude prodáno Krnovské firmě a dále že záznamy zástav do technických průkazů byly prováděny až následně a existoval v tomto smyslu dosti značný chaos. Svědci však konkrétně ke vztahům mezi Terrexem a Transem nevypovídali.

Další skupinou svědků v dané věci jsou svědci pracovníci České spořitelny, a.s.

Ing. Marcela Ch. – vypověděla, že pracovala jako referentka devizových bankovních záruk od r. 1992 v České spořitelně, a.s. Obž. Č. byl v podstatě referent na stejné úrovni jako ona. Sama se na sjednávání úvěrových obchodů s firmou Terrex nepodílela. Teprve v r. 1994 byly provedeny kontrolní kroky a organizační změny a prověřeny tyto dva devizové obchody č. 2/92 a 4/92. Jmenovaná tvrdila, že spisový materiál, který Č. předal ke kontrole, byl nepřehledný a doklady se musely dohledávat. Jmenovaná pouze dovozovala, že nadřízení pracovníci nebyli o obchodu obž. Č. – vyrozuměni. U hlavního líčení uvedla, že v inkriminované době dle jejího názoru existoval úvěrový výbor, jehož postup však nebyl striktně upravený a vycházelo se z metodiky pro korunové úvěry. Sama uvedla, že postupy konzultovala s ČSOB, kde bylo možné získat informace. Svědkyně tedy hovořila v obecné rovině o svém postavení ve spořitelně a připustila, že sama však přišla do spořitelny z firmy Kancelářské stroje, tedy bez praxe, kterou teprve nabývala a odborná školení absolvovala až později.

Sama se podílela na poskytnutí jednoho devizového úvěru a připustila, že postup pro poskytování devizových úvěrů nebyl striktně upravený a vycházelo se z metodiky pro korunové úvěry. Uvedla, že ona v té době nemohla podepsat devizový úvěr sama za sebe bez rozdílu o jakou částku by se jednalo. Za banku podepisovali záruku vždy dva lidé, kteří k tomu byli oprávněni. Je pravdou, že v té době, kdy se klient přišel informovat do spořitelny tak byl nejdříve všeobecně informován a to vyplývalo z toho, že v té době klienti nevěděli, jak mají postupovat, ono je to tak i dnes. Banka musí sdělit své požadavky a mohlo se stát, že klient podával oficiální žádost až v momentně, kdy měl vlastně přichystány veškeré podklady. Uvedla, že s Č. na pracovišti do styku nepřicházela a nevěděla v té době, že by nějaká žádost o poskytnutí úvěru ve výši 6,9 mil. USD přišla..

Ze strany České spořitelny byl k věci vyslechnut prom. práv. Miroslav H., a to jak v řízení přípravném, tak v řízení před soudem. Tento svědek v přípravném řízení uvedl, že v r. 1992 pracoval jako ředitel úseku zahraničních a devizových obchodů České spořitelny, a.s. v budově v Praze 1, Na Perštýně 1 a jeho zástupcem byl obž. ing. F. Připustil, že v inkriminované době byl dlouhodobě nemocen a mimo zaměstnání, což bylo ověřeno i zprávou České spořitelny, a.s., ze které bylo zjištěno, že jmenovaný byl nepřítomen na pracovišti dne 15.7.1992 a dne 27.-31.7.1992 a v době 1.-14.8.1992 čerpal dovolenou.

Tento svědek uvedl, že o obchodech s Terrexem, s.r.o. a následně i s Marinamarem (skutek č. II.) se dozvěděl až později, když vznikly problémy v letech 1994-5. Svědek uvedl, že jako ředitel odboru byl tehdy oprávněn podepsat úvěrový obchod do výše 7 milionů USD a v případě jeho nepřítomnosti mohl úvěrovou smlouvu podepsat jeho zástupce ing. F. Ing. Č. byl zaměstnancem odboru zahraničních obchodů, do jehož kompetence spadalo i poskytování úvěrů se zahraničními subjekty, případně s devizovými prostředky. V inkriminované době byl F. vedoucím jednoho z odborů a vzhledem k jeho zkušenostem byl jeho zástupcem.

Metodika schvalování devizových úvěrových obchodů byla v podstatě shodná s metodikou jiných schvalování v oblasti korunové. Co se týče jištění úvěru směnkami, toto nebylo obvyklé. Svědek uváděl, že osobu Martina M. neznal. Jméno S. mu nic neříká. Někdy v r. 1994 došlo k organizačním změnám ve spořitelně a vedoucím ing. Č. se stal JUDr. K. a vznikla nová divize mezinárodního bankovníctví, kam si zahraniční obchody dr. K. přebíral. Ani při předávání těchto obchodů nebyly zjištěny žádné nesrovnalosti. Tento svědek nepovažoval postup ing. F. za běžný.

K vyznačování zástav do technických průkazů se vyjádřil tak, že tyto měl na starosti ten, kdo spravoval úvěrový spis, v daném případě tedy ing. Č. Svědek při opakovaném výslechu uvedl, že v případě jeho nepřítomnosti mohl pan F. bez jeho souhlasu uzavřít úvěrový obchod, kdy částka úvěru byla limitována částkou 7 milionů USD. Doznal rovněž, že v případě, že by byl tento úvěr řádně splácen, že by žádný problém ve spořitelně nenastal. Obecně uzavřel, že správcem úvěrového obchodu byl v daném případě ing. Č. Svědek tedy uzavřel, že on byl nadřízený ing. F. kdežto nadřízeným ing. Č. byl ing. W.

Z výpovědi svědka ing. V. vyplynulo, že tento nastoupil do České spořitelny v r. 1990, a byl jako asistent generálního ředitele pověřen založením Česko-rakouské banky, dnešní Bank Austria a leasingové společnosti Corfin. V r. 1992 již byl vytvořen odbor zahraničních obchodních vztahů, v této době existoval již útvar pro platební styk, kde pracoval ing. Č. a později se přejmenoval na tzv. devizový odbor, kde pracoval i ing. F.

Metodiku práce tohoto odboru měl připravit pan E. který vzápětí ze spořitelny odešel. Po jeho odchodu byl tímto pověřen ing. Č. vzhledem ke svému vzdělání a praxi, neboť byl současně ekonomem i právníkem. Tento svědek vypověděl, že ing. Č. připravoval metodiku pod vedením svědka H. Svědek nebyl schopen se vyjádřit k poskytování úvěrů firmám Trans, Terrex či Marinamar. Dle jeho názoru předmětné obchody musel prezentovat prom. práv. H. na vedení České spořitelny. Svědek si nemohl vzpomenout, zda vedení spořitelny bylo informováno o poskytnutých úvěrech či nikoli.

Pokud jde o výpověď JUDr. Michala K. ten uvedl, že ve spořitelně pracuje od února 1992 na úseku mezinárodního bankovníctví, později jako ředitel divize převzal agendu od prom. práv. H. Teprve později při převzetí této agendy uložil ing. Č. aby popsal dosavadní vývoj a stav úvěrových obchodů týkajících se Terrexu. Tento svědek tedy později již

do styku s obž. M. [redacted] přišel, ale především v souvislosti s úvěrovými obchody týkajícími se firmy Marinamar. Svědek se dále vyjadřoval k řešení situace následně poté, kdy byly úvěrové obchody uzavřeny a nevyjadřoval se k úvěru poskytnutému společnosti. Úvěrový obchod s firmou Trans VGT měl ve své zprávě ing. Č. [redacted] - Sám se touto problematikou začal zabírat až v r. 1994. V té době se také do činnosti zapojil ing. Š. [redacted] - Tento svědek uvedl, že myslí, že každý úvěrový pracovník má svůj systém, jak eviduje případy a těžko mohl zaujmout stanovisko k úvěru, když ho dostal po dvou letech. Nedovedl ani blíže upřesnit, jak by se mělo vyznačovat zástavní právo do technických průkazů, pokud jsou automobily přijímány jako zástavy, protože Česká spořitelna za dobu existence jeho divize žádný takový úvěr neposkytla a sám ho považoval za nešťastný. Na přípravě a projednání celé věci se však nepodílel a nemohl nic bližšího uvést.

Obdobně pracovník spořitelny Vlajko Š. [redacted], finanční analytik, ve spořitelně začal pracovat až v r. 1994. Tento prováděl kontrolu předmětného úvěrového spisu týkajícího se poskytnutí úvěru Trans a zjistil nesrovnalosti ohledně technických průkazů ke kamionům, resp. shledal o 5 kusů kopií technických průkazů více, než bylo potřeba. Spis předal svědkovi K. [redacted] a ten ho vrátil Č. [redacted] V daném případě se jedná o běžný úvěr, který byl řádně splácen. Původně byl úvěr poskytnut tedy společnosti Trans VGT, v době výslechu svědka se jednalo o společnost Trans VT, tedy v r. 1996.

K dané věci byl vyslechnut rovněž JUDr. H. [redacted]. Tento pracuje od 1.6.1993 jako vedoucí odboru podpory správy rizikových úvěrů, ČS, a.s. centrála. S případy poskytnutých úvěrů tedy přišel do styku až v r. 1995. V konkrétním případě tedy zjistil, že Česká spořitelna disponuje zástavním právem pouze k 36 kusům kamionových souprav.

Vzhledem k těmto všem skutečnostem byl prom. práv. Miroslav H. [redacted] znovu k celé věci vyslechnut u hlavního líčení, neboť svědci, kteří vypovídali jako pracovníci České spořitelny, a.s. přišli do styku s předmětnými úvěrovými obchody až následně, nikoli v jejich počátku (tedy v době uzavírání) a v inkriminované době nebyli nadřízenými pracovníky obžalovaných Č. [redacted] a F. [redacted] Tento svědek uvedl, že důvody obchodů obžalovaných Č. [redacted] a F. [redacted] z České spořitelny, a.s. nespočívaly v tom, že by souvisely s tímto trestním řízením. Svědek u hl. líčení upřesnil, že v r. 1991 byla udělena Státní bankou Československou České spořitelně, a.s. licence na financování zahraničních devizových obchodů. Znovu potvrdil, že obž. Č. [redacted] byl sám, kdo se zabýval vypracováním metodiky na tomto úseku. Limity pro stanovení jednotlivých operací byly stanoveny vedením spořitelny. Svědek u hlavního líčení potvrdil, že v době vzniku obou úvěrových smluv úvěrové výbory ve spořitelně neexistovaly, stejně však poskytování úvěrů bylo otázkou diskuse.

Setrval na tvrzení, že se nikdy nedozvěděl o tom, že se připravuje poskytnutí úvěru Terrexu v částce 6,9 milionů USD a nevěděl ani nic o tom, že se připravuje poskytnutí úvěru pro firmu Trans VKG v částce 2,8 milionů USD. Potvrdil však, že v době jeho nepřítomnosti pravomoc přecházela na obž. ing. F. [redacted] V tomto smyslu nedošlo k porušení tehdy platných směrnic. Vzhledem k nedostatku metodiky se v té době vycházelo z metodiky uplatňované u korunových úvěrů. Svědek uvedl, že se dozvěděl o poskytnutí těchto dvou úvěrů z kontrolní soupisky v době změny místa vedoucího zahraničního odboru, tedy vypověděl shodně jako v přípravném řízení. Uvedl však, že ta částka poskytnutého úvěru nebyla neobvyklá, tou výší ho ten úvěr nezaujal. Na jeho úseku probíhaly v té době i vyšší obchodní transakce. Svědek uvedl, že skutečně do doby nesplácení předmětného úvěru žádnou odpovědnost vůči obž. ing. F. [redacted] a ing. Č. [redacted] nevyvozoval. Úvěr začal být skutečně problémový až v momentě, kdy nebyl splácen. Svědek v podstatě přiznal, že na úvěru se muselo podílet i více pracovníků a to ti, kteří ho zpracovávali a propláceli. Sám osobně žádnou povědomost o firmě Terrex neměl. U Městského soudu v Praze, když byl vyslýchán, se nedovedl ani vyjádřit k tomu, zda ten

menší úvěr (poskytnutý původně Trans VKG) byl zaplacen. Svědek uvedl, že ve vztahu k poskytnutí těchto úvěrů nespatořoval žádné porušení pracovně-právních povinností. Svědek rovněž dodal, že vnitřní i vnější audity probíhaly v podstatě ve spořitelně každý rok a žádné problémy vyplývající z těchto úvěrů mu avizovány nebyly.

Na základě návrhu obžalovaných byl u hlavního líčení vyslechnut i ing. Miloslav P. který nebyl doposud vyslýchán. Jedná se rovněž o zaměstnance České spořitelny, a.s., který tam pracoval již v r. 1992, neměl však k obžalovaným žádný vztah nadřízenosti ani podřízenosti a pracoval na úseku mezinárodních obchodů a mezinárodního bankovníctví. Tento svědek uvedl, že o poskytování úvěru Terrexu a VKG Trans věděl, ale nepodílel se na jejich zpracování. Potvrdil, že pro potřeby sledování aktiv a pasiv a pro vyhodnocování devizové pozice se prováděly týdenní přehledy, kam se hlásily všechny nové případy a následně se vše sumarizovalo. Tyto materiály sloužily jak pro vnitřní potřeby České spořitelny, tak i pro potřeb České národní banky. Svědek tyto materiály zpracovával, neboť již tehdy uměl pracovat na počítači. Ve čtvrtletních rozbořech se pak vykazovaly jednotlivé případy z hlediska výnosnosti a tyto podklady byly předkládány představenstvu. Svědek uvedl, že si nevzpomíná, že by byly v r. 1992 nějaké úvěry vykazovány jako rizikové. On sám sestavoval kompletní přehled těchto případů.

Pokud je možno shrnout výpovědi pracovníků České spořitelny, a.s., dospěl soud k závěru, že tyto výpovědi nejsou jednotné. Jednotliví odpovědní vedoucí pracovníci se ve svých výpovědích snažili jednoznačně přenést veškerou odpovědnost na obžalované Č. a F. Přesto však všichni začali považovat předmětné úvěry, jedná se prozatím o úvěrové smlouvy č. 2/92 ze dne 10.8.1992 a 4/92 ze dne 7.10.1992 (v obžalobě je uvedeno 5.10.1992) za problematické až v době, kdy úvěry přestaly být spláceny nebo se vyskytly problémy s jejich splácením.

V souvislosti s touto problematikou je ještě třeba vyhodnotit svědecké výpovědi společníků a pracovníků firmy Trans VKG a následně VGT.

Je třeba uvést, že bylo velmi problematické tyto osoby před soudem jako svědky vyslechnout, neboť se výslechům soustavně vyhýbaly, avšak nakonec se toto s výjimkou Václav K. staršího, jehož zdravotní stav neumožňoval se jednání zúčastnit, podařilo pod pohrůžkami ukládati pokut a předvedení Policií ČR.

Pokud jde o svědka Jiřího G., ten v přípravném řízení vypověděl, že v r. 1992 měl založenu spediční firmu, která se zabývala vytěžováním nákladních vozidel. Následně usoudil, že potřebuje mít vlastní auta. Kontaktoval se náhodně s firmou Terrex, a to s obž. Schulzem. Tento mu nabídl, že je se spořitelnou dobrým partnerem a že by firmě Trans VKG mohl být poskytnut spořitelnou úvěr na nákup aut. Následně se s tímto sešel v Praze v sídle firmy Terrex. S. mu doporučil, že audit provede firma ing. R. Je nesporné, že audit byl proveden z 6.10. na 7.10.1992 (avšak nelze pouze z tohoto časového rozsahu dovodit jeho negativní obsah, neboť se jednalo o začínající firmu).

K tomu soud poznamenává, že ing. R. nebylo již možno vyslechnout, neboť do zahájení trestního řízení zemřel.

Společně se S. a V. navštívili v České spořitelně, a.s. ing. ě. Předem předal k dispozici k poskytnutí úvěru podnikatelský záměr, rozvahu a smlouvu o vytěžování kamionů a potvrzení od Okresního soudu v Ostravě o podání žádosti o zapsání společnosti Trans VKG, s.r.o. do obchodního rejstříku. Svědek vypověděl, že dne 7.10.1992 společně s V. se dostavil do České spořitelny, a.s. v Praze 1, Na Perštýně 1, a zde

čekal M. S. Č. a F. a došlo k podpisu smlouvy o úvěru na částku 3 miliony USD. Přesnou částku si již nepamatoval. Svědek uvedl, že podepsal i směnku na tuto částku rovnající se výši úvěru jako jeho jistění. Následně ještě během dopoledne jim S. doporučil, aby založili účet pro společnost v Rytířské ulici. Tento běžný účet byl však založen na společnost Gaspedo Transport z toho důvodu, protože firma Trans VKG ještě nebyla registrována na obchodním rejstříku a neměla přiděleno IČO. Úvěrovou smlouvu však podepsal na firmu Trans VKG a opatřil razítkem firmy. Obžalovaný M. byl dle tvrzení svědka G. tohoto jednání pouze přítomen.

Na základě následné výzvy S. se poté dostavili do Švédska, kde vozidla dostala od výrobce firma Terrex a oni je pouze převzali od Terrexu a odjeli po vlastní ose do České republiky. Celní odbavení zajišťoval S. Následně k vozidlům dostali technické průkazy a přihlášení provedli na dopravním inspektorátu v Bruntále.

Svědka trval na tom, že po přivezení vozidel do České republiky měla firma Terrex, s.r.o. dobropisovat 5 milionů Kč jako přeplatek, jak bylo domluveno se S. již při domlouvání kupní ceny, že do této částky bude zahrnuta částka 5 milionů Kč určená na rozjezd 15 kusů kamionových souprav, kterou Terrex. S. však po dodání kamionů požadoval milion korun. Mělo se jednat o tzv. provizi za zařízení a poskytnutí úvěru. Svědek uváděl, že S. mu tvrdil, že je to pro bankovní úředníky, že on z toho nebude nic mít. Svědek uváděl, že nechtěli předmětnou částku zaplatit a že došlo mezi nimi, S. a M. k rozporu, kdy se tito chovali arogantně. Svědek uvedl, že S. přislíbil dobropisování 3,1 milionů Kč a za této situace hledali východisko pro firmu a proto přistoupil k nim jako další společník svědek T.

T. si údajně zařídil prostřednictvím Č. a F. převedení účtu na svoji osobu a tímto způsobem G. o firmu přišel.

U hlavního líčení svědek G. na této výpovědi setrval, tvrdil, že hlavně jednal s obž. S. Dle jeho názoru měl předmětné kamiony kupovat zřejmě Terrex a následně je prodávat jeho firmě a poté jí měl být dobropisován rozdíl mezi nákupní cenou ve Švédsku a úvěrem. Ten se měl použít dle jeho tvrzení na tzv. „rozjezd kamionů“. Kamionů mělo být dohromady 15. Svědek upřesnil, že nevěděl, zda spořitelna je informována v tom smyslu, že částka úvěru má v sobě zahrnovat i tzv. částku na rozjezd kamionů. Svědek si již nepamatoval, zda v technických průkazech byly záznamy o záruce či nikoli. Uváděl, že pokud jde o předmětnou provizi, tu navrhoval S. Dle názoru svědka již v průběhu předmětného obchodu do něho vstoupil T. Svědek připustil, že kdyby Terrex poskytl peníze na tzv. rozjezd, oni by mu poskytli zpět provizi a vše by bylo v pořádku. Podotkl, že tenkrát se velmi dlouho čekalo na zápis v obchodním rejstříku. Svědek uvedl, že K. ještě ve stadiu přípravy té firmy z firmy odešel, a proto došlo ke změně zkratky VKG na VGT.

Pokud jde o výslech Václav K. mladšího, ten v podstatě vypovídal shodně jako svědek G. Označil však svoji účast ve spořitelně a Terrexu za pasivní. Sám se přímého styku s Č. a F. neúčastnil.

Nevěděl zda kamiony kupuje Terrex či VKG a nevěděl ani nic o provizi. Pokud měl nějaké informace, byly zprostředkované od G. T. jednal s S. bez jejich vědomí.

Pokud jde o svědeckou výpověď svědka ing. Radoslava V. ten uvedl v přípravném řízení, že v r. 1992 byl osloven G. a K., zda by nechtěl vstoupit do vznikající firmy, která se bude zabývat kamionovou dopravou. Poté byl sjednán kontakt na

Terrex. Jmenovaní vytvořili na základě společenské smlouvy firmu Trans VKG, tedy V█████, K█████, G█████. Jmenovaný se účastnil jednání ve spořitelně. Potvrdil, že G█████ podepsal úvěrovou smlouvu a směnku. Trval na tom, že S█████ požadoval provizi ve výši 1 milion korun a souhlasil, že mu tato bude vyplacena později. Uvedl, že tato bude vyúčtována. Pro kamiony do Švédska s nimi již cestoval i T█████-s tím, že přistoupí do firmy. Potvrdil výpověď G█████-pokud jde o zřízení účtu a jeho firmu Gaspedo. Dle tvrzení tohoto svědka se T█████-sešel se S█████ a přislíbil mu částku 1 milion korun s tím, že S█████-bude nadále jednat pouze s ním. Svědek uváděl, že celé jednání organizoval S█████. M█████-se ho aktivně nezúčastňoval. Na této výpovědi setrval a před soudem uvedl, že v průběhu jednání žádost o zápis do rejstříku již ležela na soudě v Ostravě. Tvrdil, že počítali s rozdílem mezi zaplacením automobilů a úvěru k rozjezdu firmy. Nedovedl se přesně vyjádřit k zápisům do technických průkazů. Také si nebyl s to vzpomenout, u kterých jednání byl přítomen S█████ a u kterých M█████. Nepamatoval si ani, kdo zpracovával doklady jako podklady pro poskytnutí úvěru, ale měl dojem, že to byl Terrex. M█████ žádnou provizi nežádal. Svědek uvedl, že úvěr byl vyřízen s takovou rychlostí, že je nenapadlo, že by mohl nějaký problém nastat. Celou věcí se však již nezabývali, tedy společníci firmy Trans VKG (V█████, K█████, G█████), když ten závazek na sebe převzal T█████. Firma v tomto původně určeném složení však vůbec fungovat nezačala.

Z výpovědí těchto tří svědků je patrné, že v podstatě jednali většinou s obž. S█████ s vědomím obž. M█████.

Do celé záležitosti se však vložil svědek T█████ a v podstatě využil nezkušenosti těchto tří osob V█████, G█████ a K█████ ve svůj prospěch.

Svědka T█████ k tomuto uvádí, že do celého obchodu vstoupil později, kdy vstoupil do firmy Trans VKG, následně přejmenované na Trans VGT. Od G█████ se dozvěděl, že byl poskytnut úvěr na nákup kamionů ve výši 2 800 000,- USD. On sám se na uzavírání tohoto úvěru a jeho přepravě nepodílel. Tvrdil, že úvěrová smlouva byla připravena Českou spořitelnou a podkladem byla žádost o úvěr, rozvaha a další doklady, které si již nepamatoval. Audit firmě Audico nezadával.

U hlavního líčení potvrdil svoji výpověď z přípravného řízení a uvedl, že již si přesně návaznosti a časy celého jednání nepamatuje. Uvedl, že G█████ho v podstatě žádal, aby s ním pro vozidla jel do Švédska. Svědek tvrdil, že firma Trans VGT, s.r.o. úvěr splatila. Uvedl, že když jednal s Č█████ a F█████ následně o splácení úvěru, jejich zájem byl jednoznačný – hájit zájmy banky. Uvedl, že pro něho je dodavatelem vozidel Terrex, byť je přímo přebírali ve Švédsku. Jakým způsobem byla vozidla zaplacená, to neví. Uvádí, že to realizovala banka.

V souvislosti s výpověďmi těchto svědků a rozpory, které mezi nimi vznikly, je nezbytné vyhodnotit listinné důkazy ke skutku č. I.

Ještě před hodnocením těchto důkazů je však třeba zhodnotit výpověď znalce a obsah jeho znaleckého posudku vztahující se ke skutku č. I.

Znalec doc. ing. Josef Luňák, CSc. vypracoval znalecký posudek č. 335 na základě pokynů soudu. Znalec se vyjadřoval ke správnosti postupu a opodstatněnosti podkladů společnosti Terrex, s.r.o. při podání žádosti o poskytnutí úvěru ve výši 6 900 000,- USD u České spořitelny, a.s. a nákup 51 kusů kamionových souprav Volvo-Briab a dále správnosti poskytnutí úvěru, jakož i jeho vedení v účetnictví s.r.o. a způsobem jeho řádného splacení.

Soud měl za to, že je nezbytné, aby se znalec k této otázce vyjádřil proto, aby mohlo být z této otázky dovozováno, jak obžalovaní v návaznosti na toto následně jednali při poskytování úvěru společnosti Trans VGT, s.r.o. ve výši 2 817 950,- USD, který na předchozí úvěr v podstatě přímo navazuje.

Znalec ve svém znaleckém posudku vycházel zejména z listinných důkazů založených ve spise. Dospěl tedy k závěru, že spořitelna měla k dispozici žádost firmy Terrex, s.r.o. ze dne 5.8.1992 o poskytnutí devizového úvěru na 51 tahačů zn. Volvo a 51 návěsů zn. Briab v celkové výši 6 900 000,- USD, dále prohlášení firmy Terrex o dlužích ze dne 5.8.1992, prohlášení o profesní způsobilosti Martina M. - z téhož dne, tržní ocenění firmy Terrex auditora ing. Josefa R. určené na částku 662 milionů Kč ze dne 7.8.1992, propočet zajištění devizového úvěru zástavním právem ze dne 7.8.1992 (kromě 51 návěsů a 51 tahačů bylo dohodnuto jištění dalšími 10 tahači a 13 návěsů z majetku firmy, tzn. zajištění na 138 % - viz č.l. 693), a dále z kupní smlouvy ze dne 18.6.1992 mezi firmou Pema Praha se sídlem Dopraváků, Praha 9 – Dolní Chabry a firmou Terrex, s.r.o. se sídlem Ke kablů 971, Praha 10 na 51 kusů tahačů Volvo F-12, 4x4 za prodejní cenu 7 683 100,- DEM včetně cla bez daně z obrátu, jak je uvedeno na č.l. 694-5 spisu.

Kromě toho měl znalec k dispozici i úvěrovou smlouvu o poskytnutí devizového účelového úvěru č. 2/1992 ze dne 10.8.1992 mezi Terrexem, s.r.o. a Českou spořitelnou, a.s., centrálou Praha v celkové výši 6 900 000,- USD na dovoz tahačů Volvo F-12 s návěsů a vybavením, kdy úvěr byl poskytnut na dobu 5 let s roční odložnou splatností a úroková sazba pro první rok činila 9 % a v dalších letech LIBOR + 4%, sankční úrok 30 % a úvěrová smlouva byla za Českou spořitelnu podepsána ing. Romanem F. a ing. Mgr. Karlem Č. - tak, jak je založena v kopii na č.l. 696-9 ve svazku č. 1.

Kromě toho měl znalec k dispozici i kopie osmi směnek vystavených firmou Terrex, s.r.o. podepsaných obž. M. - bez protestu, každou na 862 500,- USD, jak jsou prezentovány na č.l. 700-703 spisu, platební příkaz České spořitelny ze dne 11.8.1992 na částku 2 681 825,- švédských korun pro příjemce Briab Arboga, podepsaný za Českou spořitelnu ing. Romanem F. a další pracovníci, jejich podpis je nečitelný (č.l. 706 ve svazku č. 1) a dále platební příkaz České spořitelny ze dne 14.8.1992 na částku 1 152 465,- DEM pro příjemce Pema podepsaný za Českou spořitelnu ing. Mgr. Karlem Č. a další pracovníci – podpis nečitelný viz č.l. 711, platební příkaz České spořitelny ze dne 12.10.1992 na částku 3 062 000,- DEM pro příjemce Pema, podepsaný za ČS ing. Mgr. Karlem Č. a další pracovníci – podpis nečitelný, viz č.l. 713, platební příkaz ČS ze dne 12.10.1992 na částku 479 000,- švédských korun pro příjemce Briab Trailer podaný za ČS ing. mgr. Karlem Č. a další pracovníci č.l. 717 spisu, platební příkaz ČS ze dne 1.12.1992 na částku 3 675 242,50 DEM pro příjemce Pema podepsaný za ČS ing. Romanem F. jehož podpis je nečitelný na č.l. 722 a dále platební příkaz ČS ze dne 3.12.1992 na částku 6 285 875,- švédských korun pro příjemce Briab Trailer, za ČS podepsaný ing. Romanem F. jehož podpis je nečitelný a v neposlední řadě zástavní smlouvu mezi ČS, a.s. a Terrexem, s.r.o. ze dne 21.12.1992, kdy předmětem této smlouvy jsou soupravy návěsů Briab a tahačů Volvo dle předložených technických průkazů (bez bližší specifikace, kdy technické průkazy měly být předmětem registrace na dopravním inspektorátu viz č.l. 704) a následně přehled o čerpání devizového úvěru k 31.12.1992, kdy bylo vyčerpáno 6 891 760,- USD, tj. 199 171 180,- Kč a nevyčerpaný zůstatek činí 8 240,- USD jak je uvedeno na č.l. 705 trestního spisu.

Znalec konstatoval, že v podkladech pro poskytnutí úvěru chyběl výpis z obchodního rejstříku předmětné firmy a devizový úvěr byl vykázán v roční závěrce soukromých podnikatelů společnosti Terrex, s.r.o. k 31.12.1992 v částce 190 552 854,77 Kč.

Znalec konstatoval ze zprávy České spořitelny, a.s., která je založena ve spise na č.l. 1843, že Terrex, s.r.o. od uzavření předmětného úvěrového obchodu splatil pouze tři splátky úroků ve výši 465 195,- USD, a to v měsíci dubnu 1992, lednu 1993 únoru 1993, avšak nesplatil žádnou splátku jistiny.

Znalec provedl i osobní šetření v České spořitelně, a.s. u ředitele restrukturalizace a vymáhání pohledávek ing. Josefa Š██████. Vyžádal si směrnice o poskytování úvěrů, tedy Všeobecné podmínky České spořitelny, a.s. pro přijímání vkladů a poskytování úvěrů právnickým osobám a podnikatelům v r. 1991 a na základě těchto podkladů dospěl k závěru, který je uveden ve znaleckém posudku, že úvěr byl poskytnut, aniž by žadatel předložil a pracovníci spořitelny prověřili jeho likviditu do budoucna, a toto konstatování znalec opřel především o to, že chybí základní účetní dokumenty, jako je rozvaha a výsledovka, tedy výkaz zisků a ztrát, které charakterizují stávající hospodářskou a finanční situaci klienta a dále že chybí podnikatelský záměr, který by charakterizoval budoucí hospodářskou a finanční situaci klienta na základě poskytnutého úvěru a jeho promítnutí do výnosů a nákladů včetně splácení jistiny a úroků.

K tomuto pak znalec u hlavního líčení uvedl, že tyto základní doklady chyběly, i když na druhé straně připustil, že České spořitelně byla nově udělena licence a většina firem v té době začínala podnikat zcela od nuly a všeobecně poskytování úvěrů bylo na velmi nízké úrovni.

Znalec připustil, že v obecné rovině by neměl pochybnosti vzhledem k charakteru, na co byly peníze poskytnuty, k návratnosti úvěru a neopomněl poukázat na to, že je zcela nereálné, aby ostatní pracovníci spořitelny, zejména nadřízení obou obžalovaných, o skutečnostech, že takovýto úvěr byl poskytnut, nevěděli, neboť nepochybně se na proplácení úvěru podílela celá řada dalších osob.

K tomuto je však třeba uvést, že soud na základě těchto skutečností následně vyžádal od ČS, a.s. úvěrový spis č. 2/92, který po celou dobu trestního řízení nebyl k dispozici a z tohoto spisu pak konstatoval, že tzv. výkaz zisků a ztrát, tedy rozvaha a výsledovka, v daném spise je založen, stejně tak jako podnikatelský záměr.

Soud má za to, že není třeba blíže rozebírat tento případ úvěru uvedený pod č. 2/92 ve výši 6 900 000,- USD, neboť tento případ není kladen obžalovaným za vinu a pouze dokumentuje činnost, ze které vyplynulo uzavření další úvěrové smlouvy č. 4/1992, kdy okolnosti a jednání související s uzavřením této úvěrové smlouvy jsou obžalovaným kladeny za vinu v souvislosti s naplněním skutkové podstaty trestného činu podle § 255/1, 2 a), b) tr. zák., jak již shora uvedeno.

Soud má tedy za to, že v souvislosti s uzavřením tohoto prvního devizového úvěru, který je uveden vlastně pouze jako ilustrace dalšího jednání obžalovaných, není třeba jednotlivé listinné důkazy blíže hodnotit a charakterizovat, neboť postačí globální hodnocení uvedené znalcem. Přesto je však třeba znovu zdůraznit, že znalec neměl k dispozici veškeré materiály, a že tedy od počátku veškeré materiály, které jsou založeny v úvěrovém spisu, nebyly k dispozici ani orgánům činným v trestním řízení ani původnímu znalci, jehož posudek považuje Městský soud v Praze za nicotný a důkaz tímto neprováděl.

Přesto však je nezbytné uvést, že v originále úvěrového spisu, který si vyžádal soud přímo od České spořitelny, a.s. nechybí ani výpis z obchodního rejstříku, který je zařazen na č.l. 2 tohoto spisu, nechybí ani výsledovka, která je založena na č.l. 9 předmětného spisu,

rozvaha před rozdělením zisku a po rozdělení zisku k 31.12.1992. Úvěrový spis byl proto ponechán prozatím jako příloha trestního spisu.

Teprve ve světle těchto dokladů pak soud mohl posoudit okolnosti týkající se uzavření úvěrové smlouvy č. 4/92 ze dne 5.10.1992.

Znalci dále bylo zadáno, aby přezkoumal správnost postupu České spořitelny, a.s. při poskytování úvěru společnosti Trans VGT, s.r.o. na částku 2 817 950,- USD, a to zejména zda byl úvěr řádně poskytnut a použit v dané společnosti k danému účelu, dále zda byl řádně v společnosti Trans VGT zaúčtován a splácen.

Znalec zde konstatuje, jak vyplývá ze spisu na č.l. 1265, že společnost VGT, s.r.o. byla zapsána do obchodního rejstříku dne 9.8.1993 a do 24.10.1994 a od této doby platí obchodní jméno firmy Trans, VT, s.r.o. Společnost Trans, VGT, tedy právně neexistovala, jak vyplynulo i z výpovědí svědků a byla zde dána tedy pouze žádost o její zápis do obchodního rejstříku. Existovala tedy pouze fakticky a požádala dne 5.10.1992 Českou spořitelnu, a.s. o poskytnutí devizového úvěru na 15 tahačů zn. Volvo a 15 návěsů zn. Briab ve výši 2 817 950,- USD, jak vyplývá z č.l. 1391, svazek č. IV tr. spisu.

Společně se žádostí byl spořitelně předložen podnikatelský záměr, který je založen na č.l. 1392 včetně ekonomické rozvahy ad) 1393, prohlášení o dluzech č.l. 1394 prohlášení, o profesní způsobilosti č.l. 1395, tržní ocenění Trans VKG, s.r.o. provedené ing. Františkem B. - auditorem, jak je uvedeno na č.l. 1396, kdy je nezbytné opět konstatovat, že společnost v té době měla žádost k zapsání společnosti a dále kupní smlouva mezi společností Terrex a společností VGK zastoupenou Jiřím G. a ing. V., obsahující IČO společnosti Gaspedo svědka G. a opatřená razítkem Trans VKG, s.r.o. Krnov, ve které se prodávající Terrex, s.r.o. zavazuje kupujícímu Trans VGK dodat a zaplatit dodávku 15 kusů tahačů Volvo F-12 s návěsy, kdy tyto jsou pak blíže specifikovány rovněž v počtu 15 kusů.

Z č.l. 1843, zprávy České spořitelny, a.s. je pak patrné, že závazky z tohoto úvěrového obchodu byly beze zbytku splněny.

Ze smlouvy o úvěru, která byla uzavřena mezi Českou spořitelnou a Transem VGT, Svatého ducha 5, Krnov, je patrné, že úvěr je zajištěn vlastní směnkou klienta krytou zástavním právem banky na majetek klienta podle auditorského ocenění a zástavním právem banky na koupená vozidla z tohoto úvěru na tuto smlouvu navazují dodatky ze dne 17.10.1993 a dodatek č. 2 ze dne 24.3.1995, kdy již tato společnost byla přetransformována ve společnost Trans VT, Krnov se sídlem 794 01 Krnov, Albrechtická 151.

Pokud jde o znalce, ten poté uzavírá, že pracovníci České spořitelny, a.s. ing. Roman F. a ing. Mgr. Karel Č. neoprávněně uzavřeli v rozporu s organizačním řádem předmětnou smlouvu o úvěru s neexistující společností Trans VGT na nákup tahačů s návěsy v celkové výši 2 817 950,- Kč (zřejmě mylně uvedeno, má se jednat o USD).

Znalec v tomto směru dospívá ve znaleckém posudku k právním závěrům, což je nepřipustné.

Znalec má za to, že předmětný úvěr byl poskytnut v rozporu s principy obezřetného chování bank a nebyl dostatečně zajištěn. Toto vyplývá i z úvěrové smlouvy č. 4/92 ze dne 7.10.1992 (v obžalobě nesprávně uvedeno 5.10.1992) mezi ČS, a.s. a společností Trans VGT. Žádná třetí osoba neposkytla bankovní záruku na výše uvedený devizový úvěr. V účetnictví

společnosti Terrex nebyla žádná taková bankovní záruka nalezena. Kontrolou účetního deníku, tzv. účetních protokolů za r. 1999 bylo zjištěno, že faktura vydaná společností Terrex, s.r.o. na společnost Trans VGT znějící na částku 1 032 033,- Kč byla řádně zaúčtována v listopadu 1992 č. účetního dokladu 006438 ze dne 17.11.1992, č. dokladu 0/0736, pořadové číslo 001002, osobní účet D500001, č. účtu S241000 má dáti 1 032 033,-, S 769100 dal 1 032 033.

Znalec dovozuje, že z účetnictví Terrexu není jednoznačně patrné, zda Jiří S. a Martin M. řádně složili do poklady společnosti Terrex každý z nich částku 300 000,- Kč a zda z prostředků společnosti Terrex byly poskytnuty odměny za poskytnutí a zajištění úvěru pro společnost Terrex, s.r.o. a Trans VGT, s.r.o. a komu, pokud by k tomu došlo.

Znalec současně odpovídá na otázku, zda účetnictví firmy Terrex, s.r.o. je úplné a zda lze z jeho údajů po zodpovězení otázek shora uvedených či zda je neúplné a neprůkazné a dodává, že z účetnictví společnosti Terrex, které je součástí trestního spisu (přílohy v šanonech uložené v přepravce), které byly předloženy znalci, což jsou daňová přiznání, výkazy hospodaření a účetní protokoly nelze posoudit skutečnost, zda je toto úplné a průkazné, neboť neobsahuje prvotní účetní doklady.

V této souvislosti vzhledem k zaplacení poskytnutého úvěru v částce 2 817 950,- USD České spořitelně, a.s. je třeba zvážit, jaká je zde společenská nebezpečnost vzhledem k zaplacení předmětné částky, i když nepochybně nelze považovat jednání obž. ing. Mgr. Karla Č. a ing. Romana F. za zcela bezchybné, neboť neměli k dispozici v té době důležitý výpis z obchodního rejstříku, ze kterého by byla jednoznačně patrna existence firmy a teprve později po její přetransformaci se tento nedostatek v úvěrovém spise objevil, nicméně došlo ke splácení úvěru právním nástupníkem firmy, která v podstatě vlastně nevznikla a neexistovala.

Nepochybně zde byla dána odpovědnost osob jednajících s Českou spořitelnou a zůstává otázkou, do jaké míry svědci V., G. a K. byli v tomto směru informováni a do jaké míry spoléhali na jednání společnosti Terrex, konkrétně obž. Jiřího S. a soud má za to, že pouze na základě těchto skutečností nelze jednoznačně dovést trestní odpovědnost S., M. i obž. Č. a F.

V souvislosti s tímto uzavřením úvěrové smlouvy se společností Trans VKG (ve spořitelně však vedené pod Trans VGT) je třeba vyhodnotit i právní kvalifikaci jednání u obžalovaných původně uvedenou v obžalobě a jejich obhajobu, která byla ještě následně v průběhu jednání rozvedena a kterou následně vyslovili i ve svých závěrečných řečech.

Soud rovněž zde musí konstatovat, že znalecký posudek ve světle následně předloženého úvěrového spisu týkajícího se obou úvěrových smluv, ze kterého je patrné doplacení závazků vyplývajících zejména z druhé úvěrové smlouvy, musel zvážit odstup času, počínající devizové úvěrové hospodaření banky a existenci vznikajících firem na území tehdy Československé republiky.

V neposlední řadě však nelze pominout ani výslech svědka ing. B., který byl autorem auditů obou firem, jak Terrexu, tak i Trans VKG, a který u hlavního líčení však uvedl, že si již vůbec na tyto skutečnosti nevzpomíná a nelze tedy jednoznačně dovést, z jakých podkladů při své práci vycházel.

Soud se neztotožňuje se závěrem obžaloby, že by 15 kamionových souprav bylo záměrně dvakrát poskytnuto jako zástava k předmětným úvěrovým smlouvám ale vychází z toho, že vzhledem k dodávce předmětných automobilů s návěsy prostřednictvím firmy Pema,

(jak je patrné z výpovědí svědků ing. Petra D. a Jaromíra S., která se zabývá dovozem vozidel Volvo) a vzhledem k teprve následným zápisům zástav do technických průkazů předmětných vozidel, která v době poskytnutí úvěru fyzicky vlastně ještě neexistovala, mohlo dojít k záměně těchto vozidel, zvláště když nebyla vedena jejich přesná evidence a i k záměně s vozidly Scania.

Soud zde nemůže jednoznačně dovodit úmysl obžalovaných M. a S. fingovat tímto způsobem použití dvojnásobné zástavy k těmto vozidlům a v neposlední řadě toto dle názoru soudu nelze dovodit prostou úvahou o zisku, neboť soud má za to, že nic nebránilo té skutečnosti, aby původní záměr společnosti Terrex, s.r.o. o prodeji 15 kamionů k uspokojení dluhů vzniklých na základě poskytnutí úvěru bylo tímto způsobem použito, neboť tato společnost měla zájem na řádném chodu a nebylo tedy jisté prvotním záměrem nějakým způsobem Českou spořitelnu, a.s. přinutit k tomu, aby porušila povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek jako osoba, která má obzvláště uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného a způsobit takovým činem značnou škodu.

Soud má tedy za to, že v tomto smyslu argumentace obžaloby a právní kvalifikace ve smyslu ustanovení § 255/1, 2a), b) tr. zák. ve vztahu k obžalovaným M. a S. neobstojí, neboť návod k tomuto postupu dle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zák. se nejeví reálným.

Otázkou zůstává posouzení tzv. provize, které je však předmětem skutku uvedeného pod bodem 6) obžaloby a bude hodnoceno až následně – pod bodem IV. rozsudečného výroku.

Dle obžaloby by ve smyslu ustanovení § 10/1b) k § 255/1, 2a), b) tr. zák. ve znění platném do 31.12.1997 měli obžalovaní M. a S. zpracovat fiktivní podklady a dohodnout se vlastně s obž. Č. a F. o poskytnutí úvěru ve výši 2 817 950,- USD pro společnost VKG, s.r.o. na nákup kamionových souprav a za tento úvěr tedy mělo být ručeno 15 kamiony, které byly České spořitelně zastaveny již jako záruka za úvěr poskytnutý krátce před tím společnosti Terrex, s.r.o., takže vlastně by první úvěr neměl být do uvedené částky zajištěn.

V tomto smyslu, pokud jde o obž. Martina M., je třeba dát za pravdu jeho obhajobě, že nelze veškerou činnost Terrexu personifikovat pouze do jednání jeho osoby a že Terrex, s.r.o. byl tedy velkou organizací zaměstnávající více zaměstnanců. Obžalovaný svoji účast na celém případě nepopírá, avšak nejednal vědomě tak, aby nějakým způsobem zavinil takovouto příčinu České spořitelny a nutil obžalované F. a Č. k takovému jednání. Naopak nelze mu vyvrátit jeho obhajobu v tom smyslu, že platba od VKG za 15 kamionových souprav měla přijít na účet Terrexu a následně měla být zaplácena jako mimořádná splátka zpět ČS, a.s. jak již bylo shora uvedeno, aby se tak zmenšila pohledávka České spořitelny za Terrexem.

Ze spisového materiálu pak vyplývá, že předmětná částka vůbec nedošla na účet Terrexu a byla poskytnuta přímo výrobcí do Švédska a obžalovaný by tak vůbec nerealizoval svůj původní záměr s tím, že sám se nepodílel na vypracování fiktivních podkladů tak, jak ho obžaloba viní.

Je nutno říci, že obžaloba za fiktivní podklady považuje auditorskou zprávu firmy Audico. Je nepochybné, že za obsah zprávy odpovídá především tato firma a obžaloba dále rozsah těchto fiktivních dokladů neupřesnila. V tomto smyslu má soud za to, že jsou zde značné pochybnosti, aby se stoprocentní jistotou mohl dovodit, že se jedná o odpovědnost právě obž. Michala, když pomine nepřiléhavou právní kvalifikaci tohoto jednání, které by spíše mohlo naplňovat skutkové znaky trestného činu úvěrového podvodu v případě, že by

byla prokázána subjektivní stránka tohoto trestného činu, avšak v inkriminované době toto ustanovení tr. zákona ještě neexistovalo a nelze ho proto zpětně aplikovat.

Pokud jde o činnost obž. Jiřího S. [redacted] musí Městský soud vycházet ze stejných závěrů jako u obž. M. [redacted]

Pokud jde o předmětnou provizi, bude toto rozebráno níže.

Soud má za to, že ani obž. Jiří S. [redacted] nemohl v tomto případě naplnit skutkovou podstatu trestného činu podle § 255/1, 2a), b) t r. zák. tak, jak je stanoveno v obžalobě ve smyslu ustanovení § 10/1b) tr. zák. Soud nezjistil, že by obž. S. [redacted] způsobil porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek tím, že by snad někoho měl k takovému činu navádět, a to ve vztahu k obž. Č. [redacted] a F. [redacted]. Bylo by také možné z dikce obžaloby, aby obž. Jiří S. [redacted] nutil právě tyto dva, resp. naváděl tyto dva pracovníky, když je zřejmé, že na celém profinancování úvěru se podílela celá řada ostatních pracovníků a byla o tom informována celá řada nadřízených pracovníků, kteří v současné době svoji odpovědnost popírají.

Rovněž tak nelze pominout společenskou nebezpečnost tohoto jednání a její stupeň, když následně došlo k úhradě tohoto úvěru, a to je patrné i z dokladů vyžádaných následně soudem.

Jestliže obž. Č. [redacted] a F. [redacted] postupovali způsobem shora popsáním, má soud za to, že jim lze vytknout pouze tu skutečnost, že nevyčkali řádného zápisu firmy do obchodního rejstříku, což však bylo napraveno následně transformací předmětného úvěru na nástupníka původně zamýšlené obchodní firmy.

Nelze ani odpovědnost obž. S. [redacted] dovozovat tím, že nebyl splacen první úvěr uvedený pod č. 2/92, neboť tento úvěr naopak ve svém počátku byl poměrně velkolepým obchodem pro obě dvě strany a Česká spořitelna, a.s. následný úvěr uzavřela pod vlivem možnosti uzavřít s další firmou úvěr na základě dobrého obchodu původně uzavřeného s prosperující firmou zabývající se kamionovou dopravou.

V tomto smyslu nelze ani dovodit z jakých důvodů a proč byla předmětná částka poskytnuta přímo švédskému výrobcí, nicméně skutečností zůstává, že úvěr včetně úroků byl uhrazen.

Soud má za to, že nebyla naplněna skutková podstata žalovaného trestného činu a jinak odkazuje na odůvodnění uvedené u obž. M. [redacted]

Pokud jde o osoby ing. Mgr. Karla Č. [redacted] a ing. Karla F. [redacted], má soud za to, že jejich odpovědnost nelze rovněž jednoznačně vyvodit, pouze ze závěru znaleckého posudku, že neměli k dispozici veškeré dokumenty a že došlo k zastavení 15 kusů kamionových souprav dvakrát, když v důsledku nebylo ani třeba zástavu realizovat těmito movitými věcmi, neboť úvěr byl splacen.

Nelze přehlédnout, kdy byla České spořitelně přidělena licence k poskytování devizových úvěrů a i tu skutečnost, že i sám obž. Č. [redacted] byl tvůrcem postupů a pravidel při přidělování těchto devizových úvěrů.

I uhybavé výpovědi pracovníků České spořitelny, a.s. o poskytnuté tohoto úvěru nemohou jednoznačně dovodit odpovědnost těchto dvou pracovníků, když jak vyplývalo

z výpovědi svědka Miroslava H. i obž. F. svoji odpovědnost ve vztahu k České spořitelně dle názoru soudu nepřekročil, i když se na první pohled jedná o velmi vysoké finanční částky v devizových prostředcích.

Jestliže ani roční audity a zprávy ČS, a.s. nesignalizovaly nedostatky v úvěrových spisech, je poté velmi závažné, že k postihům pracovníků a trestním oznámením došlo až následně poté, kdy firma přestala úvěr splácet.

Soud bere v úvahu i obhajobu obou obžalovaných v tom smyslu, že snahou České spořitelny bylo vyúvěrovat vše, co se dá, aby se rozhýbala tehdejší ekonomika a že zde byla absolutní nezkušenost a že je tedy velmi problematické přesně specifikovat slovo „obezřetnost“.

V neposlední řadě je třeba dát za pravdu obžalovaným v tom smyslu, že kolektivní úvěrové posuzování bylo zavedeno v České spořitelně, jak je patrné ze spisu, až Organizačním řádem ze dne 19.3.1993 č. 53 a ani toto neodstranilo do budoucna rizika poskytování úvěrů.

V žádném případě však nebylo prokázáno, že by obž. Jak Č. tak F. záměrně zastavili dvakrát 15 vozidel s návěsy. Je třeba přihlídnout i k tomu, že jejich kompetence dle názoru soudu nebyly překročeny. Lze vzít v úvahu i důkazy předložené těmito obžalovanými, a to „Hlášení o devizové angažovanosti, stavy závazků“ k tomu kterému dni nebo „Vývoj a stav devizové pozice ČS, a.s.“, ze kterých je patrné, že tyto bilance a přehledy se pravidelně sestavovaly na konci každého měsíce a byly tedy kdykoli vedoucím pracovníkům k dispozici, což dosvědčil i svědek Peřina slyšený před soudem.

Nelze si ani nepovšimnout obhajoby obž. F., který uvádí, že faxová kopie kupní smlouvy mezi Terrexem a Transem nebyla ještě v době uzavírání úvěrové smlouvy známa právě České spořitelně, neboť i ze spisu je patrné, a také z výpovědi G. a T., že tato smlouva ještě v době podpisu úvěru nebyla k dispozici a byla podepsána až později a dokonce, když pracovník spořitelny K. předkládal dne 28.4.1995 předkládací protokol, tak tam nebyla ještě obsažena. Podle názoru obžalovaného spořitelně předala společnost Trans kopii s dalšími doklady, např. s fotokopii technických průkazů, až později v souvislosti s oznámením o změně na Trans VT, s.r.o., tedy společnost svědka T. Toto tvrzení obžalovaného nelze vyvrátit.

Je pravdou, a soud se s tímto ztotožňuje, že obž. F. a Č. nemohli vědět o tom, že profinancovávají v podstatě dvakrát 15 stejných vozidel v případě, že neměli tuto smlouvu k dispozici a nelze se stoprocentní jistotou říci, že by byli o této skutečnosti informováni, nehledě na to, že opětovně nelze pominout tu skutečnost, že tento úvěr, byť nástupnickou firmou zaplacen. Nedůslednost obou stran – jak ČS, a.s., tak Terrexu a v neposlední řadě i VKG (násl. VT) je třeba spatřovat jednoznačně v nedostatečném vedení zástav a v nedostatečném vykazování těchto údajů do technických průkazů vozidel. To, že se mezi těmito objevily i technické průkazy Scanií, však nelze dle názoru soudu zevšeobecňovat a vyvozovat z toho „chaosu“ trestní odpovědnost zúčastněných osob.

I když soud připouští, že jednání obžalovaného S. nese nepochybně znaky jisté spekulace ve vztahu k firmě Trans, nelze však z tohoto jednoznačně dovodit trestní odpovědnost. Soud pak nemohl pominout průběžné dodávky kamionů a má za to, že nelze u obž. Č. a F. vyvozovat jejich trestní odpovědnost z nedůslednosti následného vedení úvěrových spisů ve vztahu k zástavám. Nespecifikace, resp. nejednotná a roztržštěná specifikace zástav nemůže takto osamoceně nahrazovat subjektivní stránku skutkové podstaty

trestného činu i s přihlédnutím k nutnosti prokázání podvodného úmyslu obžalovaných, což se nepodařilo.

Soud tedy jednoznačně uzavřel, pokud jde o skutek uvedený pod bodem 1) obžaloby a pod bodem I. rozsudečného výroku (i s přihlédnutím k jeho právní kvalifikaci dle názoru soudu nepřiléhavé), že nelze rozhodnout jinak, než v pochybnostech ve prospěch obžalovaných a tyto ve smyslu ustanovení § 226b) tr. ř. obžaloby zprostit, neboť soud má za to, že skutek obžalovaných tak, jak se stal, není trestným činem a nelze jednoznačně subjektivní odpovědnost obžalovaných v tomto směru dovodit.

Pokud jde o skutek uvedený pod bodem II. rozsudečného výroku odpovídající skutku uvedenému pod bodem 2) obžaloby, soud rozhodl shodně a obžalované Martina M., ing. Mgr. Karla Č. a ing. Romana F. rovněž podle § 226b) tr. ř. obžaloby zprostit, a to i s přihlédnutím k závěrečnému návrhu intervenujícího státního zástupce. Obžaloba obžalované vinila, že v téže době jako u skutku I. na téže místě obž. Martin M. s obž. ing. Mgr. Karlem Č. a ing. Karlem F. pracovníky úseku zahraničních devizových obchodů ČS, a.s. projednal poskytnutí dalšího úvěru ve výši 4 750 000,- USD pro firmu CK Marinamar, s.r.o. se sídlem Praha 1, Štěpánská 37, na nákup dopravního letadla Boeing 727-230, ačkoli všichni obžalovaní věděli, že společnost CK Marinamar leteckou dopravu provozovat nemůže, nebude a poskytnuté úvěrové prostředky ČS, a.s. použije bezprostředně k nákupu předmětného letadla firma Terrex, s.r.o., čímž způsobili poškozené ČS, a.s. škodu ve výši 4 750 000,- USD, v přepočtu 126 376 600,- Kč, a tím měl obž. Martin M. ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatit tím, že uvedl někoho v omyl a měl tak způsobit na cizím majetku škodu velkého rozsahu a obž. ing. Roman F. a ing. Mgr. Karel Č. měli jinému způsobit škodu tím, že porušili podle zákona jim uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek a měli způsobit takovým činem značnou škodu.

Obž. M. měl tímto jednáním naplnit skutkovou podstatu trestného činu podvodu podle § 250/1, 4 tr. zák. a obž. Roman F. a mgr. Karel Č. skutkovou podstatu trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255/1, 2b) tr. zák. jako pokračující delikt navazující na delikt původně uvedený pod bodem 1) obžaloby (I. rozsudečného výroku).

Obžalovaný Martin M. k tomuto skutku v přípravném řízení vypověděl, že v r. 1992 měla společnost Terrex, s.r.o. zájem na rozšiřování činnosti formou letecké dopravy.

Obžalovaný uvedl, že měl dobré styky s paní F., manželkou majitele společnosti CK Marinamar pana Pavla F. Obžalovaný uvedl, že si již přesně nepamatuje, jak jednání probíhala, ale v podstatě se domluvili, že by cestovní kancelář mohla zakoupit letadlo, které by provozoval Terrex či Air Terrex.

Obžalovaný uvedl, že bylo dohodnuto, že CK Marinamar si vezme na sebe úvěr na nákup letadla Boeing u České spořitelny, a.s. s tím, že společnost Air Terrex tento úvěr následně na sebe převezme. Přesné přípravy podkladů pro úvěr si již obžalovaný nepamatoval. Probíhala nějaká přípravná jednání a dále obžalovaný uvedl, že byl přítomen u podpisu úvěrové smlouvy na částku zhruba 4,5 milionu USD. Obžalovaný se domníval, že Forman současně ručil nějakými směnkami. nakonec byla kupní cena dohodnuta na 4 750 000,- USD, a to ke konci r. 1992. Obžalovaný uvedl, že si již nepamatuje datum, kdy přistoupila společnost Terrex k závazku společnosti Marinamar. Doklady k letadlům přijímal pověřený pracovník společnosti Air Terrex a ten rovněž jednal na Státní letecké inspekci.

Toto letadlo Boeing 727, výr. č. 21623 bylo provozováno v ČR na charterové lety, fakturu na letadlo vystavila firma Airt Craft Support Group.

U hlavního líčení poté svědek setrval na své výpovědi z přípravného řízení a uvedl, že dle jeho názoru cestovní kancelář Marinamar letadlo vlastnit mohla, pouze ho nemohla provozovat, protože k tomu neměla oprávnění.

Firma Terrex, s.r.o. neměla licenci k provozování letecké dopravy, avšak tuto měla firma Air Terrex, takže Marinamar mohl provozovat předmětné letadlo prostřednictvím této firmy. Marinamar by tak zajišťoval pouze služby ve smyslu prodávání letenek, naplňování letadla a zajišťování pobytu. Obžalovaný poukazoval na to, že takováto spolupráce je zcela běžná, např. funguje i u CK FISCHER..

Obžalovaný uváděl, že manželé F. s tímto postupem souhlasili a věděli do čeho jdou. Uvedl, že Marinamar zkrachoval na tom, že doplatil na své zákazníky, stejně tak jako jeho firmy. Sám obžalovaný vypověděl, že v té době Air Terrex provozoval letadlo Boeing 727, ale vzhledem k tomu, že chtěli létat na Kanárské ostrovy, Mallorcu a do Tunisu, bylo k tomuto potřeba většího letadla.

Obžalovaný ing. Mgr. Karel Č. k tomuto skutku vypověděl, že následně se na Českou spořitelnu, a.s. obrátil obž. M. a zjišťoval možnosti poskytnutí úvěru na letadlo Boeing v částce 4 750 000,- USD. Úvěr si měla vzít firma CK Marinamar v zastoupení panem F. a paní F., kteří se rovněž ve spořitelně zúčastnili předběžných konzultací. Obž. M. zdůrazňoval, že jejich firma má již zkušenosti s leteckou dopravou, a proto Marinamaru pomohou. Obžalovaný Č. uvedl, že ze strany Marinamaru byl předložen tzv. business plán, finanční plán, splátkový plán a nabídky vhodných letadel. Klientovi bylo zdůrazněno, že po dodání letadla musí být provedena vinkulace pojistného a zřízeno zástavní právo a že klient bude muset ještě podepsat směnky. Obžalovaný si již přesně nevzpomínal, zda úvěr za CK Marinamar podepsal F. nebo F. Za Českou spořitelnu, a.s. ho podepsal obž. Č. a F. Letadlo bylo zapláceno prostřednictvím faktury vystavené Lufthansou na CK Marinamar. Na poskytování podkladů se tedy podíleli jak manželé F. tak i obž. M. a S. Následně došlo k cesi pohledávek na firmu Terrex. Spořitelna toto chápala v podstatě jako další zajištění úvěru.

Obžalovaný připustil, že si neověřovali, zda společnost CK Marinamar může být provozovatelem letadla (tato skutečnost však pro posouzení podvodného úmyslu není rozhodná, jak bude níže uvedeno). Obžalovaný uvedl, že v době, kdy Terrex přestal splácet převzatý úvěr, byl opakovaně urgován Terrex i Marinamar. Obžalovaný uvedl, že v tomto smyslu jednal s M., S. i H. a J. Popřel, že by v souvislosti s poskytnutím tohoto úvěru dostal nějakou odměnu nebo nějaké finanční prostředky. Trval na tom, že byl přesvědčen o tom, že se jedná o řádné obchody s vysokým přínosem pro Českou spořitelnu, a.s.. V době, kdy Terrex úvěry splácel, vykazoval jejich odbor vysokou efektivnost než ostatní útvary.

U hlavního líčení obž. ing. Mgr. Č. uvedl, že CK Marinamar požádal o úvěr a z podkladů vyplynulo, že zakoupí letadlo, které bude provozovat někdo jiný, a to měl být Air Terrex. To bylo jasné od samého počátku. Obžalovaný uvádí, že neměl žádné informace v tom smyslu, že by takovýto postup nebyl možný, aby to letadlo provozoval někdo jiný. Obžalovaný uvedl, že výsledky, které předložili z cestovní kanceláře, opravňovaly k závěru, že se jedná o prosperující cestovní kancelář. První tři splátky byly na pokrytí příslušenství úvěru, uvedl, že nebránili tomu, aby Terrex jako silná organizace přistoupil k dluhu Marinamaru a současně tento byl ještě jištěn smenkami, zástavní smlouvou a vinkulací pojištění. Obžalovaný uvedl, že

návratnost úvěru se jevila reálná. Poté, kdy Marinamar přestal splácet, zasílali různé upomínky. Kupní smlouva na letadlo Boeing byla součástí úvěrového spisu. Obžalovaný doplnil, že M. [redacted] uváděl, že letadlo bude provozovat Air Terrex a vytěžovat letadlo že bude CK Marinamar. Konkrétně o tomto v přípravném řízení obžalovaný nevyprávěl.

Pokud jde o výpověď obž. ing. Romana F. [redacted] v přípravném řízení, tento uvedl, že původně byla spořitelna kontaktována M. [redacted] který uvedl, že chce rozšířit své aktivity prostřednictvím CK Marinamar. Obžalovaný uvedl, že společně s Č. [redacted] sdělili M. [redacted], že je nezbytné, aby byly opatřeny podklady. Obžalovaný si pamatoval, že jednali s paní F. [redacted] která nosila příslušné doklady a za ní jednal obž. M. [redacted]. Jednání tak probíhala za účasti F. [redacted] i M. [redacted]. Kolikrát byl jednání přítomen F. [redacted], to už si přesně obžalovaný nepamatoval. Vzpomněl si, že se jednalo o částku 4 750 000,- USD a že úvěr byl čerpán bezhotovostně a byla to platba dle jeho domněni provedená prostřednictvím City Bank v New Yorku. Následně byla sepsána i zástavní smlouva k předmětnému letadlu. Obžalovaný uváděl, že zástavní právo bylo vyznačeno na SLI, a to na osvědčení o letové způsobilosti. Následně po podpisu úvěrové smlouvy došlo k přistoupení k závazku firmou Terrex. Firma Terrex se stala dle jeho přesvědčení vedlejším dlužníkem. Obžalovaný uváděl, že to chápal tak, že v případě, že by neplatila CK Marinamar, bylo by možno požadovat splátky od Terrexu. Tím dle jeho názoru došlo ke zvýšení bonity dlužníka. Z počátku byly spláceny úroky, tam nebyly žádné problémy.

Obžalovaný uváděl, že podepisoval celou řadu různých úvěrových obchodů, aniž by mu to bylo někým vytýkáno. Poté popřel, že by dostal nějaké peníze nebo odměnu od M. [redacted]. Obžalovaný uzavřel, že přistoupení k úvěrové smlouvě považoval naopak za výhodnější pro spořitelnu. Obžalovaný tvrdil, že obchod byl projednáván delší dobu.

Obž. F. [redacted] na této výpovědi setrval i u hlavního líčení. Dodal, že za Marinamar jednala paní F. [redacted] a smlouvy podepisoval F. [redacted]. Dodal rovněž, že ze žádosti bylo od prvopočátku jasné, že cestovní kancelář bude letadlo vytěžovat a Air Terrex provozovat. Poukázal na to, že se jedná o běžný trend v moderním vývoji v tomto odvětví. Časová prodleva od uzavření úvěrové smlouvy a uzavření zástavní smlouvy spočívala v tom, že zástavní smlouva byla uzavřena až v době, kdy letadlo přiletělo do České republiky. K problémům došlo až ve 3. čtvrtině r. 1993, když se do problému dostaly společnosti obž. M. [redacted]. Obžalovaný nyní zdůraznil na rozdíl od přípravného řízení zcela jednoznačně, že úvěr dostala firma CK Marinamar od počátku s tím, že letadlo bude provozovat společnost Air Terrex.

Vyhodnocením výpovědí všech tří obžalovaných dospívá soud k závěru, že byt poskytnutí úvěru předjednal v České spořitelně obžalovaný Martin M. [redacted], mělo směřovat k poskytnutí úvěru CK Marinamar, s.r.o. s tím, že letadlo bude tato cestovní kancelář (F. [redacted], F. [redacted]) pouze vytěžovat a provozovat ho bude firma obžalovaného Terrex, event. Air Terrex.

Ještě před tím, než budou vyhodnoceny další výpovědi svědků, je třeba uvést, že již z těchto výpovědí není jednoznačně patrné, že by tvrzení obžaloby bylo opodstatněné v tom smyslu, že od počátku Česká spořitelna, a.s. nevěděla, že společnost CK Marinamar leteckou dopravu provozovat nemůže, nebude a že použije poskytnuté úvěrové prostředky bezprostředně k nákupu předmětného letadla firma Terrex, čímž způsobí poškození ČS, a.s. škodu v přepočtu 126 376 600,- Kč.

Obžalovaní F. [redacted] i Č. [redacted] naopak uvádějí, že věděli o tom, že Marinamar jako cestovní kancelář bude letadlo kupovat, avšak provozovat ho bude firma obžalovaného M. [redacted].

Soud k tomuto pouze dodává, že v inkriminovaném období, jak sám obž. M. [redacted] připustil při své výpovědi u hlavního líčení, měl tento se svědkyní Zuzanou F. [redacted] přátelský kontakt, a proto zřejmě měl veškerou její důvěru.

Pokud jde o výpověď svědkyně Zuzany F. [redacted], uvedla tato v přípravném řízení, že CK Marinamar byla založena v r. 1991 a fungovala od r. 1992. Jedním ze společníků byl její manžel Pavel F. [redacted] a druhý byl zahraniční účastník. Svědkyně uvedla, že obžalovaný společně se svědkem T. [redacted] se dostavili do jejich cestovní kanceláři v Praze 1, Štěpánské ulici a nabídli jim možnost letecké dopravy klientů. Tuto možnost však CK neakceptovala vzhledem k vysokým cenám. Následně se obž. M. [redacted] na cestovní kancelář obrátil znovu s tím, že by bylo možno mezi CK Marinamar a společností Terrex navázat spolupráci a Terrex by zajišťoval letadlem dopravu klientů pro CK Marinamar na Kanárské ostrovy a zpět. CK Marinamar neměla v úmyslu provozovat leteckou dopravu, avšak svědkyně uvedla, že se jí celá věc zalíbila, a proto proběhlo následně jednání v tomto smyslu. Svědkyně poté uvedla, že následně jí obžalovaný M. [redacted] nadiktoval znění žádosti o poskytnutí úvěru k České spořitelně, a.s. Svědkyně nedovedla přesně specifikovat dobu, kdy podepsala žádost o úvěr a dobu, kdy byl poskytnut úvěr, tedy kdy byla podepsána úvěrová smlouva ve spořitelně, tj. dne 19.10.1992.

Následně Terrex přistoupil vedle dlužníka Marinamaru k předmětné úvěrové smlouvě. Následně po nesplácení úvěru došlo k jednání o možnosti odprodeje letadla. Svědkyně se již blíže k celé věci nedovedla vyjádřit.

Uvedla pak, že žádost o poskytnutí úvěru napsala dne 7.10.1992 za pomoci obž. M. [redacted] a pokud jde o zástavní smlouvu ze dne 21.12.1992, uvedla, že o ní nic neví. Svědkyně připustila, že po určitou dobu s obž. M. [redacted] žila v partnerském svazku.

U hlavního líčení svědkyně F. [redacted] uvedla, že kdyby se celá věc realizovala, mělo by to pro cestovní kancelář přinést. Od počátku se vědělo, že úvěr by si vzal Marinamar a letadlo by provozoval Terrex, který byl v té době dobrou leteckou společností na území ČSFR. Svědkyně doznala, že ona neměla žádný právní vztah k předmětné firmě Marinamar. Firma byla jejího manžela, ona však ve firmě pracovala, pomáhala mu a věnovala se otázce cestovního ruchu a manžel ekonomickým otázkám. Uvedla, že Terrex byl pro ně velký solventní partner a nedomnívali se, že by tato součinnost mohla být problémová. Svědkyně doslova řekla, že neví o tom, že by vstupovali do tohoto jednání s nějakým tlakem. Uvedla, že jednala ne toliko s M. [redacted], ale rovněž s panem T. [redacted]. Sama byla opakovaně ve spořitelně, ví, že s obž. Č. [redacted] se setkala, ale už nevěděla v jaké souvislosti. Manžel podklady nepřipravoval, ale byl úvěrovou smlouvu podepsat. Svědkyně uvedla, že ona si celou věc představovala tak, že letadlo koupí Marinamar, ale užívat a provozovat a splácet ho bude Terrex. Uvedla, že s domnívá, že k propadu došlo v souvislosti s tím, že nebyly obsazovány zpáteční lety do ČSFR, jak původně bylo plánováno. Vše souviselo se zánikem federace. Uvedla, že Terrex v té době využívala většina cestovních kanceláři v ČSFR. Svědkyně uvedla, že netuší, proč to všechno nedopadlo. Uvedla, že si všechno sice promysleli, ale všechno proběhlo moc rychle a manžel jí pak dával za vinu, že na to měl mít více času.

Pokud jde o výslech Mgr. Pavla F. [redacted], ten v přípravném řízení uvedl, že se s M. [redacted] seznámili na svatbě sestry jeho manželky, která si vzala za manžela syna pracovníka Terrexu, pana T. [redacted]. V r. 1992 kancelář CK Marinamar byla jednou z největších cestovních kanceláři v ČSFR. Specializovala se především na Kanárské ostrovy a neměla žádné letadlo, a proto zajišťovala přepravu turistů prostřednictvím Air Columbus ČSA. Svědek si pamatoval, že dne 13.7.1992 přišel pan M. [redacted] s nabídkou, že by společnost

Terrex, s.r.o., která vlastnila dopravní letadlo Boeing, prováděla pro CK dopravu klientů na Kanárské ostrovy i zpět, tato nabídka byla pro F████████ nezajímavá, neboť ceny byly příliš vysoké. Následně M████████ navrhl, že by bylo možné zakoupit další dopravní letadlo Boeing a společnost CK Marinamar by prováděla výhradní prodej zájezdů a zajišťovala klientelu pro dopravní letadlo, což se F████████ v té době zdálo výhodné a lukrativní. Svědek byl poté mimo území hl. m. Prahy a neví, jak s M████████ jednala či nejednala manželka, ale byl vyzván, aby přišel podepsat úvěrovou smlouvu. Připustil však, že v mezidobí M████████ byl ještě v kanceláři a vše vysvětloval. Ze strany obž. M████████ mu bylo řečeno, že všechny záležitosti ohledně poskytnutí úvěru Terrex zajistí. Svědek uvedl, že v souvislosti s tím založil dne 19.10.1992 běžný účet u České spořitelny, a.s.. Uvedl, že měl dostatek času si smlouvu přečíst, podepsal spořitelně dvě směnky a naopak M████████ podepsal směnku ve prospěch CK Marinamaru na částku odpovídající výši poskytnutého úvěru. Svědek uvedl, že podnikatelský záměr nezpracovával. Uvedl, že následně byl kontaktován až na jaře 1994, že není splácen úvěr. Svědek uvedl, že podle jeho názoru Marinamar nikdy nebyl majitelem Boeingu 727.

U hlavního líčení následně svědek F████████ uvedl, že on byl komerčním ředitelem společnosti Marinamar. Vypovídal shodně jako v přípravném řízení a uvedl, že kdyby se vše realizovalo tak, jak M████████ sliboval, bylo by to pro cestovní kancelář výhodné. Na českém trhu tehdy vlastně nebyla žádná soukromá charterová letecká společnost. Výhoda pro Marinamar by spočívala v tom, že by v podstatě fungoval jako distributor letenek pro jiné cestovní kanceláře a sám by pak měl dopravu lacinější. Uvedl však, že došlo pouze z části k realizaci, neboť letenky od Terrexu vzali pouze několikrát na minimální počet letů. Potvrdil, že podnikatelský záměr i kalkulaci za ně připravoval Terrex. Uvedl však, že souhlasil s tím, aby to Terrex takto připravil a zařídil. Uvedl, že jako cestovní kancelář měl Marinamar za sebou pouze první úspěšnou sezónu a byl jednou ze tří cestovních kanceláří v ČSFR, které uskutečňovaly zájezdy na Kanárské ostrovy. Propady v cestovní kanceláři Marinamar vznikly v souvislosti se vznikem Balkánské války. Uvedl, že sám podepsal dvě směnky. Uvedl, že dle jeho názoru majitelem letadla byl od počátku Terrex a že se jeho manželka v celé záležitosti angažovala více než on. Podle jeho názoru vztah mezi jeho manželkou a obž. M████████ v době uzavírání smlouvy ještě neexistoval. Doznal, že společně s Terrexem organizovali již koncem r. 1992 výlet na Mikuláše na Mallorcu. Manželka ho neinformovala o jednáních uskutečněných v České spořitelně před podpisem smlouvy.

V dané věci pak byli vyslechnuti další svědci, především pracovníci Terrexu a Air Terrexu, kteří zodpovídali za leteckou dopravu.

Svědék ing. Jiří T████████ v přípravném řízení uvedl, že nejprve byl zaměstnán ve společnosti Terrex, s.r.o. a od září 1992 vznikla společnost Air Terrex, s.r.o. a on se stal jejím ředitelem a zde pracoval do 12.1.1993. Od té doby pak pracoval v cestovních kancelářích Sun Beach Travel v Praze, Vyšehradské 21 jako koordinátor letecké dopravy. V polovině r. 1992 existovala také společnost CMA Terrex, zabývající se leteckou dopravou. Tato byla transformována do společnosti Air Terrex v průběhu r. 1992. V té době měla tato společnost k dispozici dopravní letadlo Boeing 727-100 s imatrikulací OK-JGY. Svědek uvedl, že zná F████████ i F████████ a jejich cestovní kancelář. Pokud jde o letadlo Boeing 727 uvedl, že k tomuto ví pouze, že letadlo financovala banka a provozoval ho Air Terrex. Jmenovaný uvedl, že zná pouze ing. Č████████, se kterým byl seznámen neoficiálně. Svědek uvedl, že si nepamatuje žádná jednání ohledně nákupu letadla prostřednictvím CK Marinamar. Sám byl přímo podřízen M████████. Ekonomiku Air Terrexu v té době řídil J████████.

U hlavního líčení svědek T████████ uvedl, že se zabýval vytížením letadel, ale přesnou informaci o jejich původu nedostal. Zabýval se údajně pouze technickými otázkami letadel. Uvedl, že v souvislosti s nákupem tohoto velkého Boeingu 727-230 OK-JGY do styku

s F [redacted] nepřišel. Svědek uvedl, že finanční oddělení vedené J [redacted] podle něho zpracovávalo podklady pro Terrex i Air Terrex. Na jeho místo následně nastoupil Mgr. F [redacted]

Svědék ing. Jaromír J [redacted] v přípravném řízení k tomuto skutku jako finanční ředitel Terrexu uvedl, že zná obžalované F [redacted] i C [redacted]. Popřel však, že by se nějakým způsobem účastnil na jednání o získání tohoto letadla.

U hlavního líčení na této své výpovědi setrval. Trval na tom, že neví nic o letadlech provozovaných Air Terrexem.

Svědék Mgr. Josef P [redacted] v přípravném řízení uvedl, že pracoval na obchodním oddělení společnosti Air Terrex od září 1992 a náplní jeho práce bylo sjednávání kontraktů s cestovními kanceláři. Popřel, že on sám by vedl nějaká jednání s CK Marinamar. Uvedl, že se pouze později dozvěděl, že se jedná o získání letadla Boeing OK-JGY. Uvedl, že letadlo mělo být majetkem Marinamaru a Air Terrex ho měl provozovat. Popřel jakoukoli účast na jednání o získání úvěru a s Marinamarem a uvedl, že až následně se účastnil jednání v souvislosti s realizací zástav apod. Později uvedl, že co se týče letadla Boeing 727-230 OK-JGY, toto bylo vzato na úvěr u České spořitelny. Uvedl, že neviděl originál faktury ani úvěrovou smlouvu, ale že letadlo bylo pořízeno na úvěr bráný na Marinamar a provozoval ho Air Terrex. Svědek uvedl, že byl přítomen přiletu tohoto letadla. Na vyřizování celních záležitostí se však nepamatoval, nevěděl nic ani o zástavních smlouvách.

U hlavního líčení poté tento svědek na své výpovědi setrval. Sám se následně stal členem představenstva Terrexu Group. Uvedl, že vůbec neví, jak se na splácení úvěru Marinamar podílel. Uvedl, že o celé záležitosti nic neví. Uváděl, že problémy způsobené v letecké dopravě Air Terrexu vznikly na základě objektivních okolností v ČR.

Svědék ing. Jan P [redacted] uvedl, že od ledna 1994 pracoval jako letový ředitel společnosti Air Terrex. Uvedl, že o předmětné záležitosti týkající se Marinamaru nic neví. V době jeho nástupu Air Terrex provozoval tři letouny. Jednalo se o Boeingy. Dvě letadla byla ve vlastnictví Air Terrexu a jedno dle jeho názoru na leasing. Uvedl, že nevěděl, že letadlo Boeing 727-230 OK-JGY byl Marinamaru. Ekonomickým ředitelem byl v té době ing. H [redacted] a technickým ředitelem pan O [redacted]

V souvislosti s touto věcí a výpověďmi svědků je možno konstatovat, že svědci F [redacted] a F [redacted] v souvislosti s výpovědí obž. M [redacted] a výpovědí obžalovaných Č [redacted] a F [redacted] v podstatě tvrdí, že celou akci jim nabídl obž. M [redacted], který také zprostředkování úvěru zařídil.

Toto potvrzují i zaměstnanci Terrexu a Air Terrexu, který provozoval leteckou dopravu s tím, že oni více méně o původu předmětného letadla nevěděli a nestarali se o něj, o čemž má však soud značné pochybnosti, neboť obž. M [redacted] nemohl zjevně řídit a provádět veškerou činnost Terrexu i Air Terrexu již s odkazem na jejich rozsah a strukturu.

Z listinných materiálů je zjištěno, že Marinamar, spol. s r.o. byla zapsána do obchodního rejstříku 2.12.1991, statutárními orgány byl komerční ředitel Pavel F [redacted] a obchodní ředitel Bodo Dieter Hubert, občan SRN. Ve spise je založena směnka výstavce Martina M [redacted] ze dne 16.11.1992 na částku 4 750 000,- USD cestovní kanceláři Marinamar, spol. s r.o. s tím, že se tato směnka vydává jako garance úvěru pro nákup předmětného letadla. Dále jsou ve spise založeny dvě směnky podepsané svědkem F [redacted]

na částku 427 500,- USD a 4 750 000,- USD, kde výstavcem je Pavel F██████████. Směnky nesou datum 19.10.1998.

Ze zprávy ČS, a.s. pak vyplývá, že dopisem ze dne 4.4.1995 Česká spořitelna, a.s. zastoupená JUDr. Felixem H██████████ odstoupila od úvěrové smlouvy ze dne 19.10.1992 uzavřené s firmou Marinamar, s.r.o., Slavíkova 6, Praha 3. Doručením tohoto odstoupení se tedy v souladu s bodem 6. úvěrové smlouvy stal úvěr splatným. Z další dokumentace ČS, a.s. je patrné, že Terrex uhradil pouze tři splátky úroků z úvěru.

Kupní smlouva týkající se nákupu předmětného letadla byla uzavřena mezi Internacional Airline Support Group, inc. a Air Terrexem Ltd. jako kupujícím na letadlo Boeing 727-200A, vyr. č. 21622. Jedná se tedy o letadlo uvedené v bodě 2. obžaloby. Tuto podepsal Martin M██████████ za firmu Air Terrex. Je vystaven rovněž záruční a dodací list (č.l. 1583, svazek č. V). Ve spise je založena dohoda o přistoupení k závazkům společnosti s.r.o. Terrex ve smyslu ustanovení § 533 zák. č. 40/64 Sb. ve znění pozdějších předpisů, uzavřená mezi Českou spořitelnou, a.s. a firmou Terrex, s.r.o. Firma Terrex se jako věřitel dohodla se spořitelnou, že přistupuje v plném rozsahu a výši k závazkům původního dlužníka firmy Marinamar, spol. s r.o., Praha 9. Jedná se o původní úvěrovou smlouvu ze dne 19.10.1992 na částku 4 751 000,- USD a smlouva byla podepsána dne 1.11.1992 obž. F██████████, Č██████████ a M██████████.

Z písemných materiálů je patrné, že firma Air Terrex i Terrex se zde vyskytuje a prolíná za obě tyto firmy jedná obž. Martin M██████████. Ve spise je založena i smlouva o provozu letadla na č.l. 1698-9, ze které je patrné, že CK Marinamar zapůjčí společnosti Air Terrex letadlo Boeing 727-230 zakoupené od společnosti Support do užívání na celou dobu životnosti. Air Terrex zajistí na svoje náklady veškeré pojištění, opravy a provozní poplatky a nese veškerá rizika spojená s provozem uvedeného letadla. Air Terrex bude splácet CK Marinamar splátky rovnající se splátkám v České spořitelně. Na této smlouvě je podpis Martina M██████████ a razítko Terrex, spol. s r.o., ze dne 1.11.1992 a podpis Pavla F██████████ chybí.

Dále je ve spise založena kupní smlouva, na které rovněž chybí podpis Pavla F██████████, tato kupní smlouva byla připravena ke dni 31.12.1992 mezi Marinamarem, s.r.o. a Air Terrexem, s.r.o. a předmětem této smlouvy měla být dodávka letadla Boeing 727-200 č. 21623 (podpisy však nechybí v úvěrovém spise – viz. níže).

Ve spise je potom založena část úvěrového spisu, která byla převzata ze spisu ČS, a.s. Jedná se jednak o žádost o poskytnutí úvěru ze dne 7.10.1992 podepsanou Zuzanou F██████████. K této žádosti bylo přiloženo tzv. poskytnutí dobrého jména podepsané Martinem M██████████ dále koncesní listina, podnikatelský záměr na r.1993-1998 společnosti Marinamar, s.r.o., smlouva o běžném účtu zřízeném Mgr. F██████████ dne 19.10.1992, výpis z tohoto účtu, dále pak smlouva o úvěru uzavřená dle § 497 Obč. zák. ze dne 19.10.1992 mezi Marinamarem, s.r.o. a Českou spořitelnou, a.s. na nákup letadla Boeing 727-200A v celkové výši 4 751 000,- USD. Tento úvěr, jak je uvedeno pod bodem 8. úvěrové smlouvy, je zajištěn vlastní směnkou klienta, krytou zástavním právem banky na majetek klienta a zástavním právem na nakoupené letadlo. Současně je zde uvedeno, že se klient zavazuje předložit pojistnou smlouvu k letadlu do týdne po jeho dodání vinkulovanou ve prospěch banky a zajistit zástavní právo ve prospěch banky do 1 měsíce po dodání letadla předložením nového certifikátu SLI na předmětné letadlo. Předmětná úvěrová smlouva je podepsána jak majitelem CK Marianamar Formanem, tak i ing. F██████████ a Č██████████, tedy obviněnými. Ve spise je založen doklad na č.l. 1750 vystavený Air Craften Support Group pro Marinamar, Štěpánská 37, Praha 1, Czechoslovakia na částku 4 750 000,- USD splatnou přes City Bank New York for

Credit to Lufthansa Account č. 40562892. Ve spise je dále založena zástavní smlouva na letadlo Boeing 727-200A ze dne 21.12.1992 podepsaná obž. F. Č. a svědkem F.

Státní letecká inspekce upozornila, že zástavní právo lze vyznačit pouze na osvědčení o zápisu letadla do leteckého rejstříku, nikoli na osvědčení letové způsobilosti letadla. Spis tedy obsahuje i žádost o provedení vinkulace pojistného plnění ze dne 19.11.1992 a potvrzení o provedení vinkulace ze dne 5.4.1994.

K těmto dokladům je především ještě třeba vyhodnotit obsah znaleckého posudku od znalce ing. Josefa Luňáka, CSc. a dále i obsah úvěrového spisu vyžádaného od ČS, a.s. soudem. (viz. příloha spisu).

Pokud jde o znalecký posudek, znalec hodnotil podnikatelský záměr Marinamaru, s.r.o. na r. 1993-8, kde tato společnost uvedla, že zakoupí letadlo Boeing 727-200, které bude provozováno Air Terrexem. Nové letadlo bude využíváno od 1.12.1992 zejména pro charterové lety mezi Prahou a Kanárskými ostrovy, Mallorcou, Tunisem a Egyptem. Vytížení letadel pasažéry mělo být zabezpečeno ve spolupráci se dvěma československými a jedním španělským tour-operátorem a Air Terrex mělo vypomoci vytižit letadla ad hoc lety na objednávku s pasažéry a částečně se zbožím (viz č.l. 1721 trestního spisu.).

Dle názoru znalce finanční projekt byl založen a propočítán na předpokládaném využití ve výši 200 block hodin měsíčně v průběhu letní sezóny a 100 hodin měsíčně v zimním období. Letadlo bylo odepisováno v období pěti let. Zdroje naakumulované během prvního roku měly stabilizovat společnost a vytvořit podmínky pro dobré a bezproblémové splácení úvěru a z toho byl vyčíslen čistý příjem a znalec konstatoval, že předložený podnikatelský záměr se jeví značně nereálným, neboť dle tohoto propočtu by společnost Marinamar, s.r.o. v období následujících pěti let nejenom splatila úvěr na jedno letadlo, ale vytvořila si zdroje na nákup dalších letadel. Znalec nemohl stanovit tržní hodnotu společnosti CK Marinamar, protože rozvahy této společnosti neměl k dispozici. Dospěl rovněž k závěru, že v r. 1993 byla společnost Terrex, s.r.o. předlužena, nikoli však v r. 1992, kdy k inkriminované žádosti došlo.

Znalec uvedl k námitkám obž. M. že vzal v úvahu i mimosezónní snížení provozu letadel. Uvedl, že však není odborníkem v tomto oboru, i když se domnívá, že určité zkušenosti jako bývalý člen představenstva Československých aerolinií má.

Obžaloba vycházela především z toho, že společnost Marinamar, s.r.o. měla posloužit obž. M. jako fiktivní příjemce devizového úvěru, aby tak mohl obžalovaný v součinnosti s obž. Č. a F. pro společnost Terrex, s.r.o. získat další letadlo, neboť spol. Terrex by za dané situace vzhledem k dluhům a úvěru mohla těžko získat další úvěr. Soud však vychází ze závěru, že nemůže jednoznačně spatřovat v jednání obž. M. podvodný úmysl pouze v tom smyslu, že veškeré náležitosti k předmětnému úvěru opatřil on s v součinnosti s F., když F. prohlásil, že bez jakéhokoli nátlaku nakonec úvěrovou smlouvu dne 19.10.1992 podepsal.

Jednání obž. M. bylo původně kvalifikováno obžalobou jako tr. čin podvodu podle § 250/1, 4 tr. zák. Jednání obžalovaných Romana F. a Karla Č. bylo charakterizováno jako pokračující delikt navazující na skutek uvedený pod bodem 1, a to jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255/1, 2b) tr. zák.

Obžalovaní Č. a F. skutečně zapsali zástavní právo na předmětné letadlo do dokladů, které jim obž. M. předložil.

Nebylo však v průběhu tr. řízení zjištěno, zda tyto doklady, kde došlo k záměně letadel, zfalšoval skutečně obžalovaný a toto nebylo ani předmětem tohoto trestního řízení. V daném případě nedošlo ani k postihu obžalovaného, pokud se jedná o nedořešení otázky cla a uvedení letadla do dočasného tuzemského oběhu vzhledem k tomu, že clo ani DPH při dovozu letadla nebyly zaplaceny. Znalec otázku vedení účetnictví Terrexu a Air Terrexu dostatečně neposoudil s odkazem na nedostatek podkladů. Přitom možnost zakoupení letadla jednou firmou a pronajmutí tohoto pro užívání firmy druhé není vyloučena a soud má za to, že pouze z těchto důkazů nelze jednoznačně dovozovat trestní odpovědnost obž. M. Č. i F. i když celá situace kolem poskytnutí předmětného úvěru je přinejmenším unáhlená.

Vzhledem ke všem těmto okolnostem proto soud vyžádal od České spořitelny, a.s. kompletní doklady úvěrového spisu týkající se firmy Marinamar k ověření těchto podkladů, které měla k dispozici ČS, a.s.

V této souvislosti má soud za to, že je nezbytné hodnotit rovněž odpovědnost obž. Čížka a Fejta v postavení odpovědných pracovníků ČS, a.s. ve vztahu k tomuto případu.

Z pracovní smlouvy ing. Karla Č. vyplývá, že nastoupil do ČS, a.s. dne 1.4.1990. Rozsah práce a podrobnější náplň činnosti byla v pracovní smlouvě omezena na odkaz daný organizačním řádem, příkazy vedoucího, provozními předpisy a obecnými pokyny, se kterými byl pracovník seznámen a jimiž má povinnost se řídit – tedy obecně.

Shodně byla uzavřena smlouva ke dni 1.8.1990 s ing. Romanem F. Tento byl 30.8.1991 ustanoven do funkce vedoucího odboru devizových obchodů. Ke dni 1.7.1993 byl uvolněn z této funkce a zařazen na funkci specialista s účinností od 1.7.1993.

Z organizačního řádu ze dne 13.2.1992 České spořitelny, a.s. centrála Praha vyplývá systém fungování České spořitelny, a.s. Ze směrnice pro činnost centrály ČS, a.s., příloha č. B/3 vyplývá, že byl zřízen úsek zahraničních a devizových obchodů. Jedná se o dokumenty z r. 1992, dle sdělení spořitelny s účinností od 1.2.1992.

A z přílohy č. B/4 účinné dle sdělení spořitelny od 1.2.1992, jak je založena ve spise ve svazku č. V. na straně 1874 je A1875 je určen rozsah pravomoci u úvěrových a záručních obchodů, a to u ředitele Úseku zahraničních a devizových obchodů centrály částkou 7 milionů USD, příslušného člena představenstva 15 milionů USD a dvou členů představenstva a představenstva 25 a nad 25 milionů USD.

Ze zprávy ČS, a.s. ze dne 4.7.1997, kterou vypracovával JUDr. H. pak vyplývá, že pravomoc k poskytování úvěrů na úseku, kde pracovali obž. F. a Č. tedy na úseku devizových obchodů, měl ředitel Úseku zahraničních a devizových obchodů Centrály v té době prom. práv. Miroslav H.

K tomu soud pouze poukazuje na výpověď tohoto svědka, který vysvětlil rozsah své pravomoci a možnosti delegace této pravomoci. Organizační řád ze dne 20.11.1992 předložený ČS, a.s. v daném případě nelze použít, neboť se jednalo o případy před nabytím účinnosti tohoto organizačního řádu.

Ze zprávy zaslané Policii dne 2.11.1996 právníčkou ČS, a.s. pak vyplývá, že Česká spořitelna se původně jako poškozená připojila k tr. stíhání obviněných ing. Romana F. a ing. Mgr. Karla Č. s tím, že uvedla, že jednáním těchto osob vznikla ČS, a.s. přímá škoda

v souvislosti s úvěrovým obchodem společnosti Terrex, s.r.o. ve výši 4 900 000,- USD a v souvislosti s úvěrovým obchodem se společností Marinamar, s.r.o. ve výši 4 751 000,- USD.

V souvislosti s úvěrovým obchodem se společností Trans VGT, s.r.o. doposud, tedy do doby vypracování této zprávy, škoda nevznikla. Česká spořitelna, a.s. uzavírá, že celková škoda představuje částku 9 651 000,- USD.

Jak již ze shora uvedeného vyplynulo, soud účast poškozených v tomto trestním řízení nepřipustil, neboť v době rozhodování o jejich účasti vycházel (před 12.2.2001) z ust. § 44 odst. 2 tr.ř. a rozhodování o výši škody se jevílo v této fázi řízení velmi rozsáhlým nad rámec trestního řízení.

V neposlední řadě tedy zbývá k tomuto skutku zhodnotit obsah úvěrového spisu, který soud přímo vyžádal od ČS, a.s. a provedl jím důkaz u hlavního líčení. Obsah písemností založených v tomto spise je obsažen na čl. 3800-9. Z obsahu tohoto úvěrového spisu je patrné, že České spořitelně byly předloženy všechny doklady o historii vzniku CK Marinamar, s.r.o. a že součástí tohoto spisu je i koncesní listina vystavená Zuzaně F. [redacted] na provozování cestovní kanceláře.

Z těchto důvodů zřejmě vycházela Česká spořitelna a.s., jmenovitě obž. ing. F. [redacted] a ing. Č. [redacted] při žádosti o poskytnutí úvěru podepsané Zuzanou F. [redacted]

Ve spise je založen podnikatelský záměr tak, jak shora uvedeno včetně výsledovky za období 1.-12. měsíce roku 1992.

Na rozdíl od trestního spisu jsou v tomto spise založeny smlouvy o provozování dopravního prostředku letadla uzavřené mezi Air Terrexem zastoupeným ing. Jiřím T. [redacted] a různými cestovními kancelářemi, např. East West Travel, AGMP, Pastanidis Tours a další, ze kterých je patrné, že Air Terrex předem nasmlouval provozování dopravy pro vytěžení předmětného letadla. Kupní smlouva založená v úvěrovém spise, je podepsána svědkem F. [redacted], rovněž tak zástavní smlouva ze dne 21.12.1992.

Ve spise je založena i fakturace předmětného letadla Boeing 727-200A ve výši 4.750.000 USD od Airline Support Group pro Marinamar, Štěpánská 37, Praha 1. Dále smlouva o přistoupení k závazku tak, jak již tyto doklady byly citovány shora. Na čl. 51 je založena sumarizace pohledávek ke dni 31.3.1995 a to poté, kdy bylo odstoupeno k úvěrové smlouvě. Ke dni 8. března 1995 pak bylo vypracováno Českou spořitelnou, a.s. hodnocení problémového klienta CK Marinamar. Ze spisu je patrné, že Česká spořitelna a.s. podala dne 6.8.1996 návrh na zahájení řízení o prohlášení konkurzu na firmu Marinamar spol. s.r.o. Usnesením Krajského obchodního soudu, č.j. 90 K 24/97 – 38 pak byl návrh na prohlášení konkurzu na majetek dlužníka zamítnut. Proti usnesení podala Česká spořitelna a.s. odvolání z auditu 1999 (viz. 141 tohoto spisu) je patrné, že je navrhován odpis ztrátové pohledávky v roce 1999. Představenstvo České spořitelny a.s. na své řádné schůzi, která se konala ve dnech 1. až 2. června 1999 schválilo odpis pohledávky problémového klienta Marinamar spol. s.r.o. ve výši korunové protihodnoty pevné odpisové částky ve výši 211.410.304,- Kč.

Ze shora uvedených listin tedy vyplývá, že předmětná částka byla již odepsána.

Na rozdíl od obžaloby soud nedospěl k shodnému názoru, že ze strany obžalovaného Martina M. [redacted] i ing. Romana F. [redacted] a ing. Mgr. Č. [redacted] došlo k naplnění skutkové podstaty trestných činů tak, jak je specifikováno v obžalobě. Důvody pro obžalování Č. [redacted] a F. [redacted] nepřekročili rozsah svých pravomocí jsou patrné již ze zdůvodnění uvedeného u skutku č. 1.

V daném případě má soud za to, že je rovněž třeba poukázat na tu skutečnost, že jednání se účastnil opětovně ne toliko obžalovaný M. [REDACTED].

Soud nemůže opominout určité nedostatky zejména ve vedení úvěrového spisu, avšak má za to, že pokud jde především o doklady osvědčující proclení předmětného letadla, nebylo zde prokázáno, že by záměrně došlo k této záměně, a že by zde tedy byl počáteční úmysl ze strany obž. M. [REDACTED], kdy obžalovaní F. [REDACTED] a Č. [REDACTED] zřejmě nepřekročili rozsah svých povinností, nicméně nedůslednost ve vedení předmětného spisu byla do jisté míry způsobena nepochybně novou situací v České spořitelně a dále pak i tím, že oba obžalovaní vycházeli z toho, jak koneckonců uvedli ve své obhajobě, že firma Terrex a poté Air Terrex je firmou prosperující, tak že předmětný záměr s použitím letadla je reálný i s ohledem na to, že v té době již letecká doprava byla soukromě provozována. Obsah reklamních materiálů založených ve spise a smluv, které firma měla uzavřené s různými cestovními kancelářemi, kterým měla zaručovat dopravu a které by zaručily výtěžnost předmětného letadla svědčil o úspěšnosti projektu. Soud má za to, že po naplnění skutkové podstaty trestného činu podvodu je nezbytní, aby úmysl obž. M. [REDACTED] obohatil sebe (tedy Terrex nebo Air Terrex) tím, že uvede ČS, a.s. (F. [REDACTED] a Č. [REDACTED]) v omyl poskytnutím neodpovídajících údajů a výpočtů o úspěšnosti leteckého projektu nelze jednoznačně prokázat. Při neexistenci ustanovení tr.zákona o úvěrovém podvodu v roce 1992, by úmysl obž. M. [REDACTED] ve shora uvedeném smyslu musel být dán od samého počátku jeho počínání – předběžné projednání věci s CK Marinamar, předběžné získávání informací v ČS, a.s..

Městský soud v Praze však tento úmysl obž. M. [REDACTED] v jeho jednání nespatřuje. Zájem obžalovaného o prosperitu jeho firem a potažmo i CK Marinamar nelze kriminalizovat pouze proto, že projekt neuspěl s ohledem na objektivní i subjektivní skutečnosti, které nastaly.

Městský soud v Praze má tedy za to, že ze takovéto situace, nelze ani jednání obžalovaných Č. [REDACTED] a F. [REDACTED] kvalifikovat dle § 225 odst. 1,2 písm. b) tr.zákona, neboť v případě, že soud nedospěl k závěru o vině obž. M. [REDACTED] může jen obtížně dovodit trestní odpovědnost těchto osob při předpokladu, že všichni zúčastnění (M. [REDACTED], F. [REDACTED], Č. [REDACTED] ale i manželé F. [REDACTED]) věděli o tom, že úvěr získá CK Marinamar, zakoupí letadlo a toto bude provozovat Air Terrex.

Soud v tomto postupu nespatřuje obcházení zákona ani porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat majetek, ČS, a.s..

V tomto smyslu (pokud jde o přistoupení k závazku) má soud za to, že nelze ani těmto dvěma obžalovaným vytýkat nesprávnost postupu, když se hájí tím, že úvěr se jevil ještě lépe zabezpečeným a nelze zde pominout výsledky znaleckého zkoumání a závěr znalce, že v roce 1992 nebyly ani Terrex ani Air Terrex ještě předloženy.

Soud tedy rozhodl zprošťujícím výrokem i u tohoto skutku.

Pokud jde o skutek uvedený původně pod bodem 3 obžaloby, bylo o něm rozhodnuto tak, jak vyplynulo z usnesení shora citovaného.

Pokud jde o skutek uvedený pod bodem 4 obžaloby (nyní III. rozsudku), byl obžalovaný M. [REDACTED] viněn, že dne 19.8.1993 v Praze 1, v Hybernské ulici č. 1, v Agrobance Praha a.s., jako jednatel společnosti Air Terrex s.r.o., vylákal úvěr ve výši 80.000.000,- Kč pod záminkou údajného zřízení letecké linky Praha – Brno – Bratislava, přičemž jako zajištění tohoto úvěru nabídl dopravní letadlo Boeing 727-230 i.m. OK-JGY (tak je uvedeno v obžalobě), které bylo pořízeno z úvěrových prostředků ČS a.s. a celními orgány ČR bylo

propuštěno pouze do celního záznamního oběhu v tuzemsku, tedy bez souhlasu celnice s ním nebylo možno disponovat, neboť na něm vázlo celní zástavní právo.

Obž. M. [redacted] dle obžaloby měl zamlčet, že v případě poskytnutí úvěru musí jeho firma tento bezprostředně použít k úhradě naléhavých pohledávek, klamný dojem o finanční situaci jeho firmy měl vyvolat i zkreslenými údaji ohledně vlastnictví nabízené zástavy a dispozice s zástavou, čímž způsobil poškozené organizaci Agrobance Praha a.s. škodu ve výši 80.000.000,- Kč.

Pokud jde o tento skutek, vycházela obžaloba z toho, že obžalovaný M. [redacted] věděl, že letadlo bylo pořízeno z úvěrových prostředků ČS a.s. a navíc, že bylo celními orgány propuštěno do celního záznamního oběhu a že na něm vázlo celní zástavní právo a nebylo s ním možno dále disponovat. Dle obžaloby došlo k podpisu úvěrové smlouvy č. 56/93 mezi společnostmi Air Terrex zastoupenou právě obžalovaným M. [redacted] a Agrobankou Praha a.s., současně jim byla podepsána dle obžaloby zástavní smlouva na uvedené dopravní letadlo Boeing 727-230, když výše uvedené nepříznivé skutečnosti byly obžalovaným pracovníkům Agrobanky Praha zamlčeny. Z těchto všech důvodů nebylo také možno na uvedené letadlo, (které již bylo vinkulováno pojistkou ve prospěch ČS a.s.), provést tímto další vinkulaci pojistného pro Agrobanku a.s., jak bylo dojednáno a přislíbeno. Obžaloba vycházela z toho, že předmětná částka 80.000.000,- Kč byla ze strany společnosti Air Terrex použita k uhrazení dluhů, které společnost Air Terrex s.r.o. v té době měla, což je patrné z přehledu čerpání úvěru. Na provoz letecké linky Praha-Brno-Bratislava, na kterou byly finanční prostředky poskytnuty, nebyly prostředky použity a ziskem z provozu.

Obžaloba tedy uzavírala, že tímto jednáním byla Agrobance způsobena škoda ve výši 80.000.000,- Kč a obž. M. [redacted] tímto jednáním naplnil dle obžaloby skutkovou podstatu trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1,4 tr.zák.

Dle názoru soudu není tato úvaha uvedená v obžalobě správná a z důkazů soudem provedených, soud nedospěl k shodnému závěru, neboť především, jak bude níže uvedeno, předmětná letecká linka Praha-Brno-Bratislava skutečně začala fungovat a fungovala a v důsledku objektivních skutečností následně došlo k propadu letecké dopravy a pochybnosti má soud i o likvidaci zástavy (předmětného letadla) Agrobankou, tak jak bude dále uvedeno.

Pokud jde o obžalovaného Martina M. [redacted], ten k tomuto skutku v přípravném řízení uvedl, že předmětný úvěr požadoval u několika bank a nakonec mu ho poskytla Agrobanka. Tvrdil, že celý úvěr vyjednával především svědek H. [redacted] s některým z ekonomů. Obžalovaný uvedl, že úvěrovou smlouvu přinesl H. [redacted] a on ji následně podepsal. Úvěr však Agrobankou nebyl poskytnut v celé výši, protože jeho část byla použita na splátky vůči Agrobance.

Úvěr byl následně převeden Agrobankou na spol. Terrex Group a.s. Obžalovaný trval na tom, že polovina z úvěru byla na zaplacení splátek právě Agrobance za platby za záruky na vozidla Scania a druhá polovina byla použita ve společnosti Air Terrex na platby související s provozem a na provoz a výcvik.

Obžalovaný tvrdil, že při žádosti o úvěr byl předložen provozní podnikatelský záměr. Obžalovaný tvrdil, že pokud jde o proclení předmětného letadla Boeing 727-200 OK JGY, k tomuto se nemůže vyjádřit, neboť to měli na starosti technici. Letadlo byl zakoupeno z prostředků poskytnutých Českou spořitelnou. Obžalovaný popřel, že by věděl něco o tom, že za letadlo nebylo zaplaceno clo. Obžalovaný trval na tom, že se domníval, že H. [redacted] s bankou všechno vyřídil.

U hlavního líčení poté obžalovaný Martin M. k tomuto skutku uvedenému původně pod bodem 4 obžaloby uvedl, že on osobě nikdy u Agrobanky úvěr nevyjednával, nepodepsal úvěrovou smlouvu. Uvedl, že Agrobanka si 40.000.000,- Kč z poskytnuté platby ihned „stáhla“, takže bylo vyplaceno pouze 40.000.000,- Kč. Trval na tom, že on nikdy žádnou zástavu nenabízel a že s Agrobankou jednal pan J. H. a H. Od roku 1994 pak fungovala společnost Terrex Group s.r.o., na kterou byl úvěr převeden. Obžalovaný trval na tom, že předmětná linka Praha-Brno-Bratislava létala pod názvem TRX 100 a 101 a na provozu a financování této linky se přímo podílelo město Brno. Provoz fungoval zhruba půl roku a potom byl zastaven. Nejprve chtěli použít letadlo Boeing 727, ale následně si vypůjčili menší letadlo od vládní letky, protože se nepodařilo jeho kapacitu naplnit. Obžalovaný řekl, že v té době úvěr potřebovali vzhledem k tomu, že s ohledem na druhotnou platební neschopnost nemohli pokrýt pohledávky, které za nimi měla Agrobanka a proto nakonec úvěr podepsal. Obžalovaný uváděl, že byl přesvědčen, že provoz předmětné linky poskytnutý úvěr zaplatí. Následně byl úvěr splácen přímo provozovatelem letadla ve Vietnamu Agrobance. Obžalovaný uváděl, že stále byl přesvědčen, že získá pohledávky od svých zákazníků a tím, že se mu podaří vyřešit celou situaci. Trval na tom, že firmy Terrex a Air Terrex byly kapitálově propojené a nejednalo se o přelívání prostředků z jednoho s.r.o. do druhého. Obě firmy šly do likvidace, až když již to bylo neúnosné. Trval na tom, že nevěděl nic o tom, že letadlo Boeing 727 bylo propuštěno pouze do celního záznamového oběhu v tuzemsku. Sám byl ve špatném vztahu s Agrobankou. Obžalovaný vypovídal po celou dobu shodně jako v přípravném řízení.

Pokud jde o pracovníky Agrobanky, byli vyslechnuti svědci K., M., B. a P.

Svědčyně ing. Soňa K. uvedla v přípravném řízení, že v červnu 1993 nastoupila do funkce vrchního ředitele úseku obchodů u Agrobanky a do její kompetence spadalo ošetřování a poskytování úvěrů. Někdy v srpnu 1993 obdržela od úvěrového odboru žádost o poskytnutí úvěru s materiály týkajícími se společnosti Air Terrex, která v té době podnikala na úseku letecké dopravy ve výši 80 mil. Kč a tento byl požadován na provozní potřeby společnosti, zejména související se zahájením letecké dopravy Praha-Brno-Bratislava. Dle výpovědi této svědkyně nebylo z obsahu spisu patrné, že by mohlo dojít k nějakým problémům se splácením tohoto úvěru. Návrh byl projednán v úvěrovém výboru AGB a úvěrový výbor po diskusi požádal o dozajištění úvěru směnkou vlastní společnosti Air Terrex spol. s.r.o. a garancí magistrátu města Brna, že garantuje v plné výši finanční zástavy Nadace na obnovu a rozvoj pravidelného civilního leteckého provozu na mezinárodním letišti Brno-Tuřany. Svědkyně uvedla, že Terrex měl v té době uzavřenu smlouvu o poskytování dotace ve výši 18.000.000,- Kč ročně právě na provoz této linky a tato dotace neměla být jediným zdrojem na splácení úvěru a měly být uzavřené další smlouvy s cestovními kancelářemi na charterové lety a dalo se předpokládat, že společnost získá na trhu určité postavení. Kromě toho měl být úvěr zajištěn ještě dopravním letadlem Boeing 727 a AGB si ověřovala, zda letadlo je pojištěno a dále měla k dispozici doklady SLI a na tento doklad bylo vyznačeno zástavní právo AGB. Svědkyně uvedla, že do té doby veškerá jednání s Terrexem vedla paní M.; sama se s M. setkala až v září 1993 před podpisem úvěrové smlouvy. Co se týče úvěru, tak se jednalo o krátkodobý úvěr na 11 měsíců splatný v srpnu 1994 s úrokovou sazbou 18 %. Svědkyně si vzpomněla, že směnku z Terrexu přinesl do banky pan J. Zástavní smlouva na letadlo byla podepsána 1. září 1993. Svědkyně uvedla, že AGB nebylo známo, že předmětné letadlo bylo dočasně propuštěno celníci do záznamního oběhu a že byl nařízen jeho zpětný vývoz do 31.12.1995 s tím, že na letadle vážne celní dluh ve výši 28.000.000,- Kč. Svědkyně uvedla, že velice brzy se úvěr projevil jako problémový. Svědkyně uvedla, že jednala s J., s H., M., P. a se Š. Následně po převedení Air Terrexu do likvidace jednala s likvidátorem L. Důsledkem

jednání bylo to, že letadlo bylo se souhlasem AGB převedeno ze společnosti Air Terrex s.r.o. v likvidaci, na společnost Terrex Group a.s. Od té doby byl úvěr veden jako problémový. Svědkyně uvedla, že se nemůže vyjádřit k podrobnostem v tom smyslu, zda byl zkoumán původ tohoto letadla. Uvedla, že J. [redacted] následně přinesl čestné letenky na zahájení provozu předmětné linky.

Pokud jde o výslech svědkyně K. [redacted], byla tato slyšena i u hlavního líčení, zde potvrdila svoji výpověď z přípravného řízení a dodala, že návratnost úvěru měla být obecně zajištěna z činnosti Air Terrexu. Uvedla, že se domnívá, že za Terrex jednal skutečně pan J. [redacted]. Svědkyně uvedla, že nemůže říci, zda vědomost o tom, že letadlo bylo zakoupeno z prostředků ČS a.s. by vedlo k zásadnímu rozhodnutí o poskytnutí, či neposkytnutí úvěru. Zdůraznila, že nevěděli, že na letadle vážně nějaké celní omezení. V té době s Terrexem nebyly negativní zkušenosti. Svědkyně vycházela z předchozích zkušeností, pokud šlo o leasingovou smlouvu na automobily zn. Scanie. V době, kdy se Terrex a Air Terrex dostaly do problémů, ujišťoval M. [redacted], že hledá zahraničního strategického partnera. Závazky poté, kdy Air Terrex přešel do likvidace, převzal Terrex Group. Svědkyně až na opětovný dotaz státní zástupkyně poněkud pozměnila svoji předchozí výpověď a řekla, že kdyby věděla o tom, že na letadle vážně celní omezení, tak by nedoporučila předmětný úvěr a myslí si, že by ho ani úvěrový výbor neschválil. Svědkyně se domnívá, že minimálně probíhaly splátky až do roku 1995, kdy v roce 1996 byl realizován prodej letadla.

S firmou Terrex při poskytování tohoto úvěru měla jednat převážně ing. M. [redacted] jako referentka úvěrového odboru AGB Praha. Tato svědkyně v přípravném řízení uvedla, že od července do srpna 1993 přišel za ní obž. M. [redacted] a J. [redacted] se žádostí o poskytnutí provozního úvěru na částku 80.000.000,- Kč. Z pokynů svědkyně pak zaměstnanci firmy nosili různé doklady důležité pro poskytnutí úvěru. Svědkyně se domnívala, že k podpisu smlouvy došlo v AGB. Sama společně s K. [redacted] byla pozvána na zahájení leteckého provozu, který skutečně začal fungovat. Nepamatovala si již, kdy byla podepsána zástavní smlouva. U hlavního líčení Eva M. [redacted] potvrdila svoji výpověď z přípravného řízení, uváděla, že při vyjednávání o úvěru přicházela do styku s obž. M. [redacted]. Nevzpomínala si, kdo za vedení podepsal smlouvu. Uvedla, že dřívější úvěr firmy M. [redacted] na Scanie probíhal dobře. Při tomto úvěru Agrobanka ručila za leasing. Svědkyně uvedla, že s M. [redacted] nejednala jako se samotným člověkem.

Svědkyně ing. Anna B. [redacted] si na celou věc nepamatuje. Považovala poskytnutí úvěru za zcela normální.

Svědék JUDr. Ludvík B. [redacted] pracoval v inkriminované době jako vrchní ředitel právního úseku. Uvedl, že k předmětnému případu se dostal až v době, kdy byl úvěr předán k vymáhání. Svědek potvrdil, že AGB Praha měla souhlas s převodem letadla za podmínky, že převezeme dluh, tedy pohledávku, včetně zajištění, tj. přechodu zástavního práva a k tomuto došlo. Dle názoru tohoto svědka, majitelem letadla byl Air Terrex. Původně bylo k letadlu přístupováno tak, jako že je řádně procleno. 17.7.1995 došlo k podpisu dohody o úhradě dluhu a splátkového kalendáře, který byl pozměněn. Závazky ze strany Terrex Group a.s. ani po podpisu dohody nebyly plněny. Následně došlo ke změně statutárních orgánů Terrexu Group. Svědek si již přesně nemohl vzpomenout na uskutečnění prodeje předmětného letadla. Objevilo se několik zájemců o koupi a mezi nimi byl i provozovatel pan L. [redacted] z Vietnamu. Na dotaz, proč letadlo bylo prodáno za velmi nízkou cenu, odpověděl svědek, že letadlo bylo prodáno 31. května 1996 za částku 630.000 USD se souhlasem Terrexu Group v likvidaci JUDr. H. [redacted].

Původně tedy tento svědek vyčíslil škodu, kterou způsobil obž. M. dle obžaloby AGB tím, že od částky 80.000.000,- Kč odečetl částku 630.000 USD, kterou získala banka za prodej předmětného letadla.

Svědék byl rovněž vyslechnut u hlavního líčení, potvrdil v podstatě svoji výpověď z přípravného řízení. Uváděl, že úvěr byl řešen jako rizikový, když on nastoupil do své funkce. Předmětné letadlo bylo prodáno Agrobankou do Saigonu a svědek vypovídal, že si již na částku, za kterou bylo prodáno, nepamatuje.

Svědék odůvodňoval nízkou cenu, za kterou bylo letadlo prodáno tím, že bylo třeba provést nějaké výměny motoru a že byla propadlá i pojistná smlouva. Uváděl, že se domnívá, že byl propadlý i tzv. ccheck. Jmenovaný tvrdil, že informace v tomto směru mu podával ředitel Terrex Groupu ing. Štorek.

V přípravném řízení k tomuto skutku byli vyslechnuti rovněž ing. Jiří H. ředitel Nadace pro rozvoj sportu a podporu handicapovaných sportovců Brno, který uvedl, že si pamatuje, že v roce 1993 s primátorem města Brna jednal Michal M. a pan V. Za přítomnosti náměstka primátora ing. Doležala, kdy předmětem jednání bylo rozšíření leteckého spojení z města Brna z letiště Tuřany. Svědek uvedl, že ze zahraničních zkušeností bylo známo, že první a druhý rok při zavedení nové dopravy bývá ztrátový. Firma Air Terrex potom předložila materiál, který byl projednáván na zastupitelstvu s tím, že zde objasňovala možnost této dopravy z ekonomického hlediska. Za tímto účelem pak byla zřízena Nadace pro obnovení a rozvoj pravidelného civilního leteckého provozu na mezinárodním letišti Brno-Tuřany. V souvislosti s jejím schválením dne 1.7.1993 byla podepsána smlouva o spolupráci s Air Terrexem. Smlouva zahrnovala i podmínky čerpání dotace a její celkovou výši. Provoz byl skutečně zahájen 1.9.1993, postupně se však začaly objevovat zprávy, že linka není vytížená. Svědek uvedl, že celkově Terrex dostal dotaci 5 mil. Kč, i když původně byla přislíbena částka vyšší. Svědek již později v Nadaci přestal pracovat a neměl o tomto žádné zprávy.

Rovněž tak svědek ing. Ludvík D. uvedl, že v polovině června 1993 byl pozván primátorem města Brna k jednání se zástupci firmy Air Terrex. Vypověděl shodně jako předchozí svědek o zřízení letecké dopravy. Tvrdil, že zřízená nadace měla částečně dotovat tuto dopravu. Příkaz k úhradě první dotace ve výši 5 mil. Kč byl dán 23. srpna 1993 a tento podepsal svědek osobně. Vzhledem k tomu, že linka nebyla dostatečně využívána a spolupráce ve smyslu domluvy s Air Terrexem v tomto smyslu nebyla možná, bylo financování ze strany města Brna pozastaveno, takže celkově byla poskytnuta pouze částka 5 mil. Kč. Popřel však, že by Nadace poskytla nějakou záruku AGB k poskytnutí úvěru. V tomto smyslu svědek rovněž předložil doklady a to zápis z 30. zasedání Zastupitelstva města Brna, kdy byla Nadace zřízena, dále příkaz k úhradě částky 5 mil. Kč, která byla převedena z Československé obchodní banky a.s., dále přehledy výkonů některých společností za měsíc 1993, kde byla zařazena i společnost Air Terrex a dopis adresovaný Martinu M. dne 18.10.1993 reagující na vytíženost předmětné linky. Vzniklá Nadace měla i svůj statut, který je rovněž založen ve spise. O použití prostředků Nadace měla rozhodovat právní rada nadace.

Než budou vyhodnoceny listinné důkazy, je ještě třeba vyhodnotit výpovědi pracovníků Terrexu a Terrexu Group, s.r.o., k této věci.

Svědék H. v podstatě uvedl, že on se o leteckou dopravu nezajímal. Potvrdil však, že někdy v červnu 1993 byl v AGB Praha se žádostí společnosti Terrex o možnosti poskytnutí úvěru ve výši 80.000.000,- Kč, jako překlenovacího úvěru a předložil zde materiály ing. Kašparové s tím, že bylo navrženo, že bude úvěr zajištěn dopravním letadlem. Z výpovědi

tohoto svědka Agrobanka hned z počátku, ještě před uzavřením úvěrové smlouvy namítala, že letadlo není majetkem Terrexu, materiály vrátila zpět a M. uvedl, že si věc zařídí. Svědek nevěděl nic o vystavení směnky M. a říkal, že M. byl ve styku s J. v tomto smyslu.

Svědék ing. Jiří T. potvrdil, že pokud jde o letový úsek na něm pracoval pan L. jako vedoucí úseku, dále paní D., ing. H., ing. Š., pan P. a P.. K problematice více nevěděl.

Svědék ing. Jaromír J. uvedl, že v roce 1993 byla ještě situace v Terrexu dobrá, ale stav se zhoršoval v důsledku propadu kamionové dopravy. Blíže se však k letecké dopravě vyjádřit nemůže. Uvedl však, že skutečně byl v létě 1993 společně s M. v AGB informovat se na možnost poskytnutí krátkodobého úvěru pro společnost Terrex, spol. s r.o. Úvěr nebylo možno poskytnout na Air Terrex. Svědek si pamatoval, že jednal s ing. K. M. Jmenovaný uvedl, že si nevzpomíná, jak to bylo s doklady ohledně letadla, které mělo být zastaveno. Svědek doručil směnku na 80.000.000,- Kč podepsanou M. Svědek potvrdil, že došlo k otevření letecké linky Praha-Brno-Bratislava, věděl pouze obecně o finančních problémech vznikajících v Air Terrexu. Potvrdil, že k propadu Terrexu a potažmo Air Terrexu došlo v souvislosti s tím, že obžalovanému dlužili značné peníze slovenští partneři a po zániku federace nastaly problémy. Finanční prostředky poskytnuté Air Terrexu byly použity i ve prospěch Terrexu, ale nikterak to finanční situaci nenapravilo. Část finančních prostředků z úvěru byla použita přímo na hrazení leasingu za automobily Scania bance, tedy AGB. Svědek potvrdil, že Air Terrex měl určitý objem nasmlouvaných leteckých vytížení a byla zde i dohoda o dotacích a proto vycházel z toho při ekonomických výpočtech, že Terrex bude sto, předmětný úvěr hradit.

Svědék ing. Jan P. k této problematice uvedl, že se zajímal pouze o létající personál a nemá k těmto finančním věcem žádných poznatků.

Svědék Mgr. Josef B. uvedl, že finančně ekonomické záležitosti v Air Terrexu vyřizoval obžalovaný Michal, ale kdo mu připravoval ekonomické podklady, o tom nevěděl. Nedovedl se vyjádřit ani k celním záležitostem, týkajícím se letadel.

Ing. Zdeněk Š. uvedl, že ve společnosti Air Terrex pracoval až do její likvidace. Pokud se týká letadla OK-JGY, uvedl, že tomuto letadlu Boeing 727, v.č. 21623 bylo provedeno kompletní zhodnocení dokumentace, na kterém se podíleli i pracovníci L. a B. jako šéf pilot. Uvedl, že po přeletu tohoto letadla do Prahy 17. listopadu 1992 muselo být provedeno jeho zapsání do leteckého rejstříku SLI. Nevěděl však nic bližšího k tomuto letadlu, pokud jde o jeho proclení. Zabýval se pouze technickým stavem letadla.

Svědék ing. Miroslav O. poté uvedl, že nastoupil do Air Terrexu v prosinci 1992, byl ředitelem technického úseku. Pokud jde o předmětné letadlo, pamatuje si, že bylo nasazeno na charterové lety. Nevěděl o způsobu jeho proclení.

Svědék Zdeněk Š. uvedl, že následně pro Air Terrex pracoval a létal na všech třech typech letadla Boeing, které společnost provozovala. Byl přesvědčen, že letadlo OK-JGY je majetkem Air Terrexu.

Ing. Jan L. uvedl, že do společnosti Air Terrex nastoupil 1.8.1992, pracoval částečně na obchodním oddělení a jako tajemník asistence leteckých doprávčů a v Air Terrexu pracoval na částečný pracovník úvazek. Právě on sháněl další letadlo pro Terrex. Jednalo se

o letadlo Boeing 727-230 OK-JGY. Odkazoval na jednání M[redacted] s F[redacted], ale ke skutku uvedenému pod bodem III.) tedy úvěru od Agrobanky se nemohl blíže vyjádřit.

Svědék ing. Václav H[redacted] nastoupil do s.r.o. Air Terrex až v červnu 1994 do funkce ekonomického ředitele a následně pomáhal likvidátorovi s likvidací Air Terrexu. V té době již příjmy stačily pokrýt pouze běžný provoz a nebyly vytvořeny žádné rezervy. Účetnictví firmy bylo vedeno počítačově a dle jeho názoru nebylo v souladu se zákonem o účetnictví. Nemohl se také přesně vyjádřit k úvěru poskytnutému Agrobankou. Obdobě vypovídali i svědci ing. Pavel B[redacted] a ing. Zbyněk H[redacted].

K tomuto ještě vypovídal JUDr. Zdeněk P[redacted], který uvedl, že od roku 1990 pracoval ve společnosti CMA, následně v Terrexu i Air Terrexu a poté nastoupil do firmy Terrex Group, a.s. jako předseda představenstva. Uvedl, že předmětné letadlo OK-JGY Boeing 727-200 bylo vzato do záznamního celního oběhu. Nemohl však nic uvést k předmětnému úvěru.

Důležitý je výslech ing. Jana L[redacted] – likvidátora, který byl do této funkce ustanoven Krajským obchodním soudem od 31. ledna 1995. O inkriminovaném letadle uvedeném ve skutku č. II.) a IV.) předložil v tomto smyslu doklady, které měl k dispozici. Celní deklaraci z roku 1992 uváděl, že neviděl. Likvidátor byl vyslechnut rovněž u hlavního líčení. Ing. Jan L[redacted] CSc. uvedl, že u obou firem v současné době probíhá konkursní řízení. Svědek potvrdil, že ani jedna z příslušných s.r.o. nebyla předložena v době vstupu do likvidace. Obě firmy měly celou řadu dlužníků. Jedno z letadel bylo ještě v době, kdy byla zahájena likvidace, v provozu. Svědek uvedl, že si již podrobnosti nepamatuje. Uvedl, že pokud ví, tak byla k dispozici dvě nákladní auta dokladů a on použil pouze ty, které potřeboval k likvidaci, potvrdil, že v těchto dokladech rozvahy a výsledovky pravidelně vypracované byly a obě organizace vycházely z tzv. počítačových sestav jednotlivých účtů.

Pokud jde o listinné doklady ke skutku uvedenému pod bodem IV.) má soud za to, že nejdůležitější je především žádost o poskytnutí úvěru podaná Air Terrexem, s.r.o., kde jako společník je uvedena firma Terrex, s.r.o. a odpovědný zástupce obou firem Martin M[redacted]. Výše požadovaného úvěru je 80.000.000,- Kč jako úvěr krátkodobý a je zde uvedeno, že se jedná o úvěr překlenovací. Pravdou je, že jako zajištění úvěru je zde uvedeno letadlo Boeing 727-200 OK-JGY s tím, že úvěr by byl čerpán na 2x, splácen ve čtvrtletních splátkách. Žádost je vyplněna 19.8.1993. K tomuto je však třeba podotknout, že již z výpovědi ing. K[redacted] vyplynulo, že situace týkající se předmětného letadla byla zjištěna ještě před podpisem úvěrové smlouvy. Ve spise je dále založen fax, který je poslán z města Brna Kanceláře primátora s označením a to 30. září 1993 podepsán ing. Jiří H[redacted], ze kterého vyplývá i podpora předmětné Nadace otevření letecké linky (to sice H[redacted] nepotvrdil, ale jedná se o faxovou zprávu).

K tomuto úvěru byla založena i předmětná smlouva o spolupráci na pravidelném leteckém provozu mezinárodního letiště Brno – Tuřany, ve které jsou uvedeny smluvní strany a ze které jsou tedy patrna práva a povinnosti jednotlivých stran a rozepsány i dotace a to pod bodem 5. (č.l. 1942 spisu), kde je uvedena celková částka ve výši přes 18.000.000,- Kč.

Z informace, kterou ing. K[redacted] na návrh ing. M[redacted] předkládala úvěrovému výboru centrály AGB dne 26.8.1993 vyplývá pod bodem 3.), který označuje účel a objem a charakter úvěru, že se jedná o úvěr poskytnutý vzhledem k přechodnému nedostatku zdrojů a současně na posílení, obnovení pravidelného civilního leteckého provozu na mezinárodním letišti v Brně, linka Praha-Brno-Bratislava. Úroková sazba činila 18%. Závěrečné hodnocení úvěrového obchodu pod bodem 6.) zní, že s ohledem na to, že se jedná o dobrého klienta AGB

a na způsob jištění je doporučeno úvěr poskytnout. Faktem zůstává, že jako jištění úvěru je zde uvedeno dopravní letadlo typu Boeing 727-200 poznávací značky OK-JGY. Dále úvěrový spis obsahoval výpis z obchodního rejstříku OS pro Prahu 1 oddíl C vložka 10353, pokud jde o Air Terrex, spol. s r.o. Dále je ve spise založena smlouva o úvěru mezi Agrobankou zastoupenou ing. Soňou Kašpárkovou a Air Terrexem, spol. s r.o. zastoupeným obž. Martinem Měsíčkem na uzavření této smlouvy o poskytnutí úvěru s tím, že úvěr bude čerpán prostřednictvím úvěrového účtu zde specifikovaného u centrály AGB v Praze 1, Opletalova 4. Smlouva byla podepsána 1.9.1993. K této jsou přiloženy obecné úvěrové podmínky, smlouva o zřízení zástavního práva k movité věci a to podle § 151a a násl. tehdy platného občanského zákoníka.

Předmětem této smlouvy je letadlo Boeing B 727-230. Dále jsou zde založeny doklady o čerpání tohoto úvěru, doklady týkající se následného jednání o nesplácení úvěru, kdy zástupci společnosti Terrex požadovali posunutí termínu splácení s poukazem na to, že hledají zahraničního investora, který by jim pomohl řešit nastalou situaci.

K tomuto je třeba uvést, že na rozdíl od obžaloby jedinou skutečností neodpovídající realitě v daném případě bylo to, že letadlo bylo použito jako zástava, což v podstatě nemohlo být realizovatelné, vzhledem ke skutečnostem uvedeným pod bodem II.) rozsudečného výroku. Svědkyně K. však ve své výpovědi uváděla, že o této skutečnosti již při jednání o úvěru věděla a nakonec k realizaci zástavy přece jenom došlo. Přitom obž. M. se hájil tím, že vycházel z premisy, že závazek za CK Marinamar byl převzat Terrexem potažmo Air Terrexem.

Z žádosti o úvěr je však patrné, že již zde bylo uvedeno, že se jedná o úvěr překlenovací. Z dokumentu č.l. 2007 je patrné, že dne 2.9. předmětná částka byla na účet Air Terrexu skutečně poukázána ve výši 80.000.000,- Kč. Z výpisu z účtu je patrné, jak bylo z tohoto čerpáno i s tím, že byly poskytovány částky zpětně Agrobance na hrazení pohledávek, které měla za Terrexem (viz. č.l. 3329 tr.spisu). Zůstává tedy faktem, že dopravní letadlo Boeing B 727-230 poznávací značky OK-JGY v.č. 21623 bylo v souladu se zástavní smlouvou z roku 1993 prodáno dne 31.5.1996 singapurské společnosti General Aviation Ltd.. Letadlo se mělo nacházet na území Vietnamu. Souhlas s uzavřením kupní smlouvy mezi AGB a GAP Ltd. udělil likvidátor společnosti Terrex Group dr. Hásek prohlášením ze dne 27.5.1996. Předmětná smlouva je založena ve spise na č.l. 2171 až 2173.

K tomu je ještě třeba dodat, že státní letecká inspekce vyznačila zástavní právo již dne 31.8.1993. Osvědčení letadla OK-JGY v.č. 21623 – koupě tohoto letadla byla předmětem úvěru ve výši 4,751 mil. USD, který poskytla ČS, a.s. CK Marinamaru – viz faktura Lufthansy č. 100992 dne 20. října 1992. Státní letecká inspekce zapsala zástavní právo neoprávněně předem, pouze na základě dopisu Agrobanky ze dne 30.8.1993. Navíc však v situaci, kdy zde bylo zástavní právo celnice.

K tomu je ještě třeba dodat, že letadlo bylo dovezeno podle celních dokladů 24. listopadu 1992 a bylo pouze propuštěno do záznamního objektu v tuzemsku, tzn., že nebylo zapláceno ani clo, ani DPH při dovozu a letadlo zůstalo v evidenci celního úřadu jako zahraniční zboží v tuzemsku s lhůtou do konce roku 1995. V této lhůtě letadlo podléhá přirozeně zvláštnímu celnímu režimu, tenkrát ve smyslu ust. § 51 celního zákona. Jestliže tedy nebyl zaplácen celní dluh, byla by zástavní smlouva a zástavní právo Agrobanky neplatná. Z dokladů vyplývá, že ředitelka celního úřadu pro Prahu 8 JUDr. M. Bubeníková uplatnila vůči likvidátoru Air Terrexu v konkursním řízení pouze částku 29.000,- Kč.

O těchto skutečnostech svědčí doklady založené ve svazku č. 7. na č.l. 2335 a násl. Soud má však za to, že se nepodařilo zjistit, proč k takovému postupu došlo. Spatřuje v něm i pochybení příslušného celního úřadu. Je totiž nepochybné, že podle § 46 odst. 2 celního zákona, tehdy platného, vznikl nárok státu na clo, rozhodnutím celnice, jímž bylo ukončeno propuštění zboží do záznamního oběhu za účelem jeho dočasného použití. Vznikl zde nárok státu na clo okamžikem porušení těchto podmínek.

V tomto smyslu však nelze spatřovat jednoznačně odpovědnost pouze obžalovaného Michala, neboť za proclení odpovídal ing. Miroslav O. a to za Air Terrex. Soud tedy v tomto smyslu nemůže ani potvrdit ani vyvrátit tu skutečnost, zda obžalovaný M. o této situaci věděl, či zda se domníval, že již tato situace byla vyřešena.

V dané věci je třeba přihlídnout i k výsledku znaleckého posudku založeného ve spise a k výpovědi znalce provedené před soudem.

Znalec se měl vyjádřit pod bodem 13.) zejména k tomu, v případě, že to bude možné z dostupných zdrojů a materiálů, jaká byla tržní hodnota letadla Boeing 727-200 OK-JGY ke dni jeho prodeje Agrobankou, kdy soud měl na mysli nikoli specifické technické ohodnocení toho letadla, ale konstataci obdobných prodejů na trhu v inkriminované době, aby bylo možno vyčíslit škodu, která skutečně poškozené Agrobance vznikla.

Znalec uvedl, že podle dopisu právní firmy Javris+Rozzino firmě Air Terrex (na č.l. 1952) ze dne 13.10.1992 byla kupní cena letadla Boeing 727-200 v době poskytnutí úvěru Agrobankou 3.750.000,- USD. Zastavené letadlo Agrobanka prodala singapurské společnosti GAP PT Ltd. smlouvou o prodeji a koupi letadla uzavřenou dne 31.5.1996, jak bylo uvedeno shora, za částku 630.000,- USD. Dle znalce průměrná cena realizace bonitního zastaveného majetku se pohybuje okolo 15% u nemovitostí z původní ceny. U ostatního zastaveného majetku je ještě nižší. Znalec tedy konstatoval, že dosaženou cenu při prodeji zastaveného letadla ve výši 16,8% z původní ceny lze považovat za cenu obvyklou.

Soud se v tomto případě nemůže jednoznačně ztotožnit se závěrem učiněným znalcem, neboť má za to, že hodnota letadla byla značně podceněna vzhledem k obecně známým skutečnostem o možnosti dlouhodobosti používání těchto dopravních prostředků a jejich poměrně velmi dlouho trvající hodnotě s tím, že znalec v daném případě srovnává hodnotu předmětného letadla s nemovitostí, což dle názoru soudu je neporovnatelné.

Jak bylo již shora uvedeno, uzavřela obžaloba, že pod bodem IV.) rozsudečného výroku se obžalovaný M. měl dopustit trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. Obžaloba tedy nespatořovala podvodný úmysl obžalovaného M. pouze v tom, že by jako zástavu nabídl letadlo, na kterém již vážlo zástavní právo, avšak vycházela z toho, že jeho podklady, které poskytl byly nerealizovatelné a vycházela i z neúspěšnosti předmětného provozu letecké linky.

Městský soud v Praze však dospěl k závěru, že nelze v daném případě s absolutní jistotou uvést, že obžalovaný M. jednal v podvodném úmyslu. I zastavení předmětného letadla Agrobance nejeví jednoznačně znaky podvodné, když je třeba vzít v úvahu převedení pohledávek právě na tuto společnost. Je třeba přihlídnout i k tomu, že účetnictví firmy Terrex i Air Terrex se prolínalo a z žádosti o úvěr je toto patrné. Obžalovaný rovněž netajil důvod poskytnutí tohoto úvěru a soud má za to, že výpovědi zaměstnanců Agrobanky do jisté míry jsou účelové i když jednání obžalovaného M. nelze považovat rovněž za zcela řádné, avšak v té době měl on snahu nějakým způsobem pozdvihnout firmu a financovat krytí úvěru i

z jiných zdrojů předmětné firmy a je nepochybné, že na této situaci se podílel ne toliko on sám, ale i ostatní pracovníci firmy.

Soud má za to, že částka 80.000.000,- Kč není částkou odpovídající skutečně vzniklé škodě a nemůže se ubránit tomu, že Agrobanka uzavřela zcela v dobré víře předmětnou úvěrovou smlouvu shodně tak, jako obžalovaný M. a že tento věřil tomu, že právě provozování letecké linky Praha-Brno-Bratislava bude přínosem pro společnost Air Terrex a pomůže odstranit i v té době narůstající finanční problémy, nicméně situace vyústila v krach tohoto záměru a následně v propad předmětného úvěru.

Soud má ovšem za to, že nemůže zcela jednoznačně dovodit podvodný úmysl obžalovaného již v době podání žádosti o poskytnutí tohoto úvěru, nemůže opomenout ani spoluúčast jiných osob zejména svědka J. a H. a dále poté, soud dospěl k závěru, že jsou zde dány pochybnosti v tom smyslu, že by jednání obžalovaného od prvopočátku bylo podvodné, o čemž nesvědčí ani přístup pracovníků banky, kteří se podíleli na slavnostním otevření předmětné letecké linky.

Soud ještě nad rámec dokladů založených ve spise' si vyžádal fotokopie dokumentů z úvěrového spisu a dále doklady týkající se prodeje předmětného letadla Agrobankou, aby z těchto v podstatě ověřil důkazy shora uvedené. Z těchto dokladů soud hodlal především zjistit, jakým způsobem dospěla Agrobanka k prodejní ceně předmětného letadla, což se však nepodařilo. Z předmětné dokumentace bylo zjištěno, že cena letadla byla určena víceméně na základě dohody.

Ze všech těchto důvodů rozhodl soud tak, jak shora uvedeno a i v tomto rozsahu obžalovaného Martina M. obžaloby zprostil.

Soud i když přihlédl k výši škody, která vznikla, ale kterou nelze jednoznačně vyčíslit, i když se jedná o škodu daleko přesahující rozsah škody velkého rozsahu, má za to, že nelze jednoznačně trestní odpovědnost obžalovaného M. dovodit ani u tohoto skutku.

Pokud jde o skutek uvedený pod bodem 5.) obžaloby byl tento amnestován tak, jak je uvedeno v předmětném usnesení Městského soudu v Praze, na které již bylo odkazováno.

Pokud jde o skutek uvedený původně pod bodem 6.) obžaloby, nyní pod bodem IV.) rozsudečného výroku, zde je obžalovaný Jiří S. viněn, že dne 7.12.1992 v Praze 1, Rytířské ulici č. 29 v pobočce ČS a.s. převzal za společnosti Terrex, s.r.o. od jednatele firmy Trans VGT s.r.o. Vlastimila T. šek č. 15-0892 I na částku 1.000.000,- Kč za zprostředkování úvěru, tento si nechal proplatit, přičemž obnos 1.000.000,- Kč do poklady společnosti Terrex, s.r.o. neodevzdal a užil ho pro svoji potřebu.

Tímto jednáním měl Jiří Schulz si přisvojit věc, která mu byla svěřena a způsobit tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu a měl tak naplnit skutkovou podstatu trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák.

Tento skutek zcela jednoznačně souvisí se skutkem uvedeným pod bodem 1.) obžaloby i pod bodem I.) rozsudečného výroku.

Obžalovaný ing. Jiří S. ke skutku uvedenému pod bodem IV.) rozsudečného výroku v přípravném řízení uvedl, že v roce 1992 byl v pracovní neschopnosti, a od května 1992 hospitalizován a pracovní neschopnost mu byla ukončena až v prosinci 1992. Uvedl,

jak již bylo rozebráno, že se celé transakce s nákupem automobilů Volvo-Briab zúčastnil pouze pro svoji znalost anglického jazyka. Obžalovaný Schulz trval na tom, že k tomu, aby navázal kontakt s firmou Gaspedo, následně Trans VKG či VGT dostal příkaz od Michala. Uvedl, že s touto firmou za Terrex jednali různé osoby. Hovořilo se o tom, že Terrex jim přenechá z uvedené kvóty 51 tahačů 15 ks tahačů a že tyto budou zakoupeny z následujícího kontraktu. Obžalovaný v tomto smyslu hovořil pouze povrchně o úvěru, který byl dojednan pro tuto firmu u ČS, a.s.. Cena kamionu se dle dohody měla odvíjet dle obžalovaného od ceny v DEM či v USD s tím, že přesná cena bude stanovena v době dodání, protože tyto kamiony nebyly dodány najednou, ale postupně a kolísal kurs koruny ve vztahu k valutám.

Obžalovaný již ve výpovědi, která byla rozebírána u skutku č. I.) popřel svoji osobní účast na podpisu úvěrové smlouvy podepsané pro Trans v České spořitelně. Trval na tom, že přímo u podpisu úvěrové smlouvy nebyl. Uvedl pak, že Terrex provedl přefakturaci na firmu Trans, které vlastně prodal 15 ks souprav. Uvedl, že Briab dobropisoval rozdíl mezi cenou návěsu a cenou souprav, neboť došlo k chybě ze strany Briabu při vyhotovování faktury. Tuto dobropisovanou částku osobně vyzvedl ve Stockholmu a předal do Terrexu. Obžalovaný uvedl, že se svědkem T. se jednalo o provizi za poskytnutou záruku a o vyúčtování kursovního rozdílu dodaných souprav. Co se týče vyúčtování rozdílu kursu, tak se jednalo o částku kolem 6,7 mil. Kč a provize byla něco přes 1.000.000,- Kč. Obžalovaný trval na tom, že při podpisu smlouvy mezi Terrexem a Transem bylo dohodnuto, že dojde k vyrovnání, ale toto není zaneseno v kupní smlouvě. Co se týče data jejího podpisu, tak uvedl, že o tom nic neví a co se týče podpisu, tak se domníval, že byl veden jako prokurista, ale M. si vyhrazoval podpisy smluv pro svou osobu, ale možná, že z důvodů časových, smlouvu podepsal právě on. S T. se jednalo o tom, jakým způsobem bude uhrazen rozdíl v kursech a kdy uhradí částku za bankovní záruku. Co se týče kursovního rozdílu tak, tento byl vyrovnán převodem z účtu Terrexu vedeného u ČS, a.s. a provize byla ze strany T. uhrazena v hotovosti.

Uvedl, že neví, zda došlo k vypracování písemné smlouvy o provizi, nicméně to byla záležitost, která se prováděla a provize měla činit něco přes 1.000.000,- Kč. Potvrdil, že převod kursovního rozdílu nebyl ničím podmíněn a že se nemůže ani vyjádřit k tomu, proč on osobně převzal od T. částku 1.000.000,- Kč. Obžalovaný S. tvrdil, že částku 1.000.000,- Kč odevzdal firmě. Uváděl, že si myslí, že ji položil na stůl a že u toho byl přítomen H. a J. Uváděl, že neví nic o tom, že by si část peněz ponechal pro svoji osobu (jedná se o jeho výslech ze dne 11.6.1996).

Obžalovaný hovořil vždy za firmu Terrex v množném čísle, zdůrazňujíc, že se na celé transakci podílelo více pracovníků a snažil se vyvinít z vlastní trestní odpovědnosti. Doznal, že ho obžalovaný M. donutil podepsat směnku při jeho odchodu, která se týkala vyplacených prostředků, které měl obdržet od M. za to, že v době pracovní neschopnosti docházel do Terrexu a jednalo se o částku 60.000,- Kč.

Později při svém výslechu dne 7.10.1996 upřesnil, že částku 60.000,- Kč mu dal M. právě z částky 1.000.000,- Kč, kterou získal jako provizi. Obžalovaný popřel výpověď obžalovaného M. v tom smyslu, že by mu S. přišel předávat 300.000,- Kč jako osobní provizi z předmětného obchodu a setrval na tom, že odevzdával do poklady Terrexu provizi ve výši 1.000.000,- Kč a to ve splátkách 2x 500.000,- Kč z nichž u jedné chybělo 60.000,- Kč, které mu dal M. jak shora uvedeno.

Při dalším výslechu dne 4.8.1997 k tomuto skutku obžalovaný uvedl, že skutečně od Vlastimila T. převzal v budově ČS, a.s. šek na částku 1.000.000,- Kč a nechal si finanční hotovost vyplatit týž den a peníze poté ve dvou částkách odevzdal ve firmě Terrex.

Jednou částku 500.000,- Kč a to týž den, co peníze vyzvedl. Uvedl, že už neví, komu je odevzdal. Uvedl, že na tu částku měl stvrzenku, ale uvedl, že neví, jestli ji doposud má a v průběhu u hlavního líčení ji na výzvu soudu nepředložil a druhou část předložil až při ukončení pracovního poměru v Terrexu. U předání byl přítomen ing. J. [redacted] a ještě někdo, ale nevěděl již kdo. Rovněž o tomto dostal doklad. Uvedl, že druhou částku odevzdal s prodlením proto, že mu byla slíbena odměna za práci, kdy byl v pracovní neschopnosti a docházel do firmy. Při předávání druhé části, tedy zbytku, byla již připravena směna na částku 60.000,- Kč, kterou musel podepsat s tím, že jinak mu nebude vystaveno potvrzení ohledně převzetí druhé částky. Nebyl schopen specifikovat, kdo u tohoto převzetí peněz byl. Uvedl, že už neví, jak to bylo, v případě, že obžalovaný M. [redacted] tvrdí, že mu on nabízel 300.000,- Kč z provize. K přebírání plateb ho údajně zmocňoval obžalovaný M. [redacted] a to případ od případu.

Pokud byl obžalovanému předložen zápis z jednání ze dne 7.12.1992, uvedl, že o tomto zápise neví a že ho vidí poprvé v životě. Poté vysvětloval, jak došlo k uvedenému přeplatku. Uvedl, že v té době pracovala v pokladně paní R. [redacted], ale značnou část věcí vyřizoval i obžalovaný M. [redacted]

Následně byl obžalovaný ing. Jiří S. [redacted] vyslechnut u hlavního líčení, kde setrval na své výpovědi, poslední, z přípravného řízení, a potvrdil, že 500.000,- Kč skutečně převedl na Terrex hned a další část ve výši 440.000,- Kč až později, s tím, že na 60.000,- Kč podepsal směnku. Zde uvedl, že 250.000,- Kč mělo patřit jemu a 250.000,- Kč M. [redacted] jako odměna za zprostředkování převodu předmětných souprav. Uvedl, že je přesvědčen, že odměna byla dopředu sjednána, ale obává se, že písemná smlouva o tomto nebyla, ale že se jednalo o ústní příslib. Obžalovaný připustil, že k rozporu mezi ním a M. [redacted] došlo právně kvůli kursovnímu vyrovnání a proto nakonec v Terrexu skončil.

Výpověď obžalovaného S. [redacted] přes jeho počáteční popírání, resp. otálení z výpovědi lze zhodnotit takto: v rámci kontraktu sjednaného s Trans VKG (původně Gaspedo) se svědkem T. [redacted] byla domluvena dle jeho tvrzení provize za předmětný obchod ve výši 1.000.000,- Kč, která skutečně T. [redacted] byla dne 7.12.1992 vyplacena a obžalovaný dle svého tvrzení tedy tuto předal firmě Terrex ve dvou splátkách, kdy z druhé splátky si ponechal k vlastní dispozici 60.000,- Kč vycházející z toho, že mu náleží a toto mu slíbil obžalovaný M. [redacted] za období, kdy byl S. [redacted] v pracovní neschopnosti, ale přesto docházel do zaměstnání v průběhu roku 1992.

Obžalovaný se tedy v tomto smyslu cítí nevinně.

Pokud jde o obžalovaného Martina M. [redacted], ten uvedl, že s.r.o. Terrex prokuristu jako takového nemělo. Uváděl, že S. [redacted] jednal s G. [redacted] a T. [redacted]. Po nějakém čase M. [redacted] zjistil, že na účtu firmy Terrex schází částka zhruba 8.000.000,- Kč, které měly být ziskem firmy Terrex z obchodu s firmou Trans VKG. Když to zjistil, že S. [redacted] je převedl na účet firmy Trans, tak se obrátil na S. [redacted] a ten mu přinesl částku 300.000,- Kč jako profit pro jeho osobu z uvedeného obchodu. M. [redacted] uvedl, že peníze nechal složit na pokladnu a ptal se, co se dělo a on mu sdělil, že 300.000,- Kč si nechal rovněž on a že již čerpal 60.000,- Kč a utratil je. M. [redacted] mu nechal podepsat směnku. Z tohoto důvodu byl potom S. [redacted] propuštěn z firmy.

M. [redacted] dodal, že S. [redacted] původně pověřil, aby prověřil uvedený případ, když peníze na účtu firmy Terrex za 15 kamionů nebyly. Tento obžalovaný uvedl, že S. [redacted] byl veden jako pracovník oddělení leasingu a neměl oprávnění podepisovat smlouvy, ani nebyl veden v obchodním rejstříku jako statutární orgán. Obžalovaný M. [redacted] nedovedl říci, zda S. [redacted] při

složení peněz dostal nějaký doklad o tom, že peníze Terrexu skutečně složil. Obžalovaný však nepopřel, že S. [redacted] v době své pracovní neschopnosti do firmy docházel, konečně jel i pro kamiony při opakovaných dodávkách.

Z výpovědi obžalovaného Martina M. [redacted] nelze jednoznačně dovodit, zda si obžalovaný pro sebe ponechal pouze částku 60.000,- Kč a zda obžalovaný M. [redacted] by s tímto souhlasil vzhledem k zapojení S. [redacted] do pracovní činnosti v Terrexu v době jeho pracovní neschopnosti.

V žádném případě však nelze obžalovaného vinit, že by si ponechal bez vědomí firmy celou částku 1.000.000,- Kč. Toto nebylo prokázáno.

Pokud jde o výpověď pokladní firmy Jarmily R. [redacted] tato svědkyně uvedla, že od roku 1991 pracovala ve firmě Terrex jako pokladní. Měla právo disponovat s běžným účtem firmy. Krom toho měl toto právo obžalovaný M. [redacted] a svědkové H. [redacted] a J. [redacted]. Firma měla několik účtů. Svědkyně uvedla, že si již nepamatuje na to, že by S. [redacted] skládal do pokladny částku cca 1.000.000,- Kč, ve firmě byl velký obrat peněz.

Svěděk Vlastimil T. [redacted] uvedl, že se S. [redacted] se setkal v Olomouci, kdy potvrdili dohodnuté podmínky obchodu uvedené v bodě I.) rozsudečného výroku. Skutečně potom došlo k převodu částky 6.000.900,- Kč na firmu Trans v souladu s tím, co uváděl obžalovaný M. [redacted]. Svědek potvrdil, že vydal šek na 1.000.000,- Kč. Skutečně byla vystavena faktura dle dohody za poskytnutí bankovní záruky na střednědobý úvěr v částce 73.716.641,- Kč – 1,4%, tj. 1.032.033,- Kč a to dne 17.11.1992. Dohoda potom zněla na 1.000.000,- Kč. Nesporným tedy zůstává, že k poskytnutí provize ve výši 1.000.000,- Kč prostřednictvím šeku ze strany společnosti Trans VGT Vlastimila T. [redacted] na šek číslo 1508921 skutečně došlo.

Tento šek měl být dle názoru soudu poskytnut za zprostředkování předmětného úvěru ve výši 2.817.950,- Kč. Nelze však jednoznačně uzavřít, že si obžalovaný částku ponechal pro svoji potřebu, neboť toto tvrzení je v rozporu s výpovědí obžalovaného Martina M. [redacted].

Pokud si ponechal k dispozici 60.000,- Kč vyhotovil na ně směnku a zůstává tedy otázkou, zda je možno tuto částku považovat za částku zpronevěřenou S. [redacted], když soud odhlédne od oprávněnosti či neoprávněnosti poskytnuté provize.

Soud má v daném případě pochybnosti, neboť nebylo dohledáno, jakým způsobem obžalovaný S. [redacted] předmětné částky na účet Terrexu skládal, a dále pak obžalovaný M. [redacted] nepopřel složení všech částek s výjimkou částky 60.000,- Kč, které obžalovaný v důsledku své insolventnosti nezaplatil.

Vznikly zde tedy určité pochybnosti mezi tvrzením obžalovaného S. [redacted] a obžalovaného M. [redacted]. Také zde nelze ani opominout obhajobu obžalovaného Schulze v tom smyslu, že účetnictvím firmy Terrex je neúplné a proto nebylo možno doklady o vrácení předmětných částek dohledat.

Jsou zde tedy pochybnosti svědčící ve prospěch obžalovaného.

Pokud jde o znalecký posudek znalce Luňáka, nebylo možno kontrolou účetního deníku a kontrolou tzv. účetních protokolů zjistit, zda ing. Jiří S. [redacted] a Martin M. [redacted] složili částky ve výši 300.000,- Kč do pokladny. Tuto skutečnost lze zjistit pouze fyzickou kontrolou pokladničních dokladů, kde je uvedeno jméno osoby vkládající částku do pokladny, její podpis a účel. Z těchto účetních protokolů pak není patrné ani poskytnutí finčních odměn z prostředků

společnosti Terrex třetím osobám za poskytnutí úvěru pro výše uvedenou společnost a společnost Trans VGT, s.r.o..

Doklady, které předložil likvidátor ing. L. [redacted] svědčí o tom, že rozhodující doklady v autorizovaných originálech nejsou k dispozici. Vzhledem k nedostatkům v účetnictví tedy nelze jednoznačný závěr dovodit. Za těchto okolností Městský soud v Praze obžalovaného v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, obžaloby zprostil, tak jak je uvedeno v rozsudečném výroku.

Obž. S. [redacted] měl jednáním popsaným původně pod bodem 6 obžaloby (nyní IV. rozsudečného výroku) naplnit skutkovou podstatu trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1,4 tr.zákona.

Obžalovaný by si tedy musel přisvojit cizí věc, která mu byla svěřena a způsobit takovým činem škodu 1.000.000,- Kč (tedy škodu velkého rozsahu).

Je třeba uvést, že pro právní kvalifikace § 248 odst. 4 tr.zák. se jedná o hraniční částku ve smyslu st. § 89 odst. 11 tr.zákona.

Podstatou věci však zůstává nevyjasněnost tzv. provize. rozporné a měněné výpovědi obžalovaného S. [redacted] v přípravném řízení jednoznačně o dojednání provize a výši nehovoří. Tuto lze určit pouze dle listinných důkazů (šeku) a výpovědi svědka T. [redacted].

Zůstává však otázkou (vzhledem k postoji obž. M. [redacted] k tomuto jednání obžalovaného S. [redacted]), zda se jednalo o provizi pro Terrex, s.r.o., nebo o provizi či úplatek pro obžalovaného S. [redacted].

Jestliže pak soud uzavřel, že vyjednání úvěru u ČS, a.s. pro společnost Trans ze strany Terrexu nebylo trestné, potom lze pouze problematicky dovozovat toliko z akceptace peněz obž. M. [redacted] do pokladny Terrexu, (což se však nepodařil prokázat listinnými doklady), že se jednalo o předem sjednanou provizi pro Terrex a potažmo její zpronevěru S. [redacted], kdy nelze vzhledem k absenci příjmových dokladů s výjimkou šeku posoudit ani časové návaznosti jednání obž. ing. S. [redacted].

Soud v tomto smyslu nemůže pominout propojenost společnosti Terrex a Air Terrex, ale bere současně i v úvahu situaci v Air Terrexu, kterého byl sice obžalovaný Martin M. [redacted] prezidentem (tedy prezidentem společnosti), na druhé straně však tento měl generálního ředitele ing. Jana P. [redacted] provozního ředitele Rudolfa P. [redacted] technického ředitele ing. Miroslava O. [redacted] obchodního ředitele ing. Stanislava P. [redacted] a ekonomického ředitele ing. Václava H. [redacted].

Za této situace byla tedy odpovědnost jednotlivých pracovníků značně roztržštěna. Pro dokreslení celé situace je třeba ještě uvést, že společnost Terrex spol. s.r.o. byla zapsána do obchodního rejstříku vedeného Krajským obchodním soudem v Praze dne 5. února 1991. Likvidátorem společnosti se stal od 31. ledna 1995 ing. Jan Lajtla CSc.

O tomto svědčí dokumentace založena ve svazku č. 9. Ke dni 15. června 1992 byla zapsána do obchodního rejstříku společnost CMA – Terrex Group s.r.o., jejíž jednatelem byl Karel Žalud, Martin Michal, Vladimír Hašek, Mgr. Josef Příhoda a likvidátorem, ke dni 31.1.1995 rovněž ing. Jan Lajtl. Tato společnost se zabývala především zprostředkovatelskou činností v letecké dopravě, koupí zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodeje a leteckou dopravou a leteckými pracemi.

Tato společnost měla k dispozici souhlas k užívání a provozu civilních letadel již z května 1992 od Ministerstva dopravy, jak je založeno na č.l. 2895 a násl. trestního spisu. Další společností pak byla společnost Terrex Group s.r.o. zapsaná do obchodního rejstříku dne 19.4.1994 jejímiž jednatelem byl Vladimír Hašek a Martin Michal.

Dne 22.prosince 1994 pak byla zapsána do obchodního rejstříku společnost Terrex Group, a.s. Jejími členy představenstva byl Martin Michal, Mgr. Josef Příhoda, ing. Jan Ploc, JUDr. Zdeněk Pejskar a Zdeněk Šemík.

Soud tedy po vyhodnocení všech důkazů dospěl k závěru shora uvedenému, neboť má za to, že jednáním shora uvedeným, vzhledem k pochybnostem ke kterým došlo a které svědčily ve prospěch obžalovaných, ať již se týkaly nedostatku dokumentace, zejména účetní dokumentace či nedostatku subjektivní stránky jednotlivých činů tak, jak je uvedeno u jednotlivých skutků pod body I.), II.), III.), IV.) nebylo možno rozhodnout jinak, než zprošťujícím výrokem, jak je uvedeno v rozsudečném výroku a to přesto, že jednáním obžalovaných vznikla škoda velkého rozsahu, jak je patrné z jednotlivých skutků.

Soud poukazuje také na nejednoznačné vyčíslení škody a nejasnosti v činnosti ne toliko společnosti Terrex a Air Terrex, ale v jednání společností, se kterými tato přišla do styku, ale i České spořitelny, Agrobanky jako finančních ústavů, které dle názoru soudu ponejprv nabídly Terrexu jako prosperující firmě velké výhody a následně samy tuto situaci nezvládly.

Pokud jde ještě o trestní odpovědnost obž. F. a Č., soud zde nemůže ubránit srovnání jejich odpovědnosti s odpovědností pracovníků Agrobanky (viz. skutek 4), kdy ve vztahu k pracovníkům Agrobanky podílejícím se na poskytnutí úvěru, který se stal rovněž nenávratným společností Terrexu potažmo Air Terrexu, rovněž nebyla vyvozována trestní odpovědnost.

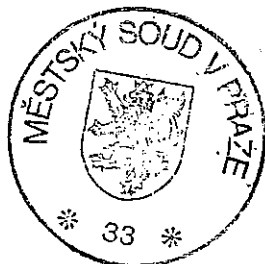
Ze všech těchto důvodů tedy bylo rozhodnuto tak, jak shora uvedeno.

Je ještě třeba uvést, že nikdo z obžalovaných nebyl v minulosti trestně stíhán a jedná se o bezúhonné osoby.

Znaleckým zkoumáním z oboru zdravotnictví obž. S. odvětví psychiatrie nebylo prokázáno, že by tento nebyl schopen účastnit se trestního řízení.

Pokud jde o poškozené (viz. shora) nebyla jejich účast v tr. řízení u hlavního líčení připuštěna v souladu s tehdy platným ustanovením § 44 odst. 2 tr. řádu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání a to do o s m i dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku. Odvolání je třeba podat prostřednictvím Městského soudu v Praze. O odvolání by rozhodoval Vrchní soud v Praze.

JUDr. Hana Hubáčková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: V /
Un